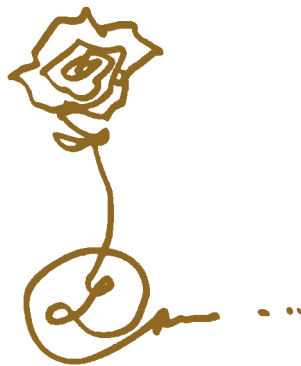

“ คำตอบ ” คุณครูไม่ใหญ่

(เล่มที่ ๑)

"เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี"

คำตอบคุณครูไม่ใหญ่ เล่ม ๑

หลวงพ่อัมมชโย (ไชยบุญย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษา	พระครูสุคนธ์คุณวิเทศ พระครูสมุทรณรงค์ ทุนตจิตโต พระไชยยศ ยสวโร พระมหาธรรมสถิต ฐมฺมจิตโต ป.ธ.๙ พระมหาอรรถพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๙	พระครูใบฎีกาอำนาจศักดิ์ มณีสุโก พระมหาสมเกียรติ วรยศ ป.ธ.๙ พระมหาสุธรรม สุตโน ป.ธ.๙, ดร. พระมหาสุวิทย์ ฐมฺมิกมฺุณี ป.ธ.๙, ดร. พระมหาวิริยะ ฐมฺมสารี ป.ธ.๙
บรรณาธิการบริหาร	ขวัญจิตต์ จิตสินธุ	
เรียบเรียง	จารุวรรณ วคินสกุล	
กองบรรณาธิการ	พระมหาสันติ เนปโก ศุภลักษณ์ พฤทธิพงศ์สิทธิ์ สุธิดา จินดาภิณกุล จินดา ช้วยเกิด	ไพบูลย์ สืบสาย สุพัตรา เงินขาว สุพิชญา ศรีสุกุล รัชดาพร กริอุณะ
ประสานงาน	วลัยลักษณ์ มงคลกาวิล	สุดปรารณา จารุชาติ
ภาพ	ศูนย์ภาพนิ่ง วัดพระธรรมกาย	
ศิลปกรรมและปก	เมตตา สุวชิตวงศ์ และ DM&S Advertising Co.,Ltd	
รูปเล่ม	สุดปรารณา จารุชาติ	
พิมพ์ ครั้งที่ ๑	วันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๒	
จำนวนพิมพ์	๔,๐๐๐ เล่ม	
ลิขสิทธิ์/ ผู้จัดทำ	มูลนิธิธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐	
พิมพ์ที่	บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด	

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

หลวงพ่อัมมชโย (ไชยบุญย์ ธมฺมชโย).

คำตอบคุณครูไม่ใหญ่ เล่ม ๑.-- ปทุมธานี : มูลนิธิธรรมกาย, ๒๕๖๒.

๒๗๒หน้า.

๑. ธรรมะกับชีวิตประจำวัน. I. ชื่อเรื่อง.

๒๕๔.๓๑๔๔

ISBN 978-616-8188-09-5

“ คำตอบ ” คุณครูไม่ใหญ่

(เล่มที่ ๑)

คำนำ

หากจะกล่าวว่า วัดพระธรรมกายเกิดขึ้นได้เพราะคำถาม ก็คงไม่ผิด เพราะคำถามที่เกิดขึ้นในใจของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มีความสงสัยตลอดเวลากว่า คนเราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายชีวิต นรกสวรรค์มีจริงไหม กฎแห่งกรรมมีจริงไหม เพราะคำถามเหล่านี้ จึงทำให้เกิดการแสวงหา ทั้งจากตำรับตำรา ทั้งจากผู้รู้ทั้งหลายที่คิดว่าจะให้คำตอบได้ จนกระทั่งสุดท้ายได้มาเจอคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ คุณยายผู้ไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ แต่คำตอบของท่านสามารถทำลายความสงสัยให้ออกจากใจเด็กหนุ่มได้ ทำให้เกิดความใคร่รู้ ใคร่ศึกษาในธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยิ่งได้ศึกษาก็ยิ่งเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปตามลำดับ และในที่สุดเมื่อจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้วก็บวชอุทิศชีวิตเดินตามรอยของพระพุทธองค์

ในโลกกลม ๆ ใบนี้ มีสิ่งที่เรายังไม่รู้และรอคอยคำตอบอีกมากมาย แต่เราไม่จำเป็นต้องรู้ไปหมดทุกอย่าง รู้เฉพาะเรื่องที่จำเป็นก็พอ แล้วอะไรคือ “เรื่องจำเป็น” สิ่งเหล่านี้มีคำตอบอยู่ในคำสอนของพระพุทธองค์ ซึ่งจะรู้แจ้งด้วยตัวของเราเอง เมื่อได้ลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง

เราจะไม่วันรู้เลยว่า คนเราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายชีวิต จะดำเนินชีวิตอย่างไรให้ปลอดภัย มีความสุขและประสบความสำเร็จในชีวิต หากไม่ได้ศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เคยสงสัยไหม อะไรที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ อะไรที่ทำให้พระองค์ทรงเป็นพระสัพพัญญู อะไรที่ทำให้พระองค์หลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง.. และเราจะเป็นแบบพระองค์ได้ไหม ต้องทำอย่างไร

ยังมีความลับของชีวิตมากมายที่รอคอยคำตอบ...

หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมคำถามคำตอบที่หลวงพ่อัมมชโย (คุณครูไม่ใหญ่) หรืออดีตเด็กหนุ่มช่างสงสัยในวันนั้น ที่ท่านเมตตาตอบคำถามจากบุคคลหลากหลายสถานะ ทั้งจากพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา สาธุชน ข้าราชการตำรวจ นักเรียน นักศึกษา รวมถึงเยาวชนจากต่างประเทศ ที่ได้มีโอกาสมาฝึกอบรมสมาธิจากวัดพระธรรมกาย ในโครงการอบรมต่าง ๆ

นอกจากนี้ ยังหยิบยกเอาประเด็นข้อสงสัยที่หลาย ๆ ท่าน ไม่ว่าจะ เป็นสื่อมวลชน สาธุชนทั่วไป นักวิชาการต่าง ๆ ที่อาจจะยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับวัดพระธรรมกาย หรือเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งหลวงพ่อัมมชโยได้เคยอธิบายไว้ในโอกาสต่าง ๆ มารวบรวมไว้ด้วย ทั้งนี้จะได้เข้าใจในเจตนารมณ์ของหลวงพ่อและหมู่คณะ ในความตั้งใจที่จะทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยหวังที่จะฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองเป็นมรดกโลกสืบไป

คำถามคำตอบหลาย ๆ ข้อ อาจจะยาวไปสักนิด ทั้งนี้เพราะอยากเก็บเอาบรรยากาศ รายละเอียด และคิดว่าเป็นเกร็ดประวัติที่น่าสนใจ หากอ่านได้ยาก ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาเรียนรู้ธรรมะ และหากพิจารณาตรงตามอย่างถ้วนถี่ก็จะได้อรรถาธิบายอย่างมากมาย

ด้วยความปรารถนาดี

กองวิชาการ ๐๑

สารบัญ

๑

สมาธิจำเป็นสำหรับชีวิต

- ๑๙ สมาธิช่วยให้การเรียนรู้ดีขึ้น
- ๒๐ ทำไมคนนั่งสมาธิมีใบหน้าผ่องใส
- ๒๑ การนั่งเนสัชชิกกัณฑ์
- ๒๒ เมื่อความคิดไม่ดีเกิดขึ้นในใจ
- ๒๓ นั่งสมาธิแล้วปวดตา
- ๒๔ “จริงเท่าชีวิต” หมายความว่าอย่างไร
- ๒๖ วิชาที่รักษาใจหลังจบการอบรม
- ๒๙ ทำไมต้องนั่งสมาธิ
- ๓๑ คนมีงานน้อยจะนั่งธรรมะได้ดีกว่าไหม
- ๓๒ ควรนั่งนานแค่ไหนต่อวัน
- ๓๔ เดินจงกรม
- ๓๕ นั่งสมาธิมีผลเสียบ้างไหม
- ๓๘ เอาภาพที่เห็นเป็นนิมิตแทนได้ไหม

- ๓๙ เห็นภาพนอกตัวและฟัง
- ๔๕ นั่งธรรมะหลับจะแก้อย่างไร
- ๔๖ ควรนั่งธรรมะเวลาไหน
- ๔๘ ต้องนั่งธรรมะเวลาเดิมทุกวันไหม
- ๕๐ เอาประสบการณ์ล่าสุดเป็นจุดเริ่มต้นได้หรือไม่
- ๕๑ ความสำเร็จมีอยู่แล้วในตัว
- ๕๓ นั่งธรรมะเห็นหน้าคู่อธิ
- ๕๗ สมาธิกับการเรียน
- ๕๙ เคล็ดลับความสำเร็จของหลวงปู่
- ๖๐ ฟังธรรมแล้วบรรลุธรรม
- ๖๒ บุญเก่ากับความเพียร
- ๖๔ นั่งสมาธิแล้วเป็นบ้าจริงหรือ
- ๖๙ ต้องสมาธิเสมอในการปฏิบัติธรรม
- ๗๓ มีวิธีการใดบ้างที่แก้ทุกข์มนุษย์ได้
- ๗๔ ทำอย่างไรจึงไม่ประมาทในชีวิต

๒

Peace Revolution

- ๗๙ สมาธิเป็นของสากล
- ๘๐ ความแตกต่างระหว่างสมาธิกับศาสนา
- ๘๒ สมาธิเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา
- ๘๔ สุขจากสมาธิแตกต่างจากสุขอื่นอย่างไร
- ๘๖ ความสงบภายในคืออะไร
- ๘๘ หลุมหลบภัยที่แท้จริง
- ๙๐ ความรักกับสมาธิ
- ๙๒ ทำอย่างไรจึงจะรักษาสมาธิไว้ได้
- ๙๓ วิธีรักษาใจใส ๆ ให้ได้ตลอดทั้งวัน
- ๙๕ ในหนึ่งวันควรนั่งสมาธินานแค่ไหน
- ๙๗ สมาธิจะทำให้กลายเป็นคนเฉื่อยชาหรือไม่
- ๙๘ สมาธิบำบัดโรคซึมเศร้าได้ไหม
- ๑๐๐ สมาธิแก้ไขปัญหาคือความขัดแย้งได้อย่างไร

- ๑๐๒ สมานึกปัญหาความขัดแย้ง
- ๑๐๔ แก่แค้นด้วยสมานึก
- ๑๐๖ อยากชวนคนให้มานั่งสมานึก
- ๑๐๙ สังคมสงบสุขอยู่แล้วสมานึกยังจำเป็นหรือไม่
- ๑๑๐ ภาพนิมิตเลื่อนลอย
- ๑๑๓ การแผ่เมตตาคือการหลอกตัวเองหรือไม่
- ๑๑๔ ใครคือผู้ค้นพบทางสายกลาง
- ๑๑๖ การรักษาศีลทำให้สมานึกก้าวหน้าไหม
- ๑๑๘ คุณธรรมสากล หรือศีลธรรมโลกคืออะไร
- ๑๒๐ ทุกศาสนาไปสู่จุดหมายเดียวกันหรือไม่
- ๑๒๑ คนธรรมดาไปพระนิพพานได้หรือไม่
- ๑๒๒ กลัวว่าจะต้องมาเป็นคนพุทธ
- ๑๒๔ กลัวถูกจองจำ
- ๑๒๖ ผมไม่อยากให้เพื่อน ๆ มองว่าผมเป็นคนแปลก ๆ
- ๑๒๗ รู้สึกไม่ภาคภูมิใจในตนเอง
- ๑๒๘ พร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยใจที่ว่างเปล่า
- ๑๓๐ ปล่อยไปอย่างที่ใจอยากจะเป็น

๓

การสั่งสมบุญนำสุขมาให้

- ๑๓๔ บุญคืออะไร ให้ผลอย่างไร
- ๑๓๕ ทำไมเราต้องทำบุญ
- ๑๓๖ พลังบุญกับคำอธิษฐานต้องพอเหมือนกัน
- ๑๓๗ การอธิษฐานจิตเป็นการค้ากำไรเกินควรหรือไม่
- ๑๓๘ การอธิษฐานจิตเป็นความโลภหรือไม่
- ๑๓๙ หลักในการอธิษฐานจิต
- ๑๔๐ การให้ธรรมทานชนะการให้ทั้งปวง
- ๑๔๑ ดวงบุญ
- ๑๔๒ ดวงบุญต่างจากดวงแก้วอย่างไร
- ๑๔๓ ล้างบาปด้วยพุทธวิธี

- ๑๕๒ ยืมเงินทำบุญ
- ๑๕๔ ทำบุญเท่ากันแต่ได้ไม่เท่ากัน
- ๑๕๗ กู้เงินมาทำบุญ
- ๑๖๐ การทำหน้าที่กัลยาณมิตร
- ๑๖๓ กินมังสวิรัตได้บุญจริงหรือ
- ๑๖๖ ทำบุญหวังถูกหวย
- ๑๖๘ บุญสงเคราะห์โลกกับบุญในพระพุทธศาสนา
- ๑๗๑ ทำไมทำบุญมากจึงได้รับพระของขวัญจากมือหลวงพ่อ
- ๑๗๒ ทำไมวัดนี้ชอบกำหนดต้องทำบุญเท่านั้นเท่านี้
- ๑๘๐ ถ้าคนทำบุญกับวัดพระธรรมกายมาก ๆ แล้ววัดจนๆ ละ
- ๑๘๒ บุญใหญ่ปิดอบายอีกแล้ว

๕

คิดถึงคุณยายอาจารย์ฯ

- ๑๘๗ ข้อวัตรปฏิบัติของคุณยาย
- ๑๙๑ ทำไมคุณยายถึงรักธรรมะมาก
- ๑๙๓ ทำไมคุณยายไม่เกิดเป็นผู้ชาย
- ๑๙๔ คุณยายมักน้อย สันโดษ
- ๑๙๖ เอาเงินที่ไหนมาสร้างวัด
- ๑๙๘ ควรปฏิบัติตัวอย่างไรเมื่ออยู่ในมหาวิทยาลัย
- ๒๐๐ นั่งสมาธิแล้วฟัง
- ๒๐๕ หลวงพ่อฝึกธรรมะใหม่ ๆ
- ๒๐๙ นั่งธรรมะต้องใจเย็น ๆ
- ๒๑๑ หลวงปู่มีวิธีฝึกพระภิกษุสามเณรอย่างไร
- ๒๑๗ จะศึกษาวิชาธรรมกาย
ต้องมาเฉพาะที่วัดพระธรรมกายหรือ

๕

เข้าใจให้ถูกต้อง

- ๒๒๒ วัดพระธรรมกายเป็นพุทธพาณิชย์จริงหรือ
- ๒๒๓ วัดพระธรรมกายรวยแล้ว
- ๒๒๖ บางคนมองว่าพระชี้เกียจ เอาเปรียบสังคม
- ๒๓๐ ทำไมสร้างวัดใหญ่
- ๒๓๒ ทำไมเราต้องช่วยกันรักษาพระพุทธศาสนา
- ๒๓๔ ทำไมต้องสร้างพระมหาธรรมกายเจดีย์
- ๒๓๖ วัดพระธรรมกายจ้างพระให้มาร่วมงานจริงหรือ
- ๒๓๘ ชาววัดไทยติดวัดถุณิคมจริงหรือ
 - วัดมองเห็นคุณค่าของศาสนาเพียงเปลือกนอก
 - วัดหลงอยู่กับการปรุงแต่งวัตถุภายนอก
ให้ใหญ่โตสวยงาม
 - วัดลืมนสร้างสรรค์คุณค่าทางด้านจิตวิญญาณ
ของความเป็นพระพุทธศาสนา

๒๔๗ ขอแสดงอาบัติ

- วัดพระธรรมกายเป็นวัดทุนนิยม
- วัดพระธรรมกายไม่ทรงเอกลักษณ์ความเป็นพุทธ
- วัดพระธรรมกายจัดหาเงินทุนแบบแชร์ลูกโซ่

๒๕๓ วัดคือโรงเรียน วัดคือโรงพยาบาล

- เขาว่าพระชี้เกี้ยว
- วัดพระธรรมกายทำไมสร้างใหญ่โต
- ไม่ชอบมาวัดพระธรรมกายเพราะคนเยอะ
- วัดพระธรรมกายน่าจะนำเงินไปสร้างโรงเรียน
โรงพยาบาล หรือสงเคราะห์โลก ช่วยเหลือคนยากจนบ้าง

๒๖๓ นำนั่งสมาธิเบื้องต้น

๑

สมาธิ จำเป็นสำหรับชีวิต

โครงการอบรมธรรมทายาทหญิง รุ่น ๑๕

สถานที่ : หอขันธ์ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

เมื่อ : พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

สมาธิ ช่วยให้การเรียนรู้ดีขึ้น

ธปญ.* : เราจะมีวิธีนำสมาธิ
ไปช่วยให้การเรียนรู้ดีขึ้นได้อย่างไร

หลวงพ่ : นั่งสมาธิก่อนจนกระทั่งใจเป็นหนึ่ง ตอนที่ใจเป็นหนึ่ง
จะมีความสุข สบาย ใจจะเกลี้ยงเกลา ใจประกอบไปด้วย เห็น จำ
คิด รู้ ๔ อย่าง รวมหยุด เรียกว่า ใจ

เมื่อใจสะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส การจะศึกษาเล่าเรียนสิ่งใด
ก็จะเห็นชัดเจน จำได้แม่นยำ คิดอะไรก็คล่อง รู้อะไรได้แจ่มแจ้ง
เพราะฉะนั้นความรู้สึกเกียจคร้าน ไม่อยากเรียนหนังสือจะหมดไป
จะขยัน นั่งสมาธิทุกวันก่อนดูหนังสือ แล้วจะดี ให้ทำอย่างนั้นนะ

๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

* ธรรมทายาทหญิง (โครงการอบรมธรรมทายาทหญิง ภาคฤดูร้อน)

ทำไมคนนั่งสมาธิ มีใบหน้าผ่องใส

รตญ. : ทำไมคนที่นั่งธรรมะดี ๆ ถึงมีหน้าตาที่ผ่องใส
เกี่ยวข้องกับระบบสรีระของร่างกายอย่างไรเจ้าคะ

หลวงพ่อ : กายและใจสัมพันธ์กัน พอใจสะอาด มันก็ขยายไปสู่ระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ความบริสุทธิ์ก็แผ่ซ่าน กลั่นธาตุหยาบในตัวให้ผ่องใสตามไปด้วย เพราะฉะนั้นการปฏิบัติธรรมใจหยุดนิ่งอยู่ภายในห้องศูนย์กลางกาย เป็นวิธีการเสริมสวยที่ดีที่สุดเลย พอใจใสบริสุทธิ์ ธาตุในตัวก็กลั่นบริสุทธิ์ ร่างกายจะหลั่งสารที่บริสุทธิ์ออกมา ทำให้เหมือนมีรัศมีอยู่ในตัว มีความผ่องใสเหมือนมีนวลไบตอง นวลผักคะน้า เป็นยองใย ถ้าบริสุทธิ์มากก็เหมือนมีแสงออกจากตัวเรื่อง ๆ เหมือนพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญที่มีขอบรัศมีนวล ๆ กระจ่าง ถ้าบริสุทธิ์ยิ่งกว่านั้นก็มีแสงออกมาเลย นั่นล่ะที่เสริมสวยในศูนย์กลางกาย

๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

การนั่งเนสัชชิกังคัง

ทฤษฎี : การนั่งเนสัชชิก มีผลดีผลเสียอย่างไรเจ้าคะ

หลวงพ่ : เนสัชชิกังคัง คือ การตั้งใจนั่งทำสมาธิทั้งคืน แบบ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทำอย่างนั้น คือ มีความเพียรนั่งทั้งคืน ปล่อยใจลงไปอยู่ภายใน ไม่ให้ความม่งว่งเข้ามาแทรก พยายามฝึกใจ ให้หยุดนิ่งอย่างสบาย ๆ อย่างนี้เรียกว่า “เนสัชชิกังคัง” แต่ส่วนมาก มักจะเจอ เนสัชชิกังคุษย์ นั่งแล้วออกมาเข้าห้องน้ำ มาคุยกัน เดี๋ยวกลับเข้าไปนั่งใหม่ อย่างนั้นเขาเรียกว่า “อดนอน” แล้วก็ภูมิใจ ว่า เออ ได้ออดนอนมาคืนหนึ่ง

มีผลดีผลเสียไหม มันก็ขึ้นอยู่กับธาตุของแต่ละคน บางคน เขาชอบอย่างนั้น นั่งแล้วสบาย มีความสุข แต่บางคนนั่งแล้วว่ง ฝัน แทนที่จะได้ผลดีกลับว่ง

พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เมื่อความคิดไม่ดี เกิดขึ้นในใจ

รทญ. : เมื่อความคิดไม่ดีเกิดขึ้นในใจเราจะจัดการอย่างไร

หลวงพ่อ : เวลาอกุศลกรรมเกิดขึ้น ต้องมีสติกับปัญญา ให้มีสติ
รับรู้ว่า ตอนนี้จิตเป็นอกุศลแล้ว เราก็ใช้ปัญญาเอาชนะมัน บอก
“ไม่ได้” ถ้าขึ้นคล้อยตามไปชีวิตจะเป็นทุกข์ เพราะฉะนั้นเราจะ
ไม่คล้อยตามในสิ่งที่อกุศลจิตแนะนำเราอยู่ ส่วนความคิดใดที่เป็น
กุศลธรรม พอแนะนำในใจเรา เราก็ทำให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

นั่งสมาธิแล้วปวดตา

ธณู : ช่วงหลังลูกนั่งธรรมะแล้วปวดตามากเจ้าค่ะ

หลวงพ่ : อย่ากลัวว่า ไม่เห็น อย่ากลัวว่า จะเห็นช้า อย่าอยากเห็นเร็ว ๆ เพราะความอยากจึงทำให้เราตั้งใจมาก เพราะกลัวจะเห็นช้า เลยเร่ง จึงทำให้เกิดการเพ่ง พอเพ่ง ร่างกายก็ฟ้องว่า ไม่ถูกวิธี แต่วิธีบอก เขาพูดเป็นภาษาไม่ได้ เขาพูดด้วยอาการ โดยการตึงนั้นแหละว่า อย่างนี้ไม่ถูกวิธี อย่าฝืน ให้ผ่อนคลาย

เพราะฉะนั้น วิธีแก้ก็คือ ทำให้ถูกวิธี วิธีที่ถูก หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านบอกว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” ท่านไม่ได้บอกว่า อยากเป็นตัวสำเร็จ แต่เราไปเข้าใจว่า อยากเป็นตัวสำเร็จ เราจึงเอาอยากเดินหน้า ภาวนาตามหลัง ก็เลยตึง แก้ใหม่ะลูกนะ เดี่ยวได้แน่นอน ขอให้ทำถูกวิธี อย่าท้อเสียก่อนก็แล้วกัน

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

“จริงเท่าชีวิต” หมายความว่าอย่างไร

ธตฺถ. : คำว่า “จริงเท่าชีวิต” ในนัยของหลวงพ่อดาวปลานี้
มีความหมายว่าอย่างไร
หมายความว่า เราต้องนั่งจนกว่าจะเห็นธรรม
ถึงจะเลิกนั่งหรือเปล่าเจ้าคะ

หลวงพ่อดาว : นั้นสำหรับผู้มีบารมีแก่แบบพระโพธิสัตว์ เป็นอย่างนั้น
ซึ่งก็หายาก ไม่ใช่หาง่ายหรอก จริงของท่านจริงแบบพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ตัดสินใจว่า ไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าหนทางพ้นทุกข์
เพราะฉะนั้นท่านจึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ทำหยุดนิ่งอย่างเดียว
ถ้าไม่พบหนทางก็ปล่อยชีวิตเลย สำหรับผู้มีบารมีมากนะ

แต่สำหรับเรา ให้จริงในระดับที่ผ่อนมาหน่อยหนึ่ง คือ
ทำทุกวันทุกคืน ทำจริง ๆ จัง ๆ ไม่ใช่ว่า ทำ ๑ วัน หยุดไป ๕ วัน
ทำ ๕ วัน หยุด ๑ เดือน ทำ ๑ เดือน หยุดไป ๕ เดือน อย่างนี้
ไม่จริง แต่ถ้าทำทุกวัน อย่างสม่ำเสมอ อย่างนี้จริงในระดับที่ผ่อน
ลงมา

จริงแบบปล่อยชีวิตนั้นพระบรมโพธิสัตว์ ถ้าจริงแบบผ่อน ๆ
ลงมาทำสมาธิทุกวัน เขาเรียกว่า จริงแบบพระโพธิสัตว์ ถ้า
พระบรมโพธิสัตว์ก็ยิ่งไปกว่านั้น

เพราะฉะนั้น ของเราเอาแค่ทำสมาธิทุกวัน อย่างมีสติ
สบาย แล้วก็สังเกตดูว่า เราทำถูกวิธีไหม อย่างนี้ก็ใช้ได้แล้ว

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

วิธีรักษาใจหลังจบการอบรม

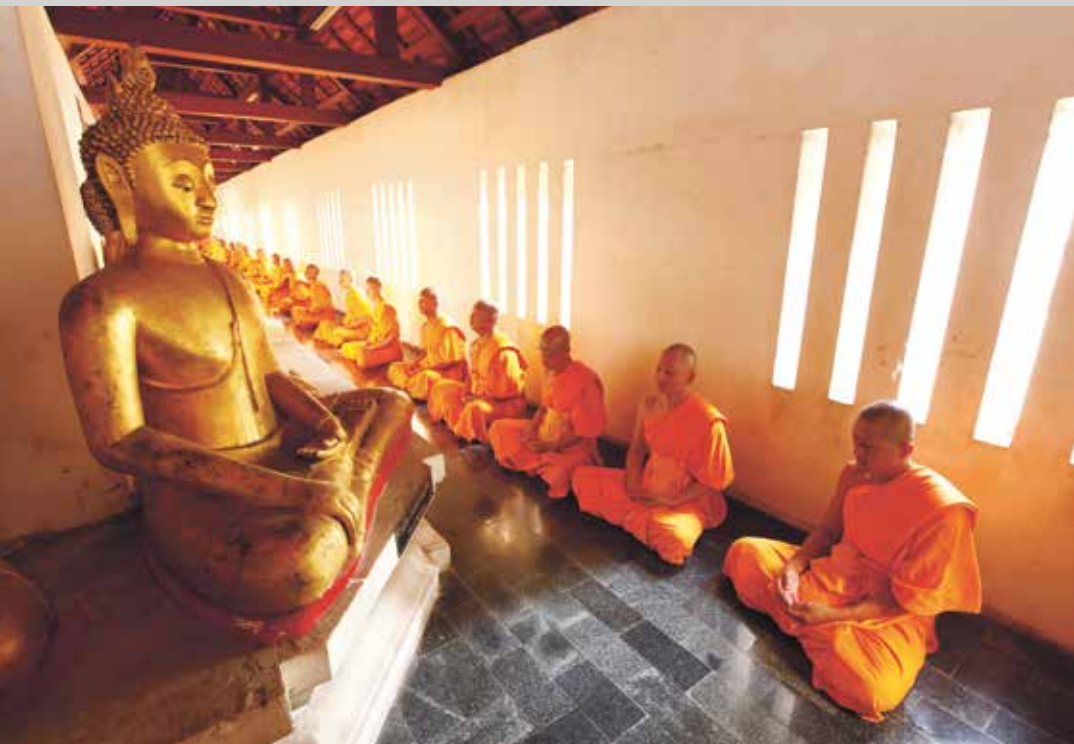
ธกญ. : เมื่อลูกออกจากกรอบรมไปแล้ว
นอกจากรักษาศีลและมาวัดสม่ำเสมอแล้ว
จะมีวิธีการรักษาใจอย่างไรคะ

หลวงพ่ : ต้องฝึก ต้องให้มีฉันทะ มีความรักในการปฏิบัติธรรม
แล้วก็ให้เห็นประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมว่า ทางนี้เป็นทางเดียว
เท่านั้นที่จะทำให้จิตบริสุทธิ์ แล้วหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ไม่มีวิธี
อื่นใดเลย

หมั่นนั่งทุกวันจนกระทั่งติดเป็นนิสัยเหมือนอาบน้ำ
ล้างหน้า แปรงฟัน อีกหน่อยเราก็จะนั่งได้โดยที่เราไม่ต้องฝืน
เป็นธรรมชาติ เป็นอัตโนมัติเลย แล้วก็มีสุขกับการนั่ง การนั่ง
ทุกครั้งถ้าหากใจหยุดนิ่งมีความสุข ต่อไปก็จะอยากรู้ด้วยตัวเอง
ไม่ต้องฝืน ไม่ต้องพยายาม อย่างนี้ความสม่ำเสมอก็จะเกิดขึ้น

พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

ปฏิบัติธรรมข้าราชการตำรวจ

สถานที่ : ห้องซันติ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

เมื่อ : วันจันทร์ที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ทำไมต้องนั่งสมาธิ

ตำรวจ : กราบนมัสการหลวงพ่อดี
นี่เป็นการปฏิบัติครั้งแรกของผมครับ
มีความรู้สึกยังกำหนดจิตของตัวเองไม่ได้
มีภาพเก่า ๆ ในอดีตที่เคยผ่านชีวิตมาวนเวียนตลอด
ทำให้จิตไม่สงบเท่าที่ควร
ก็จะพยายามฝึกปฏิบัติในโอกาสต่อไปครับ

หลวงพ่อดี : สำคัญนะ ในขณะที่ร่างกายเรายังแข็งแรงอยู่ ยังมีภาพเก่า ๆ จากประสบการณ์ของชีวิตที่ผ่านมาวนเวียนอยู่ในใจตลอดเวลา แล้วเราบังคับไม่ได้ จะเลือกอยู่ในภาพใดภาพหนึ่งไม่ได้ หรือไม่ต้องการภาพนั้น จะขับไล่ภาพนั้นออกไปก็ไม่ได้ ขนาดเราแข็งแรงอยู่ ยังเป็นอย่างนี้ ตอนป่วยจะยิ่งกว่านี้ ตอนนั้นทั้งร่างกายและจิตใจอ่อนแอหมด เมื่อมันอ่อนแอ ภาพต่าง ๆ จะเกิดขึ้นตลอดเวลา แล้วเราควบคุมไม่ได้ ตรงนี้อันตราย

อันตรายสำหรับชีวิตมนุษย์ทุกคนในโลก เพราะตัดสินใจตอนที่ภาพสุดท้ายก่อนที่เราจะหลุดจากกายหยาบ ตรงนี้สำคัญ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงให้หลักว่า ทางที่จะไปมีอยู่ ๒ ทาง

อบายทางหนึ่ง สุกติทางหนึ่ง ภาพที่สดใส บริสุทธิ์ นี่ก็แล้วปิติ
ภาคภูมิใจ ภาพแห่งความดีปรากฏเห็นชัดเจน เกาะภาพนั้นก็ไปสุคติ
แต่ถ้าเป็นภาพที่ไม่ดี เกาะภาพนั้นก็ไปอบาย

ทีนี้ มันมีวิธีทางลัด ที่เราจะต้องฝึกฝน แล้วเตรียมตัว
ของเราเอาไว้ก็คือ การฝึกสมาธิ เพื่อแยกภาพไม่ดีให้ออกไปจากใจ
ฝึกบ่อย ๆ ภาพไม่ดี หรือภาพที่เราไม่ต้องการ หรือพอเห็นแล้ว
ไม่ชุ่มชื่นใจ ไม่ปิติใจจะค่อย ๆ หดไป จะเหลือแต่ภาพดี ๆ เช่น
ภาพที่เราเคยสร้างบุญกุศล หรือความสว่าง หรือดวงใส ๆ หรือ
องค์พระเกิดขึ้น

การมาอยู่ที่วัดแคไม่กี่วัน เราได้แค่แนวทางเอาไว้สำหรับ
ไปฝึกต่อ เพราะฉะนั้นถ้ากลับไปแล้วต้องหาเวลาทำทุกวันให้
สม่ำเสมอ ใหม่ ๆ ก็จะมีภาพที่เราไม่ต้องการเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา
ก็ช่างมัน อย่าไปเพ่งจับไล่มัน อย่าไปรำคาญ ดูไปเฉย ๆ เรื่อย ๆ
ในที่สุตมันก็จะหดไปสักวันหนึ่ง แล้วก็เหลือแต่ภาพดี ๆ ที่เรา
ต้องการ ที่เวลาเกิดขึ้นในใจแล้วมีความสุข มีปิติ มีความเบิกบาน

การนั่งสมาธิที่เรากำลังฝึกมีความจำเป็นนะ เพราะมันเป็น
วิชาชีวิต บางทีตอนนี้เราอาจยังไม่เห็นความสำคัญ กลับไปต้อง
ไปฝึกก่อนนะ

๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑

คนมีงานน้อย จะนั่งธรรมะได้ดีกว่าไหม

ตำรวจ : คนที่มีภาระหน้าที่ความรับผิดชอบน้อย ๆ
จะทำได้เร็วและดีกว่าคนที่มีภาระความรับผิดชอบ
มากหรือไม่ครับผม

หลวงพ่ : ไม่จำเป็นว่า ใครมีภาระรับผิดชอบน้อยจะนั่งได้
ดีกว่า ไม่แน่ ขึ้นอยู่กับว่าฝึกอย่างสม่ำเสมอหรือเปล่า ถ้าทำ
สม่ำเสมอทุกวัน ไม่ขาดเลยแม้แต่วันเดียว ทั้งที่เรารู้สึก
เหมือนนั่งแล้วไม่ได้อะไรเลย หลับบ้าง ฟุ้งบ้าง เมื่อยบ้าง ง่วงบ้าง
แต่ว่าเวลาที่ใจรวมลงได้ มันประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้น
ไม่แน่นอน บางทีมีภารกิจมาก แต่จิตก็รวมลงได้

๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ควรนั่งนานแค่ไหนต่อวัน

ตำรวจ : ควรจะกำหนดใหม่ว่า
วันหนึ่งควรนั่งนานแค่ไหนครับ

หลวงพ่อบอก : หลวงพ่อว่า ใหม่ ๆ เอาแค่อิม หมายความว่า แค่นั่งพอใจ
นั่งวันนี้ สมมติว่า สักครึ่งชั่วโมง เราพึงพอใจเราก็เลิก แต่ขอให้ทำ
ทุกวัน สมำเสมอ แม้เราจะมีความรู้สึกว่าเหมือนไม่ได้ผลอะไรเลย
แต่จริง ๆ แล้ว ใจถูกกลั่น ถูกกรอง ให้ละเอียดลงไปทุกวัน บริสุทธิ์
ขึ้นทุกวัน แล้วสักวันหนึ่ง มันก็จะรวมลงได้ เพราะฉะนั้นใหม่ ๆ
ให้เริ่มต้นเท่าที่เราพึงพอใจก่อน พอเรานั่งถูกส่วน เต็มมันขยาย
เวลาไปเอง

ถ้าสมมติเราไปกำหนดว่า ต้องนั่ง ๑ ชั่วโมง บางทีมัน
ฝืนนั่ง พยายามนั่ง เต็มจะเบื่อเสียก่อน แต่ขอให้นั่งทุกวัน
ส่วนเวลาก็แล้วแต่เราสะดวกตอนไหน บางคนสะดวกช่วงเช้า สาย
บ่าย เย็น กลางคืน ก็แล้วแต่เราจะเลือกเอา

บางคนไปได้ผลในรดด้วยซ้ำ นั่งที่บ้านไม่ได้ผล แล้วก็ไม่ค่อย
มีเวลา นักธุรกิจท่านหนึ่งเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า ไม่ค่อยมีเวลา แต่มี

คนขับรถ ระหว่างอยู่ในรถก็สวดมนต์ทำวัตรเช้า แล้วก็ทำภาวนา
ไปด้วย ทำอย่างนี้สม่ำเสมอทุกวัน ไปได้ผลในรถ บางคนไปได้ผล
ตอนอาบน้ำ เพราะใจสบาย พอใจสบาย จิตก็รวมลงได้

๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑

เดินจงกรม

ตำรวจ : ที่นี่มีการเดินจงกรมไหมครับ

หลวงพ่ : เดินจงกรม ก็คือการเปลี่ยนอิริยาบถในการทำสมาธิ
เท่านั้นเอง ขณะเดินก็ฝึกสติให้อยู่กับตัวไปด้วย ของเราจริง ๆ แล้ว
ต้องทำทุกอิริยาบถทั้งนั่งนอนยืนเดิน แต่เราเดินแบบธรรมดาไม่ได้
กำหนดกฎเกณฑ์ว่า จะต้องเป็นท่านั้น ท่านี่ แต่เดินธรรมดา แล้ว
ภาวนาไปเรื่อย ๆ จิตก็รวมลงได้เหมือนกัน

๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑

นั่งสมาธิ มีผลเสียบ้างไหม

ตำรวจ : การนั่งสมาธิมีผลเสียบ้างไหมครับ

หลวงพ่อบ๊วย : หลวงพ่อยังไม่เคยเห็นผลเสียจากการนั่งสมาธินะ เพราะ
นั่งสมาธิแล้วสบาย มีความสุข เมื่อความสุขขยายตัวไปแล้ว มันก็
เป็นรากฐานของชีวิต ของการทำกิจกรรมทั้งปวง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสถึงอานิสงส์ของสมาธิกล่าวโดยสรุป
ไว้อย่างน้อย ๕ ข้อ คือ ได้ความสุขจิตเป็นหนึ่งแนบแน่นเป็นอุปนาสมาธิ
ได้มาน ได้เข้าถึงภายในกายภายใน จนกระทั่งได้บรรลุธรรมไปตาม
ลำดับ หลวงพ่อบ๊วยนี้ก็ผลเสียไม่ออกเลย นอกจากนี้สมาธิยังเป็นสิ่ง
ที่จะนำไปใช้ในทุกกิจกรรมทั้งหมด

สมาธิเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิต เราฝึกเพื่อเตรียมตัว
ในการทำสงครามศึกชิงภพนะ ตอนจะเปลี่ยนภพ เพราะทุกคน
ตายหมด ถ้าภาพสุดท้ายเป็นภาพที่ดี เราชนะ ไปสู่สุคติภพ แต่
ถ้าภาพสุดท้าย เป็นภาพไม่ดี ไปสู่อบาย อย่างนี้อันตราย

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อถึงย้ำว่า กลับไปแล้วอย่าทิ้งการปฏิบัติธรรม ไม่ว่าเราจะมีภารกิจมากเพียงไหนก็ตาม เพราะการทำงานที่เราทำอยู่ แม้ว่าเราจะทำเพื่อส่วนรวมเพื่อชาติ เพื่อเลี้ยงชีวิต แต่จริง ๆ ปลดเกษียณแล้วเราคือตาแก่คนหนึ่งที่มีสังขารเสื่อมลงไปเรื่อย ๆ สักวันเราจะต้องไปนอนอยู่บนเตียงคนป่วย ตอนนั้นตำแหน่งหน้าที่การงาน หรืออะไรช่วยเราไม่ได้ทั้งนั้น แพทย์พยาบาลก็ช่วยได้นิดหน่อย หมู่นักจิตผู้มาเยี่ยมแค่เป็นกำลังใจเป็นกองเชียร์ แต่ถึงตอนนั้นเราต้องช่วยตัวเองนะ นี่คือวิชาชีวิตของเรา เพื่อที่จะเอาภาพสุดท้ายก่อนที่เราจะลาโลก ถ้าได้ภาพสุดท้ายที่ดี เราก็ก็นิพพาน ถ้าภาพสุดท้ายไม่ดี เราก็ก็นิพพาน

การนั่งสมาธิมีประโยชน์มาก ซึ่งหลวงพ่อจะไม่พูดถึงเรื่องการคลายความเครียดในชีวิตประจำวัน แต่จะพูดถึงเรื่องจริงของชีวิต เป็นเรื่องสำคัญเลย

การฝึกสมาธิ คือการขัดเกลาจิตใจของเรา ถ้าเราฝึกทุกวัน จิตจะถูกฟอก ถูกขัด ถูกเกลา ถูกกลั่นไปเรื่อย ๆ โดยที่เราไม่รู้สึกรู้สอะไรใจเราจะค่อย ๆ บริสุทธิ์ขึ้น และจะมีผลต่อเราตลอดเวลา ตั้งแต่วันนี้ในชีวิตประจำวัน ก่อนปลดเกษียณ จนกระทั่งหลังปลดเกษียณแล้ว และตอนสุดท้ายของชีวิต

เพราะฉะนั้น อย่าทิ้งการนั่งสมาธิ กลับไปทำต่อ นั่งให้สม่ำเสมอทุกวัน ตอนนี้ก็ยังเห็นคุณค่าไม่เต็มที่ เพราะยังไม่เข้าถึง

สุขจากสมาธิ ยังไม่ได้รับรสชาติตรงนี้ เพราะฉะนั้นอารมณ์ที่อยาก
จะฝึก ยังไม่มี ทั้ง ๆ เรามีเวลา แต่เราไม่มีอารมณ์ที่จะฝึก

ทุก ๆ ท่านก็เป็นเช่นเดียวกับหลวงพ่อก็คือฝึกได้ยาก เพราะ
หลวงพ่อก็คือคนขี้สงสัยและเชื่อยาก ก็ต้องฝึกไปเรื่อย ๆ ล้มลุกคลุก
คลานมาตลอด กว่าที่จะถึงจุดที่ได้ที่พึงของตัวเองก็ใช้เวลาพอสมควร
เพราะฉะนั้นที่ทุกท่านมีประสบการณ์มา ก็เช่นเดียวกับหลวงพ่อก็คือ
มีประสบการณ์ในเบื้องต้น แต่ถ้าหากไม่ทิ้ง ทำต่อไปเรื่อย ๆ
ควบคู่กับชีวิตประจำวันที่เราทำภารกิจมาก แม้นอนไม่เป็นเวล่ำเวลา
ก็ตาม สักวันหนึ่งจะสมหวัง

หวังว่าทุกท่านกลับไปแล้วคงไปนั่งกันต่อ และถ้ามีโอกาส
มาส่งการบ้านหลวงพ่อนะ ไม่ว่าจะเป็นอะไร หลวงพ่อพร้อม
ที่จะรับฟัง และพร้อมที่จะให้คำแนะนำทุกท่าน

หลวงพ่อบอญ์โมทนา ขอให้มีความสุข มีความเจริญ ให้ได้
เข้าถึงพระธรรมกาย ได้มีสรณะ ที่พึ่งภายใน มีความสุขไปทุกหน
ทุกแห่ง จงทุกประการเทอญ

๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑

เอาภาพที่เห็น เป็นนิมิตแทนได้ไหม

ตำรวจ : กราบนมัสการหลวงพ่อกับที่เคารพยิ่งครับ
ครั้งนี้ครั้งแรกที่ผมได้มาอบรมฝึกสมาธิ
ความรู้สึกเริ่มแรก รู้สึกว่าได้ผ่อนคลาย
ลดความเครียด มีความสบาย
และมีภาพในอดีตผ่านมาเรื่อย ๆ ก็ลองจับภาพดู
ผมสงสัยว่าภาพนั้นเราจะใช้ยึดแทนนิมิตดวงแก้วได้ไหมครับ

หลวงพ่อก : ได้ แต่ต้องรู้จักวิธีดู จะเป็นภาพคน สัตว์ สิ่งของ
ถ้าเราดูเฉย ๆ โดยไม่คิดอะไรเลย ดูสักแต่ว่าดู ดูมันไปอย่างนั้น
เหมือนคนนั่งริมฝั่งแม่น้ำ เห็นอะไรผ่าน ๆ มา เรือบ้าง สวะบ้าง
คนว่ายน้ำบ้าง หมาเผลอลอยมาบ้าง เราก็ดูมันไปเฉย ๆ ไม่ต้องคิด
อะไรเลย ในที่สุดภาพเหล่านั้นก็จะหมดไป จะเหลือภาพสุดท้าย
คือ ดวงใส ๆ นั่นคือภาพสุดท้าย จะเกิดขึ้นมาเองเลย

๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑

เห็นภาพนอกตัวและฟัง

ตำรวจ : กราบนมัสการพระคุณเจ้า
กระผมเป็นรุ่นที่มาก่อน เมื่อปฏิบัติครั้งแรก ๆ
ภาพที่ปรากฏก็เป็นเหมือนท้องฟ้ากว้าง ๆ กลม ๆ
มีเมฆสีดำผ่านไปผ่านมา
สักพักสีใสสว่างขึ้น เมฆดำ ๆ ก็หายไป
แล้วปรากฏเป็นแสงสว่างเล็ก ๆ เป็นจุดเล็ก ๆ
ปรากฏขึ้นมาในบางครั้ง
แต่ว่าแวบเดียวเหมือนฟ้าแลบก็หายไป
จากนั้นภาพความกังวลต่าง ๆ ก็เข้ามา
ผมมีข้อสงสัยอยู่ ๒ ประการ
อย่างแรกคือ ภาพที่ปรากฏนั้นยังอยู่นอกกาย
เหมือนกับจะอยู่ตรงหน้า บริเวณช่องจมูกกับเพลาตา
อีกประการคือ จะมีกลวิธีอย่างไร
ที่จะไม่ให้ภาพภายนอก ความกังวลห้วงที่บ้าน ที่โรงพัก
ตามมารบกวนครับ

หลวงพ่ : ในการฝึกปฏิบัติใหม่ ๆ เราต้องยอมอนุญาตให้ภาพเก่า ๆ ที่เราไม่ต้องการ เช่น ภาพในชีวิตประจำก็ดี หรือภาพในอดีตก็ดี หรือในอนาคตก็ดี มันผ่านเข้ามาในใจ เป็นธรรมชาติของการปฏิบัติที่จะต้องเจอ เพราะเราเก็บสะสมความคิดต่าง ๆ เอาไว้ พอถึงเวลามันก็คลายตัว ออกมาทางความคิดเป็นภาพ ถ้าเราทำเฉย ๆ ในที่สุดก็จะค่อยหมดไป ต้องอาศัยการฝึกบ่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ

ส่วนการที่ใจมันเริ่มอยู่ที่ปากช่องจมูกแล้วขึ้นมาที่เพลาตา แล้วมันไม่ลงไปต่อก็ไม่เป็นไร มันอยู่ตรงไหนก็อยู่ตรงนั้นไปก่อน จนกระทั่งถึงระดับที่ใจสบายอย่างแท้จริง รู้สึกมีความเบิกบาน มันก็จะลงกลางไปเองนะ

ตอนที่หลวงพ่ฝึกใหม่ ๆ ก็เป็นอย่างนั้น ทั้งมืด ทั้งเมื่อย ทั้งง่วง ทั้งฟุ้ง ทั้งเบื่อ ทั้งท้อ สารพัด ทำไปบนไปกับคุณยายอาจารย์ฯ ท่านก็ค่อย ๆ ประคับประคอง ก็ฝึกมาเรื่อย ๆ ไม่ใช่ปั๊บปั๊บได้เลย ยกเว้นบางคนใช้เวลาช่วงสั้น จิตของเขาพร้อมได้ เพราะปกติเขาเป็นคนไม่ค่อยอะไร พอถึงเวลานั่งมันก็รวมได้ แต่ของหลวงพ่อยากกว่าของคนอื่น ก็ต้องล้มลุกคลุกคลานอย่างนี้แหละ

บางท่านที่เคยมาปฏิบัติ ตั้งคำถามถามหลวงพ่ ฟังดูแล้วเหมือนไม่ได้สนใจที่จะถามเพื่อที่จะเอาไปปฏิบัติจริง ๆ เช่น

เขาถามว่า

“หลวงพ่อกับฉันนั่งสมาธิได้ไหม” บอก “ได้”

“ฉันนั่งหลับได้ไหม” “ได้”

“ฉันนั่งในห้องนอนได้ไหม” “ได้”

“ฉันนั่งในห้องพระละ” “ได้”

“ฉันนั่งในครัวได้ไหม” “ได้”

“ฉันนั่งหันหน้าเข้าข้างฝาได้ไหม” “ได้”

ถามเสร็จ เขากราบ แล้วเขาก็กลับไป ก็นึกว่า เขาถามไปอย่างนั้นเอง แต่หลวงพ่อบอกจริง และมันก็ได้จริง ๆ

ต่อมาอีกหลายเดือน เขามาหาหลวงพ่อบอกว่าฉันทำตามที่คุณครูบอกฉันว่า ฉันนั่งสมาธิได้จริง ๆ ตอนฉันหันหน้าเข้าข้างฝา เขาก็บอกฉันสบายใจ เพราะปกติเขาเป็นคนขี้หงุดหงิด ฉันได้แค่ ๕ นาที ก็ต้องลุกเดินเพ่นพ่าน เขาก็นึกว่า ถ้าฉันสมาธิแล้วจะต้องนั่งทำสมาธิอย่างที่คุณครูบอกฉันว่า ให้ฉันขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ข้างขวาทัดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นั่งตัวตรง ๆ เขาก็คิดว่า ต้องทำอย่างนี้ตลอดเวลา เขาก็รู้สึกไม่ค่อยสบายใจ เพราะลองนั่งแล้วไม่ได้ผล ในที่สุดก็ตั้งคำถามอย่างที่เล่าให้ฟัง แล้วเขาก็เอาไปทำจริง ๆ และได้ตอนฉันหันหน้าเข้าข้างฝา

เขาบอกว่า วันนั้นมันสบายใจ ไม่ได้คิดอะไร ไม่คิดว่าจะได้
หรือไม่ได้ จะเห็นหรือไม่เห็น คิดแค่ว่า จะทำใจเฉย ๆ เหมือนนั่ง
พักผ่อน ตามใจตัวเองหน่อย อยากนั่งหันหน้าเข้าข้างฝาก็เลยนั่ง
แล้วในที่สุดจิตรวมลงได้ เข้าถึงความสว่างภายใน และพบดวงธรรม
ด้วยตัวของเขาเองเลย ตอนนี้เข้าใจคำว่า ไสเกินใสของดวงธรรม
เป็นยังไง และมีความสุขมาก เพราะฉะนั้นพยายามทำต่อไปนะ
ไม่ช้าจะสมหวัง

๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ปฏิบัติธรรมพิเศษสาธุชน

สถานที่ : ดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่

เมื่อ : วันศุกร์ที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

นั่งธรรมะหลับ จะแก้อย่างไร

สาธุชน : นั่งธรรมะแล้วหลับ มีวิธีแก้ยังไงคะ

หลวงพ่อบุญ : ถ้าใจเป็นเหตุ เราต้องนึกถึงแสงสว่างเหมือนมีดวงอาทิตย์อยู่ในท้อง แสงสว่างมันจะค้ำดวงตา จะทำให้ไม่่วง

ถ้าสาเหตุมาจากกาย เช่น ทานมากไปก็ทำให้ง่วง ก็ต้องทานให้พอดี เดินให้อาหารย่อยก่อนสักชั่วโมง แล้วค่อยมานั่ง ถ้าเมื่อคืนนอนน้อยก็ต้องปล่อยให้นั่งหลับสักพัก พอสดชื่นก็ทำต่อ แต่อย่าไปนอนหลับนะ ทำแค่นี้ เดี่ยวหาย และเมื่อไรเราหาความพอดีได้ ใจวางพอดี จะสบาย ไม่ง่วงเลย ความง่วงหายไปหมดเลย

๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ควรนั่งธรรมะเวลาไหน

สาธุชน : เราควรนั่งสมาธิเวลาไหนดีคะ

หลวงพ่ : เวลาที่เรามีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ บางคนพร้อมตอนตื่นนอนใหม่ ๆ เพราะตอนนั้นอารมณ์เก่าที่คั่งค้างมันหายไปแล้ว อารมณ์ใหม่เราก็กังไม่เจอ มีเวลาพอสมควรก็ให้นั่งตอนตื่นนอนตอนเช้า ๆ สำหรับบางคนนะ

บางคนตอนเช้าไม่สะดวก ต้องรีบไปทำงาน มีเวลาช่วงกลางวันเราก็นั่งตอนกลางวัน บางคนก็ช่วงก่อนนอน อาบน้ำพอใจสบายก็นั่งตอนนั้น บางวันก็ไม่เหมือนกันอีก จะไปกำหนดกฎเกณฑ์ว่าเราจะต้องอย่างนี้ทุกวันไม่ได้ เอาความพร้อมของเราเป็นหลัก

มีความสะดวก มีความพร้อมอย่างไร เข้า สาย บ่าย เย็น กลางวัน กลางคืน อะไรก็แล้วแต่ ขอให้ทำสม่ำเสมอทุกวันเท่านั้น อย่าให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว ไม่ว่าจะเหนื่อย จะง่วง จะเพลีย จะมีเรื่องคั่งค้างอะไรในใจก็ล้างมัน นั่งนะ หลับมั้ง ตื่นมั้ง ฟุ้งมั้ง ก็ทำไปเถอะ ให้สม่ำเสมอ ง่วงเราก็หลับ เมื่อยก็ขยับ ฟุ้งก็ลืมตา แล้วก็เริ่มต้นใหม่อย่างง่าย ๆ ทำอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ทุกวัน

แม้เราจะรู้สึกว่า เอ้! มันคงไม่ได้อะไรมั้ง ไม่ก้ำวหน้าเลย
แต่ให้ทำไปเถอะ ทำอย่างนั้นไปทุกวัน สมาธิจะค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น
ทีละเล็กทีละน้อย เราจะเริ่มคุ้นกับศูนย์กลางกายทีละเล็กทีละน้อย
สักวันหนึ่งมันก็จะเต็มบริบูรณ์ แล้วเราจะสมปรารถนา

๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ต้องนั่งธรรมะ เวลาเดิมทุกวันใหม่

สารุชน : ถ้าเรานั่งเวลา ๓ หุ่
แล้ววันต่อไปเราจำเป็นใหม่ที่จะต้องนั่งเวลา ๓ หุ่

หลวงพ่ : ไม่จำเป็น เอาสะดวกและสบาย แต่ให้สม่ำเสมอ
ตอนไหนก็ได้ จริง ๆ แล้วควรจะทำตลอดเวลาด้วยซ้ำไป หมายความว่า
เวลานั่งเราก็กทำ เวลายืนเราก็กทำ นิ่งนอนยืนเดิน หรือทำภารกิจ
อะไรก็แล้วแต่ กวาดบ้าน ถูบ้าน ทำงาน ทุกภารกิจเราก็กทำไป
พอมีเวลาว่างนิตหนึ่ง ข้าเลื่องคุณศูนย์กลางกาย พระอยู่ใหม่ อ้อ อยู่
แต่ไม่ขัดไม่เป็นไร ดวงอยู่ใหม่ อ้อ อยู่ ไม่ขัดก็ไม่เป็นไร ทำความ
คุ้นเคยอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ

ถ้าเราทำอย่างนี้ตลอดเวลา จะคุ้นเคยกับศูนย์กลางกาย
และไม่น่าเชื่อเลย ขณะที่เรากำลังคุยกับแขก กำลังโทรศัพท์หรือ
ทำอะไรก็แล้วแต่ ก็ยังเห็นอยู่ นี่เป็นความอัศจรรย์ ถ้าเราทำเป็น
แล้วนะ โดยเริ่มจากที่ได้บ้าง ไม่ได้บ้างไปก่อนอย่างนี้แหละ มีได้
อย่างนี้หลายคน

บางคนเป็นนักธุรกิจ หลวงพ่อก็แนะนำอย่างนี้ แล้วเขาก็ไปทำ
บางคนก็ทำอย่างมีความสุข บางคนก็ทำไปบ่นไป “หลวงพ่ออย่างนั้น
อย่างนี้ ไม่เห็นสักที” แต่ก็นั่งทุกวัน เต็มวันเลิกบ่นแล้ว ยิ้มแย้ม
แจ่มใส บอก “เอ้ ไม่น่าเชื่อ خبرถก็ยังเห็น” خبرถนี้เห็นยากนะ แต่
เห็นได้อัจฉริยะ ตอนนี้ خبرถอย่างมีความสุข ถึงสี่แยกไฟแดงขึ้น
ปกติเราหงุดหงิด ตอนนี้ไฟแดงคือที่พักของการทำภาวนา เห็น
องค์พระใส ดวงใส

ทำนะ แล้วจะได้ทุกคน

ทำไมได้ มีเพียงประการเดียวคือ ไม่ได้ทำ

เราไม่อึดข้าว มีเพียงประการเดียวคือ ไม่ทาน อย่างนี้นะ

๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เอาประสบการณ์ล่าสุด เป็นจุดเริ่มต้นได้หรือไม่

สาธุชน : สมมติว่าวันนี้เรานั่งเป็นอย่างนี้
พรุ่งนี้เราเริ่มนั่งใหม่ ต้องนึกถึงประสบการณ์สุดท้าย
หรือเปล่าคะ

หลวงพ่ : อันนี้สำหรับคนที่เขาทำเป็นแล้ว มันคงแล้ว เขาสามารถ
ทำต่อได้เลย เช่น เมื่อวานเราเห็นดวงสว่าง วันนี้ดวงสว่างยังติด
อยู่กับตัวเราตลอด ไม่ว่าเราจะนั่งนอนยืนเดิน หกคะเมนตีลังกา
เคลื่อนไหวกายก็ยังมีอยู่ อย่างนี้ทำต่อไปเลย หยุดเข้าไปเรื่อย ๆ เลย

แต่บางคนเมื่อวานเห็นดวง อ้า วันนี้หาไม่เจอแล้ว อย่างนี้
ต้องเริ่มต้นใหม่อย่างง่าย ๆ ณ จุดที่ไม่มีอะไร ที่เรามั่นใจว่าตรงนี้
ศูนย์กลางกาย ทำสบาย ๆ ทำนิ่ง ๆ ไปเถิด พอใจเราไม่กังวลกับ
อะไร เราจะเห็นหรือไม่เห็น เราต้องการแค่ทำหยุดกับนิ่ง ปรับที่ใจ
ไม่ไปปรับที่ภาพนะ คือใจเราให้นิ่ง ๆ อย่างเดียว เดี่ยวก็ซัดขึ้นมา
เกิดขึ้นมาเองเลย ทำอย่างนี้นะ แล้วจะสมหวัง

๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ความสำเร็จ มีอยู่แล้วในตัว

สาธุชน : ที่หลวงพ่อบอกว่า พึงทำความสำเร็จให้เกิดขึ้น เพราะความสำเร็จมีอยู่แล้ว หมายความว่าอย่างไรครับ

หลวงพ่อบอก : คือความสำเร็จ ทุกสิ่งทุกอย่างมีอยู่ในตัวของเราหมดเลยนะ ความเพียรก็มีอยู่ในตัว สติก็มีอยู่ในตัว ปัญญาก็มีอยู่ในตัว ความขยันก็มีอยู่ในตัว แล้วแต่ที่เราเอามาใช้แค่ไหน ถ้าเราเอามาใช้มันก็ได้

ยกตัวอย่าง เช่น เวลาเราขี้เกียจ ถ้าเราดึงความขยันมาใช้ คือรีบทำตอนนั้นเลยทำบ่อย ๆ จนกระทั่งเกิดความเคยชินเดียวความขยันก็จะมีอานุภาพครอบงำความเกียจคร้านในการนั่งธรรมะได้

ความสำเร็จก็เช่นเดียวกัน มันมีจุดแห่งความสำเร็จอยู่ไม่ว่าจะทางโลกทางธรรม เป็นจุดที่สบายที่สุด ถ้าหากเราทำใจของเราให้สบาย ๆ มันจะไปถึงจุดตรงนั้นเอง เพราะจุดตรงนั้นเป็นจุดที่สบาย เราจะต้องทำให้เหมือนกัน แล้วมันจะดูเข้าไปหากัน แล้วความสำเร็จก็จะเกิดขึ้น

ทางโลกก็เช่นเดียวกัน ความสำเร็จก็ค่อยเราอยู่ อุปสรรคที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะต้องเอาชนะมัน ทำไปเรื่อย ๆ दैยความสำเร็จก็จะเกิดขึ้นได้ ความสำเร็จจะไม่เกิดขึ้น ในกรณีที่เราไม่ตั้งใจเอาความตั้งใจจริงมาใช้ คือแทนที่เราจะเดินทางต่อไป เรากลับหยุดเสียตรงนั้น มันก็ไม่สำเร็จ ก็แค่นั้นเอง เหมือนประตุมืออยู่ ถ้าเราอยากจะไปให้ถึงประตูก็เดินไปให้ถึง แต่ถ้าเราไม่เดิน นั่งอยู่ตรงนี้ มันก็ไปไม่ถึงสิ ก็ง่าย ๆ แค่นี้

ปัญญาทุกคนก็มีอยู่ แต่ส่วนมากมักจะเขี้ยว ๆ ใช้กัน ประหยัดกัน ความขยันความเพียรในการนั่งก็มีอยู่ แต่เขี้ยวจ้งเลย ประหยัด กระหมัดกระแห่ม อดออม ไม่ค่อยเอามาใช้ แล้วก็บอก “หลวงพ่อ ไม่เห็นสักที” ก็เพราะมัวเขี้ยว ๆ ใช้กัน ก็แค่นั้นเอง

เงินทองประหยัดดี

แต่ปัญญา ความเพียร อย่าประหยัด

๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

นั่งธรรมะเห็นหน้าคู่อริ

สาธุชน : หลวงพ่อครับ ผมนั่งแล้วเห็นหน้าคู่อริเก่า ๆ
ควรทำอย่างไรดีครับ

หลวงพ่อ : ก็ต้องสร้างนิสัยใหม่ มองทุกคนเป็นเพื่อนร่วมทุกข์
เกิดแก่เจ็บตายเหมือนกับเราหมดทั้งสิ้น ทุกคนไม่ยอมทำในสิ่ง
ที่เราไม่ชอบหรือ เพราะทุกคนมีความรักตัวอยู่ เขาก็ไม่อยากจะ
ทำความผิดพลาดอะไรเกิดขึ้นให้เราทุกข์ใจ และใคร ๆ ก็ไม่ยอม
ให้เขาทำ แต่มันมีสิ่งหนึ่งที่บังคับอยู่ในใจเขา เขาสู้ไม่ได้ มันแพ้ทุกที
เขาก็เลยพลาดพลั้งทำอย่างนั้น

หน้าที่ของเรา ในฐานะที่มาถึงแสงสว่างก่อน เรารู้ว่าสิ่งนี้
ไม่ดี เราก็ให้อภัยเขาก็จบกันไป สิ่งที่เขาทำกับฉัน ฉันให้อภัยเธอ
ฉันไม่ถือ ไม่ถือก็ไม่หนักนะ ถ้าถือที่มือก็หนักที่มือ ถือที่ปากก็หนัก
ที่ปาก ถ้าถือที่ใจก็หนักที่ใจ ถ้าวางที่มือก็ไม่หนักมือ วางที่ปากมันก็
ไม่หนักปาก วางที่ใจก็ไม่หนักใจก็แค่นั้นแหละ แล้วเราจะได้นั่ง
อย่างมีความสุข

ช่วงที่นั่ง สิ่งที่ต้องคิด คือนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
อย่าไปนึกถึงเขา นึกแล้วไม่เกิดประโยชน์ นึกถึงองค์พระใส ๆ นึกถึง
ดวง นึกถึงสิ่งที่ทำให้มีความสุข ทำอย่างนี้บ่อย ๆ อีกหน่อยก็จะเกิด
ความเคยชิน แล้วความรู้สึกนั้นก็หมดไปเอง มันสู้เราไม่ได้หรอก
เอามาใช้บ่อย ๆ นะ อย่าไปเชียว ๆ ใช้ อย่าประหยัดใช้ แล้วเดี๋ยว
ชีวิตจะมีความสุข

เราควรจะผ่านชีวิตแต่ละวินาทีด้วยความสุข เรื่องอะไร
ที่เราคิดแล้วกลุ้ม อย่าไปคิด คิดเรื่องที่ทำให้ใจเราเบิกบาน เพราะ
เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้ไม่นาน สงวนเวลาไว้ให้กับตัวเราเอง ใจเรามี
ดวงเดียว สิ่งที่เข้ามา มันเข้ามาได้ที่ละอย่าง ใจที่มีคุณค่าอย่างนี้
เราควรจะหาสิ่งที่มีคุณค่ามาอยู่ในใจเรา ถ้าเอาคนนั้น สิ่งนั้น
เหตุการณ์นั้นมาอยู่แล้วมันทุกข์ เอาออกซะ อย่าใส่ไปในใจ ถ้าเอา
พระพุทธเจ้าใส่ เอาดวงธรรมใส่ เอาหลวงพ่อดาบน้ำใสแล้ว
สบาย อย่างนี้ดีกว่านะ

๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ปฏิบัติธรรมพิเศษพระธรรมทายาท รุ่น ๒๓

สถานที่ : ดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่

วันที่ : วันอาทิตย์ที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

สมาธิกับการเรียน

ภิกษุ : การฝึกสมาธินำมาใช้ในการศึกษาเล่าเรียน
และในชีวิตประจำวันของนิสิตนักศึกษาได้ไหมครับ

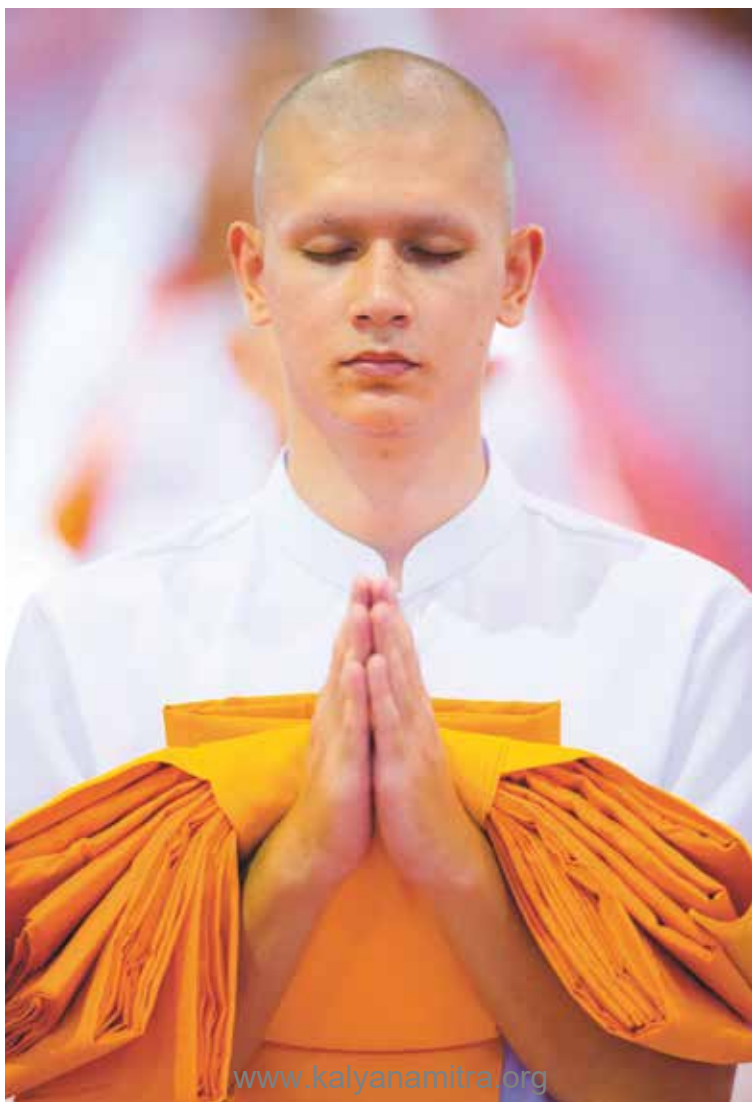
หลวงพ่อบอก : สมาธิเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา ไม่ว่าเราจะศึกษาอะไร
ก็แล้วแต่ ถ้าศึกษาในระดับใจที่ผ่องใส มีอารมณ์ดี อารมณ์สบาย
จิตตั้งมั่น จะทำให้การศึกษาไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรมมันดีทั้งนั้น

การฝึกสมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายที่มีอยู่แล้วในตัวนี้
จะทำให้ใจตั้งมั่นได้ตลอดเวลา คือภายในเราเห็นองค์พระ ข้างใน
เราหยุดนิ่ง แต่ข้างนอกเราเคลื่อนไหว ทำให้ใจกลับเข้าไปสู่แหล่ง
ของสติปัญญา ใจก็จะถูกหลอมให้สมบูรณ์ไปด้วยสติปัญญา เวลา
เรานำออกมาใช้ศึกษาต่าง ๆ มันก็ศึกษาได้คล่องกว่าตอนที่อารมณ์
ไม่ดี อารมณ์ไม่สบาย ใจไม่ตั้งมั่น

ยิ่งเข้าถึงดวงธรรม ถึงกายภายใน จิตยังตั้งมั่นได้ดีเพราะมี
ที่ยึด มีความสว่าง มีดวงธรรม มีกายภายใน มีองค์พระ ยิ่งหากเรา
เข้าไปถึงกายที่ลึก ๆ ละเอียดย ๆ ไป ยิ่งศึกษาได้ดียิ่งขึ้น เพราะมัน
ไม่เครียด ถ้าไม่มีสมาธิแล้วเครียด ไม่ได้ผล

งานทุกงานทั้งทางโลกและทางธรรม จะได้ผลงานที่ดี ถ้า
ทำด้วยใจที่เป็นสมาธิ

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

เคล็ดลับความสำเร็จของหลวงพ่อ

ภิกษุ : หลวงพ่อก็เคล็ดลับความสำเร็จในชีวิตอย่างไรครับ

หลวงพ่อ : “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” แต่ก็ยังไม่สำเร็จถึงจุด สำเร็จ
ไปในระดับหนึ่ง เพราะสิ่งที่หลวงพ่อดังใจทำยังไม่บรรลุนำหมาย
มันได้แต่สิ่งที่เราเห็นแค่นั้นเอง

สิ่งที่อยากจะทำ มันยากจังเลย คือ รวมทีมทำวิชาซึ่ง
กระจัดกระจายกันอยู่ กำลังจะรวม แล้วถ่ายทอด แล้วทำงานเป็นทีม
ทำควบคู่กันไป แล้วอยากจะให้เขาได้พิสูจน์ ได้เป็นพยานการ
ตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่กล่าวไว้ในพระไตรปิฎก
และอยากให้ทุกคนในโลกได้รู้ มันยังไปไม่ถึงจุดตรงนั้น นอกจาก
ได้รู้แล้ว รวมทีมกันมุ่งไปถึงที่สุดแห่งธรรม เป็นไปตามขั้นตอน
อย่างนี้ แต่มันยังไม่ถึงจุดตรงนั้น เพราะฉะนั้นตอนนี้บรรลุนำ
หมายได้แค่ระดับหนึ่งเท่านั้นเอง

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ฟังธรรมแล้วบรรลุธรรม

ภิกษุ : หลวงพ่อครับ ที่ในพระไตรปิฎกกล่าวว่า คนที่ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าแล้วบรรลุธรรม เขาฟังโดยใจจรด ศูนย์กลางกาย หรือว่าฟังด้วยอารมณ์สบายครับ

หลวงพ่ : ฟังด้วยอารมณ์สบาย พระสัมมาพุทธเจ้าเวลาที่พระองค์แสดงธรรมนี้ ไม่ใช่เรื่องธรรมดานะ

๑. ท่านได้เข้าถึงจริง

๒. มีศิลปะในการถ่ายทอด

๓. แสดงธรรมประกอบด้วยปาฏิหาริย์ ๓ คือ

มี อิทธิปาฏิหาริย์ อาเทศนาปาฏิหาริย์ อนุศาสนิปาฏิหาริย์ คือ แสดงฤทธิ์ได้ พุทธักใจคนได้ รู้วาระจิต เป็นต้น

เพราะฉะนั้น เวลาท่านพูด ผู้มีบุญที่สั่งสมบุญมาดีแล้วมาฟังด้วยอารมณ์สบาย ใจก็กลับเข้าไปสู่ที่ตั้งดั้งเดิมที่อยู่ในปริณทลของจิต เมื่อจิตเข้าไปตั้งมั่นอยู่ที่เดิม จิตก็ผ่องใส บริสุทธิ์ ถูกส่วนก็เห็นความบริสุทธิ์เบื้องต้นเป็นดวงธรรมใส เห็นปฐมมรรค เดี่ยวก็พริบเข้าไปถึงรัตนะทั้งสาม ถึงไตรสรณาคมน์ ถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ที่มีอยู่แล้วภายใน

และอีกประการหนึ่ง ผู้ฟังมีบุญเก่าด้วย ผู้แสดงบรรลุลุจรี
และมีศิลปะในการถ่ายทอด พร้อมทั้งปาฏิหาริย์ ๓ บางครั้งท่าน
ก็ใช้ครบทั้ง ๓ อย่าง บางครั้งก็ใช้ ๒ อย่าง บางครั้งก็อย่างเดียว
ก็แล้วแต่ท่านจะใช้

ยกตัวอย่าง มีกลุ่มหญิงชีเฒ่ามาฟังธรรม พระพุทธเจ้าแสดง
ธรรม พวกนี้ก็เฒ่าอะอะอยู่ท้ายศาลา ท่านก็ใช้อธิปาฏิหาริย์
บันดาลให้เกิดความมืดมิดหมดเลยเฉพาะในกลุ่มชีเฒ่านั้น คนเรา
กำลังอะอะ อยู่ ๆ ตกอยู่ในความมืดวูบหนึ่ง มันสะดุ้งหวาดเสียวระ
จุนหายเมา หรือคนติดในความสวยงาม มาฟังธรรมที่ท้ายศาลา ท่าน
ก็แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ให้มีหญิงที่งามกว่าตัวเฒ่ามาขึ้นพัดให้ท่าน
แต่เห็นได้เฉพาะคนนั้น แล้วก็ค่อย ๆ เสื่อมไปเรื่อย ๆ แยกไปเรื่อย ๆ
โหมโรงไปจนกระทั่งล้มลงตายไปต่อหน้าต่อตา พอท่านสอนให้ได้คิด
ก็คิดได้ เกิดความเข้าใจ คนเราคิดไม่ได้ตอนไม่ได้คิด พอกระตุ้น
ให้ได้คิด พอได้คิด ก็คิดได้ เข้าใจ ใจก็หยุดนิ่ง สงบก็เข้าถึงธรรมได้

เพราะฉะนั้น พระองค์แสดงธรรมประกอบด้วยปาฏิหาริย์ ๓
ตลอดเวลา ครบบ้าง ๒ อย่างบ้าง อย่างเดียวบ้าง และผู้ฟังเป็น
ผู้มีบุญ ทั้งผู้ให้และผู้รับพอเหมาะพอดีกัน อย่างนี้ถึงบรรลุเป้าหมาย

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

บุญเก่ากับความเพียร

ภิกษุ : การที่เราจะเข้าถึงวิชาธรรมกาย
ระหว่างบุญที่เราสั่งสมมา
กับความเพียรที่เรากระทำอยู่นี้
อันไหนจะมีผลให้เราเข้าถึงธรรมได้ดีกว่ากัน

หลวงพ่ : อย่าใช้คำว่าดีกว่าเลย เพราะต้องใช้ประกอบกัน การที่เรามาถึงจุดตรงนี้ได้ แสดงว่ากำลังบุญของเรามีมากพอแล้ว เหลือความเพียรกับทำให้ถูกวิธี เราก็จะสมปรารถนา มันต้องประกอบกัน

ถ้าบุญไม่มากพอ มาไม่ถึงตรงนี้ ไม่ได้ยินเรื่องราวเหล่านั้นก็จะไปได้ยินเรื่องอื่น สนใจเรื่องอื่น เพลิน ๆ กันไป แต่เราเหมือนมีอะไรที่เราไม่รู้มาจุดเราเข้าสู่อีกสถานะหนึ่ง เพราะฉะนั้นหลวงพ่ขอยืนยันว่า กำลังบุญถึงจุดที่จะเป็นผลไม่ที่สุกงอม เหลือแต่ทำวิธีการให้ถูกต้อง ความเพียรสม่ำเสมอ เดียวก็สมปรารถนา

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

นั่งสมาธิแล้วเป็นบ้าจริงหรือ

สาธุชน : บางคนไม่กล้านั่งสมาธิ
เพราะกลัวว่าจะเป็นบ้าครับ

หลวงพ่อบุญ : ปัจจุบันนี้ที่ละเลยเรื่องการปฏิบัติ เพราะกลัวว่านั่งแล้วจะเป็นบ้าบ้าง ที่นั่งแล้วเป็นบ้าไม่ใช่อะไร แต่เพราะคนบ้ามานั่ง หรือประเพณีเชื่อว่ายาก่อนแล้ว ตอนที่เชื่อยังไม่กำเริบยังไม่สำแดงออกก็ดูปกติ พอสำแดงออกมาตอนนั่งสมาธิก็เลยเหมาว่า นั่งสมาธิแล้วเป็นบ้า ที่จริงมีเชื่อมาก่อนแล้ว

หรือบางคนนั่งแล้วไปเห็นภาพต่าง ๆ ตอนที่จิตยังไม่บริสุทธิ์ ยังหยุดนิ่งไม่สนิท เห็นภาพที่เก็บสิ่งสมไว้ใจจิต มันฉายมาเป็นนิมิตหลอน เห็นโน่น เห็นนี่ เป็นภาพที่น่ากลัวบ้าง ออกมากลัว แล้วก็ไปเล่ากันต่อ ๆ ว่า ระวังนะ นั่งแล้วจะเห็นนั่น เห็นนี่ เห็นภาพที่น่ากลัว คนที่ไม่ได้นั่ง ได้ยินได้ฟังเข้า ก็กลัวตามไปด้วย ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้นั่งเลย ซึ่งถ้าจิตบริสุทธิ์จริง ๆ เห็นพวกนี้จะไม่เฉย ๆ ก็เหมือนเห็นมนุษย์ธรรมดา ๆ อย่างนี้ แต่รูปร่างพิกลพิการกว่าเล็กน้อยบางประการอย่างมากมาย แต่อารมณ์ที่จะไปเห็นอย่างนี้

ใจต้องใส ต้องนิ่ง ไม่มีความกลัวอยู่ แต่อารมณ์ที่ยังมีความกลัวอยู่ แสดงว่าจิตยังไม่บริสุทธิ์ ยังเป็นนิมิตเลื่อนลอย ยังไม่ใช่ของจริง

บางแห่งก็เหมาว่า นิมิตทั้งหมดเป็นนิมิตเลื่อนลอย ไม่ควรยึดติด อย่าไปติดนิมิต ที่จริงนิมิตจริงก็มี นิมิตเลื่อนลอยก็มี เหมือนเราลืมหามอง ก็ยังเคยเห็นของลวงเป็นของจริงก็มี นี่ก็เช่นเดียวกัน แต่แทนที่จะเป็นตามนุษย์ กลับเป็นอีกตาหนึ่ง แต่ถ้าถึงธรรมจักขุก็จะเห็นอะไรไปตามความเป็นจริง

หรือบางทีเขานั่งสมาธิแล้วหมดอายุขัยพอดี นั่งตายขึ้นมา ก็เหมาว่า ระวางนะ นั่งสมาธิเดียวตาย นั่งแล้วไปไม่กลับ หลับไม่ตื่น ฟันไม่มี ก็เลยเกิดความกลัวขึ้นมา แต่จริง ๆ แล้ว ถ้าหมดอายุขัย ไม่นั่งก็ตาย นอนก็ตาย ยืนก็ตาย เดินหรือวิ่งหกละเม่นตีลังกา ก็ตายหมด

ความจริงแล้วสมาธิเป็นสิ่งควรทำ หลวงพ่อเสียดายวันเวลาของแต่ละคนที่ปล่อยให้ผ่านไปเปล่า ๆ ทั้งที่ใจร่ำร้องอยากหาความสุข แต่การดำเนินชีวิตของตัวเองไปแสวงหาความสุขทั้งสิ้น เพราะไม่รู้ว่า สุขที่แท้จริงมีลักษณะอย่างไร อยู่ตรงไหน จะเข้าถึงได้อย่างไร ความสุขมีอารมณ์อย่างไร มีอาการอย่างไร ยังไม่รู้กันเลย แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงผ่านมาหมดแล้ว จึงได้สรุปรวมว่า

นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ สุขอื่นนอกจากใจหยุดใจนิ่งไม่มี

เสียดายซึ่งเกียจนั่งสมาธิกัน ไม่รู้ว่าซึ่งเกียจไปทำไม ซึ่งนั่ง
มันดี มันสบาย ไม่ต้องคิดอะไรเลย แค่นั่งเฉย ๆ แค่นั้นเอง แค่นี้
ทำไม่ได้ แล้วจะไปช่วยอะไรได้

นั่งเสียเกิดประเสริฐนัก เพราะที่ฟังที่ระลึกที่แท้จริงมี
พระรัตนตรัยเท่านั้น พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ๓ อย่างนี้
เป็นที่ฟังที่ระลึกที่แท้จริงของเราและของสรรพสัตว์สรรพสิ่ง
ทั้งหลาย

๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๗

ปฏิบัติธรรมพิเศษสาธุชน

สถานที่ : ดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่

เมื่อ : วันอาทิตย์ที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

ต้องสม่ำเสมอ ในการปฏิบัติธรรม

สาธุชน : หลวงพ่อครับ ผมเคยนั่งสมาธิ
มีประสบการณ์ที่ดี
มีความสุขสบายเกิดขึ้น รู้สึกไม่มีตัวตน
หลังจากนั้นก็เริ่มปฏิบัติน้อยลง
มาปฏิบัติครั้งนี้ ประสบการณ์ไม่ดีเท่าเดิม
ทุกครั้งที่จะถึงรอยต่อช่วงนี้ ก็จะหลุดทุกครั้ง
คล้าย ๆ กับสะดุ้งตื่น แล้วก็ต้องเริ่มต้นใหม่ทุกครั้ง
ไม่ทราบจะแก้อย่างไรครับ

หลวงพ่อ : ต้องทำสม่ำเสมอจะ ผ่านมาชะล่าใจไปนิด ตอนหลัง
ไม่ทำต่อเนื่อง พอเราไม่ทำต่อเนื่อง มันก็เหมือนต้องมาเริ่มต้นใหม่
ทุกครั้ง

ความต่อเนื่องสำคัญนะ ต้องทำให้ได้ทุกวัน มากหรือน้อยก็แล้วแต่ ต้องให้ได้ทุกวัน ทั้ง ๆ ที่เรามีความรู้สึกว่าเหมือน
ไม่ก้าวหน้า เพราะเรายึดเอาว่า ต้องเห็นภาพชัดเจนเหมือนคน

อื่นจึงก้าวหน้า พอเราไม่เห็นก็มีความรู้สึกเหมือนไม่ก้าวหน้า ถึง
แม้จะเป็นอย่างนี้ก็ให้มันทุกวัน สมาธิจะค่อย ๆ สัมไปทีละเล็ก
ทีละน้อย พอถึงจุดที่มันอึดตัวเต็มที่ มันก็จะได้ผล ต่อไปถ้าได้ผล
แล้ว อย่าทิ้งนะ

การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิต ยิ่งอายุมากเท่าไร
ยิ่งสำคัญมาก เพราะจะต้องใช้ตลอดเวลาจนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย
ของเรา สำคัญมากนะ

นักกีฬาฝึกซ้อมมาเป็นปี แข่งขันกันแค่ว่าไม่กลัวนาที แพ้ชนะ
รู้กันตอนนั้น เราฝึกซ้อมเตรียมตัวของเราหลาย ๆ ปี แต่แข่งขัน
ในวันสงครามชิงภพ แค่ว่าไม่กลัวนาที บนเตียงคนป่วย แพ้ชนะก็รู้กัน
วันนั้น เพราะฉะนั้นต้องทำสมาธิ เพราะทุกคนต้องเดินทาง
ไปปรโลกทั้งนั้น

ในพระไตรปิฎก ท่านธรรมิกอุบาสกเป็นตัวอย่างที่ดี ท่าน
เตรียมตัวของท่านอย่างดี สัมบุญ ทาน ศีล ภาวนา ครบถ้วน
บริบูรณ์ แม้นอนอยู่บนเตียงคนป่วย แต่สติท่านดีมาก เห็นชาว
สวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น มาเชิญชวนให้ไปอยู่ด้วย เลือกละเลยว่าจะไป
อยู่ชั้นไหน เทวดาทุกชั้นอยากจะได้ธรรมิกอุบาสกไปเป็นสหายแห่ง
เทวดา เพราะว่าเป็นผู้ที่สั่งสมคุณงามความดีมาตลอดชีวิต เราต้อง
ฝึกไปให้ถึงระดับขนาดนั้น

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราทำอยู่เป็นวิชาชีวิต เกี่ยวกับตัวของ
เรา ที่จะเป็นที่พึ่งให้กับเรา ดังนั้นเวลาช่วงไหนประสบการณ์ดี ให้
ทำต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ อย่าชะล่าใจ อย่าคิดว่าจะทำเมื่อไรก็ได้ ผล
คงจะดีเหมือนเดิม อย่าคิดอย่างนั้น ฝึกทุกวัน แล้วผลจะดียิ่ง ๆ
ขึ้นไปเรื่อย ๆ เลย

หลวงพ่อยากให้ทุกคนเข้าถึงจุดที่ไม่เพียงแต่มีความสุข
ภายใน ควรจะก้าวไปถึงการศึกษาความรู้ในพระไตรปิฎก เรื่อง
ภพภูมิต่าง ๆ ซึ่งเมื่อเราพิสูจน์และยืนยันได้เกี่ยวกับเรื่องภพชาติ
การเวียนว่ายตายเกิด กฎแห่งกรรม บุญ บาป อะไรต่าง ๆ

นอกจากจะเป็นที่พึ่งแก่ตัวเราแล้ว จะได้เป็นแสงสว่างให้
กับชาวโลกด้วย อยากให้ก้าวไปถึงจุดตรงนั้น

ทำสมาธิแล้วจะดีสมาธิ

๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

มีวิธีการใดบ้าง ที่แก้ทุกข์มนุษย์ได้

สารุชน : นอกจากสมาธิแล้ว

มีวิธีใดสามารถแก้ทุกข์มนุษย์ได้ครับ

หลวงพ่ : ไม่มีวิธีการใดที่จะทำให้มวลมนุษยชาติ พ้นจากความทุกข์ทรมานของชีวิตได้ นอกจากพุทธวิธี คือวิธีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระองค์ทรงพัฒนาฝึกฝนตนเองอย่างไรจนกระทั่งดับทุกข์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ มีความสุขตั้งแต่วันที่บรรลुธรรมจนกระทั่งดับขันธปรินิพพาน และมีชีวิตได้ส่วยเอิกันตบรมสุขเป็นนิรันดร์

เพราะฉะนั้น มีวิธีการเดียวเท่านั้น คือ นำคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขยายไปยังเพื่อนมนุษย์ทุกคนในโลก ให้เขาได้มาศึกษาเรียนรู้แล้วก็ปฏิบัติจะได้เข้าถึงสันติสุขภายใน เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว แล้วหลังจากนั้นสิ่งดี ๆ ก็จะเกิดขึ้นกับโลกใบนี้

๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ทำอย่างไรจึงไม่ประมาทในชีวิต

สาธุชน : ทำอย่างไรเราจึงจะไม่ประมาทในชีวิต
เพราะว่าเวลาไม่ประมาทในชีวิตแล้ว
จะทำให้ขยันนั่งกรรมะ

หลวงพ่ : ให้เจริญมรณานุสสติให้หนักว่าแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอัครสาวก พระมหาสาวก พระอริยบุคคล
ยังต้องละสังขารเข้าสู่นิพพาน

ผู้ที่ได้ถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่เรียกว่า โคตรภูบุคคล หรือ
ผู้เข้าถึงฌาน เป็นฌานลาภีบุคคลก็ยังคงต้องละสังขาร

แม้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองทวีปทั้ง ๔ มีฤทธิ์ มี
อานุภาพมาก มีรัตน ๗ โคจรไปในอากาศได้ก็ยังคงต้องละสังขาร

พระราชา มหากษัตริย์ เศรษฐี มหาเศรษฐี ยาจก วนิพก
ละสังขารหมด

ให้หนักอย่างนี้ การนี้กันอย่างนี้เรียกว่า

การเจริญมรณานุสสติ

หรือถ้านึกอย่างนี้ รู้สึกมันยาวเกินไป ก็มี ๒ คำ จำง่าย ๆ

เคยเห็นไหม เวลารถพยาบาลผ่านมา เขาบรรทุกคนเจ็บ แล้วเขาก็
เปิดหัวล้อไปบนท้องถนนนะ ฟังให้ดิ้นะ เสียงมันคล้าย ๆ

ตายแน่ ตายแน่ ตายแน่

นี่แหละ เจริญมรณานุสติทางลัดที่สุด

หัดท่องไว้ จะขยันนั่งธรรมะขึ้น

๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕

— ७ —

Peace Revolution

คำถามจากเยาวชน Peace Revolution

Peace Revolution คือ กลุ่มเยาวชนชาวต่างชาติจากนานาชาติที่สนใจการปฏิบัติธรรม ได้เข้าร่วมโครงการ Peace Revolution ร่วมทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งได้รับคัดเลือกให้มาปฏิบัติธรรมร่วมกันในประเทศไทย และได้มีโอกาสถามปัญหาหลวงพ่อัมมชโย (คุณครูไม่ใหญ่) ซึ่งท่านเมตตาตอบคำถามผ่านทางจานดาวธรรม (จานดาวเทียม) ในรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ช่อง DMC

สมาธิเป็นของสากล

*Peace Revolution : ถ้าจะทำสมาธิให้ได้
เราจำเป็นต้องเป็นคนมีศาสนา
หรือเชื่อมั่นในศาสนาหรือไม่*

หลวงพ่ : ไม่จำเป็น ขอแค่ให้เป็นมนุษย์ที่ไม่บ้า ไม่สูญเสียระบบประสาทการรับรู้ จะนับถืออะไรก็ได้ เพราะสมาธิเป็นของกลาง เป็นของสากลที่ทุกคนทำได้ เหมือนลมหายใจที่ทุกคนหายใจได้ หรือเหมือนดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ที่ทุกคนเห็นได้ ไม่ว่าจะมีความเชื่อหรือไม่มีศาสนาก็ตาม

๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

ความแตกต่างระหว่าง สมาธิกับศาสนา

*Peace Revolution : อะไรคือความแตกต่าง
ระหว่างสมาธิกับศาสนา*

หลวงพ่ : ศาสนา คือ ความรู้หรือความเชื่อที่สืบทอดต่อ ๆ กันมา ในครอบครัวหรือในตระกูล เมื่อเราเกิดมาในตระกูลนั้น เราก็ต้อง ศึกษาเรื่องนั้น เรียนรู้เรื่องนั้น เมื่อศึกษาเรียนรู้แล้วเราชอบ เราก็ เชื่อเรื่องนั้น ซึ่งมันคนละเรื่องกับสมาธิ

สมาธิ เป็นสิ่งจำเป็นที่เราต้องใช้ทุกวัน แม้จะมีศาสนาหรือ ไม่มีศาสนาก็ตาม หรือไม่ว่าเราจะนับถือศาสนาใดก็ตาม เราต้องใช้สมาธิในการทำทุกกิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นการอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน รับประทานอาหาร พุดคุย การศึกษาเล่าเรียน การทำมาหากิน ทำมาค้าขาย บริหารธุรกิจการงาน ทุกกิจกรรมล้วนต้องใช้สมาธิทั้งสิ้น คือใจต้องมุ่งมั่นตั้งใจทำสิ่งนั้นไม่ให้มันวอกแวกฟุ้งซ่านไปในเรื่องอื่น การมีสมาธิจะทำให้การวินิจฉัยหรือการตัดสินใจ ไม่ผิดพลาด

อีกประการหนึ่ง สมาธิจะทำให้เรามีความสุขภายใน และ
เป็นรากฐานที่จะทำให้เรามีความรอบรู้ เข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ อีก
ทั้งจะดึงดูดสิ่งดี ๆ มาหาตัวเราด้วย เพียงแค่เรานั่งหลับตาเฉย ๆ
เหมือนนั่งพักผ่อน มีสติอยู่กับตัว เอาใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย มีดวง
ตะวันภายในเป็นหลักของใจแค่นั้นเอง ซึ่งทุกคนสามารถทำได้

๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

สมาธิเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา

*Peace Revolution : ในวัฒนธรรมตะวันตก
คนเก่งมักจะเป็นคนที่มีการศึกษา
สามารถใช้ปัญญาวิเคราะห์ วิจัย วิจัยได้อย่างเต็มที่
แต่สมาธิกลับบอกรู้ให้หยุดคิด
แล้วอย่างนี้สมาธิจะทำให้เกิดปัญญา
และเป็นคนเก่งได้อย่างไร*

หลวงปู่ : ความรู้ ความรอบรู้ และความเก่งนั้นมีหลายระดับ

ระดับที่ ๑ ความรู้ที่เกิดจากการอ่าน การฟังจากท่านผู้รู้
สอน จากการถกเถียงซักถามกัน เพื่อรวบรวมข้อมูลความรู้

ระดับที่ ๒ ความรู้ที่เกิดจากความคิด คือ เราศึกษา เราอ่าน
เราฟัง แล้วเราก็นำมาคิดต่อ ซึ่งมันก็มีถูกบ้าง ผิดบ้าง บางทีก็ผิด
มากกว่าถูก บางทีก็ถูกมากกว่าผิด

ชาวโลกเข้าใจความรู้แค่ ๒ ระดับนี้เท่านั้น แต่ยังมีความรู้
ระดับลึกอีกระดับหนึ่ง ที่ใจจะต้องไปอยู่ในตำแหน่งแห่งการ

ปลอดความคิด เป็นความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้ง เหมือนเรา
ลากของจากที่มีด ๆ ที่มองเห็นอะไรไม่ชัด เอามายู่กลางแจ้ง
กลางแสงสว่าง

ยังมีความลับของชีวิตอีกมากมาย ที่จากการอ่าน การฟัง
การคิดไปไม่ถึง ตรงนี้จะต้องเกิดจากการเห็นแจ้งเท่านั้นจึงจะมี
ความรู้แจ้งได้

การเห็นแจ้งจะเกิดขึ้น ต่อเมื่อเราฝึกสมาธิจนกระทั่ง
แสงสว่างภายในบังเกิดขึ้น แล้วเรามองผ่านแสงสว่างนั้นเข้าไปเรื่อย ๆ
จนกระทั่งไปถึงตำแหน่งที่มีความรู้ตรงนั้น แสงสว่างภายในจะ
เกิดขึ้นต้องมีสมาธิ สมาธิจะมีได้ต้องเกิดจากการนำใจที่ฟุ้งซ่าน
ออกไปข้างนอกให้กลับมาหยุดนิ่งในตำแหน่งที่ถูกต้อง ซึ่งเป็น
แหล่งของข้อมูลทั้งหมด คือศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ ตรงนั้นจะ
เป็นที่รวบรวมข้อมูลเรื่องราวของสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย
ที่อยู่ในตัว เพราะฉะนั้นสมาธิจึงเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญาและจะเป็น
คนเก่งได้อย่างนี้

๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

สุขจากสมาธิ

แตกต่างจากสุขอื่นอย่างไร

*Peace Revolution : สันติสุขภายใน
และประโยชน์ที่ได้รับจากการทำสมาธิ
จะเกิดจากการทำสมาธิอย่างเดียวนั้นหรือไม่
เราสามารถทำกิจกรรมอย่างอื่น
เพื่อให้ได้ผลเหมือนกันได้หรือไม่*

หลวงพ่ : การทำกิจกรรมอย่างอื่น แล้วจะให้ได้ประโยชน์และ
สันติสุขภายในเหมือนกับการทำสมาธินั้น ไม่มี ไม่ว่าเราจะใช้
วิธีการใดก็ตาม ก็ไม่ได้ความสุขภายในเท่ากับการทำสมาธิ จะไป
เที่ยวเตร่ ไปดูทีวีทัศน์ ได้พูดคุยกับคนที่ถูกใจ หรือจะไปทำอะไรก็
แล้วแต่ มันได้แค่สุขหรือสนุกเล็ก ๆ น้อย ๆ พอเพลิน ๆ เท่านั้นเอง
หรือแม้กระทั่งประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน การ
ศึกษาเล่าเรียน สุขก็ยังไม่ได้เท่ากับการสมาธิ มันได้แค่ปลื้มเล็ก ๆ
ประเดี๋ยวเดียว แล้วก็จางหายไป

การทำสมาธิอย่างเดียวนั้น จິงจะได้สันติสุขภายใน
ที่มั่นคง และมีปริมาณความสุขมากกว่า ความสุขที่ได้จากวิธี
การอื่นได้แค่สุขเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ปลื้มเล็ก ๆ แล้วก็จางหายไป
ไม่ยั่งยืน

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

ความสงบภายใน คืออะไร

*Peace Revolution : ความสงบภายใน
มีผลอย่างไรต่อระบบความคิด
และกลไกการทำงานของร่างกาย*

หลวงพ่อ : เราสังเกตดู เวลาที่ใจเราขุ่นมัว เราร้อน หงุดหงิด เซ็ง เครียด เปื่อ กลุ้ม เวลาที่เรารู้สึกขัดใจ ลมหายใจมันจะติดขัด จะรู้สึกอึดอัด ไม่สบายกาย เพราะฉะนั้นเมื่อเราไม่สบายใจ ร่างกาย เราจะไม่สบายตามไปด้วย ใบหน้าที่สวย ๆ หล่อ ๆ ก็เริ่มไม่สวย ไม่หล่อ นอกจากนั้นยังทำให้ภูมิต้านทานในร่างกายอ่อนแอลงไปด้วย ถ้าใจไม่สบาย แล้วสูญเสียความสงบของใจ อย่างน้อยอย่างนี้ที่เราพอจะเข้าใจง่าย ๆ

อย่าลืมว่า ร่างกายเป็นประจักษ์คนรับใช้ของนาย ใจคือนาย กายคือบ่าว เราสังเกตในที่ทำงาน ถ้าวันไหนเจ้านายไม่สบาย ขุ่นมัว ลูกน้องก็ขุ่นมัวตามไปด้วย ถ้าวันไหนเจ้านายอารมณ์ดี ลูกน้องก็อารมณ์ดีด้วย ใจก็เช่นเดียวกันเหมือนเจ้านาย ร่างกายก็เหมือนลูกน้อง มันจะเกี่ยวข้องกัน เพราะอยู่ด้วยกัน

การที่เรามีชีวิตอยู่ เพราะเรามีร่างกายและจิตใจ
ถ้ามีแต่ร่างกาย ไม่มีจิตใจ เขาเรียกว่า “ศพ”
ถ้ามีใจ แต่ไม่มีกาย เขาเรียกว่า “ผี”
ถ้ามีทั้งกายทั้งใจ ก็เรียกว่า “คน”
เพราะฉะนั้น ใจเป็นเจ้านาย กายเป็นลูกน้อง ถ้าใจไม่สบาย
กายก็ไม่สบายตามไปด้วย

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

หลุมหลบภัยที่แท้จริง

*Peace Revolution : เราจะพบสันติสุขได้อย่างไร
ถ้าเราตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากและเลวร้าย*

หลวงพ่ : ก็ต้องหาหลุมหลบภัยที่อยู่ในกลางกายของเราให้เจอ ถ้าใจเราอยู่ตรงนั้น กลางดวงสว่าง กลางดวงใส ๆ หรือกลางอะไรที่เราเห็นใส ๆ สว่าง ๆ ความทุกข์ไม่มีในนั้น แม้ปัญหาข้างนอกมี แต่ไม่เป็นปัญหาสำหรับเรา เหมือนจุดเย็นกลางเตาหลอม ซึ่งเป็นประดุจหลุมหลบภัยอยู่กลางกายของเรา

การทำสมาธิ คือการที่เรากำลังหาหลุมหลบภัยให้กับตัวเรา เพราะนอกหลุมมีแต่ภัยทั้งสิ้น และภัยที่แท้จริงไม่ใช่ภัยภายนอกเลย แต่ภัยที่แท้จริงคือ ทำไมใจเราถึงไม่หยุดสักที จึงไม่เจอหลุมหลบภัยสักที อันนี้คือภัยที่แท้จริงและสำคัญมาก เพราะหลุมหลบภัยตรงนี้ ไม่เจอไม่ได้

ส่วนภัยภายนอก ฝนตก รถติด เศรษฐกิจตกต่ำ หรือภัยต่าง ๆ ภายนอกนั้นล้วนเป็นเรื่องเล็ก ๆ ถ้าใจเราหยุดนิ่งอยู่กลางดวงสว่างใส ๆ ที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ ได้ แม้มีปัญหา แต่ก็ไม่เป็นปัญหา เพราะที่ตรงนั้นจะมีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจเรา

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ความรักกับสมาธิ

*Peace Revolution : ความรักเป็นสิ่งจำเป็น
สำหรับการทำสมาธิหรือไม่*

หลวงพ่อ : ขึ้นอยู่กับว่า รักอะไร ถ้าเป็นความรักความปรารถนาดี
ต่อเพื่อนมนุษย์ ที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเพศ อย่างนี้เป็นความรักสากล
เป็นความรักบริสุทธิ์ หัวใจขยาย อย่างนี้ดี

แต่ดีที่สุด คือการปล่อยวางจากอารมณ์ต่าง ๆ จะเป็น
ประโยชน์ต่อการทำสมาธิมากกว่า

ปล่อยวางอารมณ์ คือ คลายความผูกพันจากคนสัตว์สิ่งของ
ทำประหนึ่งว่า เราอยู่คนเดียวในโลก

ส่วนความรักและปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์
ทั้งหลาย อยากให้เขามีความสุข เบิกบาน ด้วยความบริสุทธิ์ใจ
อย่างนี้เขาเรียกว่า “แม่เมตตา” ปรารถนาให้ทุกคนอยู่เย็นเป็นสุข
อย่างนี้ดี จะช่วยส่งเสริมการทำสมาธิ

หลวงพ่อก็ทำความรักประเภทนี้ รักและปรารถนาดี
ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้เขาอยู่เย็นเป็นสุข แล้วก็ทำสมาธิ

ปล่อยวางอารมณ์ คือ ทิ้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว
อย่างนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการทำสมาธิมากกว่า

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ทำอย่างไรจึงจะรักษาสมาธิไว้ได้

*Peace Revolution : เมื่อผมกลับไปประเทศของผมแล้ว
ผมควรทำอย่างไรที่จะรักษาระดับสมาธิไว้ได้ครับ*

หลวงพ่ : ก็ต้องทำทุกวัน ให้สม่ำเสมอ อย่าให้ขาดเลย ให้เป็นกิจวัตรประจำวัน เหมือนเราอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน อย่างนั้นถ้าวันใดไม่ได้ทำ ก็ไม่เป็นไร ให้เริ่มต้นทำใหม่ อย่างง่าย ๆ จนเป็นกิจวัตรประจำ อย่างนั้นะ

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

วิธีรักษาใจใส ๆ ให้ได้ตลอดทั้งวัน

*Peace Revolution : ทำอย่างไรจึงจะรักษาใจให้ใส
ได้ตลอดทั้งวัน แม้กระทั่งเวลาที่เรโดนกระทบ
หรือยั่วยุให้โกรธ*

หลวงพ่ : ถ้าเรารักตัวเอง อยากให้ตัวเรามีความสุข ก็ต้องรักษาใจให้ใส ๆ เอาไว้ สิ่งที่สำคัญคือ ต้องฝึกสมาธิบ่อย ๆ ฝึกฝนให้ใจหยุดนิ่งอยู่ภายในตัวให้ได้ตลอดเวลา

ฝึกให้ชำนาญ ทั้งวัน ทั้งคืน ทั้งหลับ ทั้งตื่น นั่ง นอน ยืน เดิน ฝึกบ่อย ๆ จนกระทั่งหลับตา ลืมตา นั่ง นอน ยืน เดินให้เห็นดวงใส ๆ หรือดวงตะวันใส ๆ อยู่กลางกายตลอดเวลา ใจจะได้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง หยุดนิ่งอยู่ตรงนั้น ไม่ส่งออกไปข้างนอก

เมื่อไรที่เราทำได้อย่างนี้ ไม่ว่าสิ่งใดมากระทบมันก็ไม่กระเทือนไปถึงใจ หรือใครมายั่วเย้าให้เกิดอารมณ์ก็จะรู้สึกเฉย ๆ อีกทั้งยังเป็นการสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้ที่เขามายั่วเย้าเรา ให้เขาอยากจะใจใสตามเราไปด้วย

ถ้าใจเราใสอยู่ แล้วเขามาทำลาย ด้วยการมายั่วให้เราโกรธ แล้วเราไปร้อนตามเขา ถ้าเป็นอย่างนี้ เราจะไปสร้างแรงบันดาลใจ จะไปช่วยให้เขาใจใส ๆ และมีความสุขอย่างเราได้อย่างไร ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่า ทำที่เรา ก็ได้ที่เพื่อน ได้ที่คนรอบข้าง ซึ่งตรงนี้ต้องฝึก

เพราะฉะนั้น ปฏิบัติธรรมเข้าถึงดวงใส ๆ แล้ว หรือเข้าถึงแสงสว่างภายในแล้ว ต้องหมั่นรักษาเอาไว้ให้ชัดใสสว่างอยู่ตลอดเวลา

ฝึกใหม่ ๆ ก็อาจจะหลุดบ้าง แต่เราฝึกบ่อย ๆ สมมติว่ามันยังไม่มั่นคง เราก็ต้องตั้งหลัก ตั้งสติ อดกลั้นไว้ก่อน ถ้าอารมณ์โกรธจะพุ่งพรวดออกมา ให้มันอยู่ภายใน แล้วทำใจนิ่ง ๆ อารมณ์นั้นจะอยู่กับเราไม่นาน เดียวก็จะดับหายไป ทำง่าย ๆ แค่นี้เอง

แล้วถ้าเราไม่เอาเรื่องเอาราว ไม่ถือสา มันก็จะเป็นลมเป็นแล้งไป เหมือนลมที่พัดผ่านไปเฉย ๆ แล้วก็หายไป ถ้าเราถือสาก็เป็นเรื่องเป็นราว ตรงนี้สำคัญนะ ถ้าเรารักตัวเอง เราก็ต้องคิดอย่างนี้ ใจเราจะใส ๆ ตลอดทั้งวัน

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

ในวัน ควรนั่งสมาธินานแค่ไหน

*Peace Revolution : เราควรนั่งสมาธิวันละกี่นาที
จึงจะเพียงพอต่อการเกิดสันติภาพภายในและภายนอก*

หลวงพ่ : ถ้าพูดถึงการทำสมาธิก็ต้องทำทั้งวัน ซึ่งเราฟังตอนนี้
เราอาจจะยังไม่เข้าใจ ถ้าใจยังไม่ตั้งมั่น ถ้าใจตั้งมั่น เห็นแสงสว่าง
ภายใน หรือดวงใส ๆ ภายใน ทั้งหลับตาลืมตาและในทุกอิริยาบถ
นั่ง นอน ยืน เดิน ถ้าเราทำได้อย่างนี้ เราจะเข้าใจ ถ้าทำได้อย่างนี้
จึงจะเพียงพอต่อการสร้างสันติภาพภายในและภายนอก

แต่ถ้าหากเรายังทำอย่างนั้นไม่ได้ อย่างน้อยก็ควรนั่งสมาธิ
วันละ ๒ ครั้ง คือ ตอนก่อนนอน และภายหลังจากตื่นนอน

ก่อนนอน เราควรทำสมาธิเพื่อชำระล้างใจให้ใสสะอาด
หลังจากผ่านภารกิจต่าง ๆ มาตลอดทั้งวัน จนกระทั่งถึงช่วงใกล้
จะเข้านอน เราควรจะหลับอย่างเบาสบาย อยู่ในอู่แห่งทะเลบุญ
อยู่ในแหล่งแห่งความสุข แห่งความบริสุทธิ์

หลังตื่นนอน ภายหลังจากที่เราตื่นนอนตอนเช้าใจของเรา
ที่หลับอยู่ในสมาธิ มันจะตื่นความสุขนั้นออกมาด้วย ตอนตื่นนอน
เรายังไม่ได้รับอารมณ์อื่น ช่วงนี้เหมาะมากสำหรับการทำสมาธิ
เพื่อจะได้เก็บตุนความสุขจากสมาธิ กำลังใจ ดวงปัญญา หรือ
ความรู้ที่ได้ออกจากสมาธิ จะได้นำไปใช้ในเวลากลางวัน

เพราะฉะนั้น นั่งสมาธิอย่างน้อยวันละ ๒ ครั้ง ถ้ามีเสริม
ตอนกลางวันด้วยยิ่งดี ยิ่งนั่งมากยิ่งดี แต่อย่างน้อยก็ขนาดนี้

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

สมาธิ จะทำให้กลายเป็นคนเฉื่อยชาหรือไม่

*Peace Revolution : เมื่อทำสมาธิ
ใจฉันจะเป็นกลาง ๆ ไร้ความรู้สึก
ถ้าเราฝึกสมาธิไปเรื่อย ๆ
จะกลายเป็นคนไร้ความรู้สึกหรือเฉื่อยชาหรือไม่คะ*

หลวงพ่ : ถ้าฝึกสมาธิไปเรื่อย ๆ จะไร้ความรู้สึกที่ไม่ดี แต่จะมีความรู้สึกที่ดี คือมีความสุข มีชีวิตชีวาเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ทุกอนุวินาทีจะไม่เฉื่อยชา แต่จะมีชีวิตชีวาเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม

สมมติแต่เดิมเรามีชีวิตชีวา ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ พอยิ่งฝึกไปเรื่อย ๆ เพิ่มขึ้นเป็น ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ ๓๐๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่มีผลเสียอะไรเลย มีแต่ผลดีเพิ่มขึ้น ยกเว้นว่า เราจะปฏิเสธความรู้สึกที่ดี ๆ นั้นเท่านั้น

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

สมาธิ บำบัดโรคซึมเศร้าได้ไหม

*Peace Revolution : สมาธิจะช่วยแก้โรคซึมเศร้า
หรือโรคทางจิตอื่น ๆ ได้หรือไม่
เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้นกับคนทั่วโลก*

หลวงพ่ : ก็ไม่ถึงกับทั่วโลกนะ กรณีนี้ก็มียาบางคนก็แก้ได้ และบางคน
แก้ไม่ได้

กรณีที่เป็นโรคทางจิตในระดับบ้า อย่างนี้แก้ไม่ได้ และคนที่
เข้าขั้นบ้า ไม่แนะนำให้ทำสมาธิ เพราะเขามีวิบากกรรมเก่าติดตัวมา
เช่น กรรมจากการตีม้าเมา เสพสิ่งเสพติด หรือเคยทำให้คนอื่น
เป็นอย่างนี้ ตัวก็เลยมาเจอบ้าง

ปลุกแอปเปิลก็ยอมเป็นแอปเปิล

ปลุกแอปเปิลจะเป็นผลสาส์นไม่ได้

กรณีที่ป่วยโรคซึมเศร้าที่เกิดจากเหตุปัจจุบัน เช่น เครียด
เบื่อ กลุ่ม เพราะเหตุจากสิ่งแวดล้อม จากครอบครัวบ้าง จากงาน
บ้าง อย่างนี้แก้ได้ และเหมาะสมเสียด้วย เพราะสมาธิจะเข้าไป
ช่วยบำบัดได้อย่างดี

ที่เป็นกันส่วนใหญ่จะแก้ได้ มีเพียงส่วนเล็กน้อยเท่านั้น
ที่แก้ไม่ได้ คือ ถ้าแขนขาขาดพอต่อได้ แต่คอขาดต่อไม่ได้
ใจก็เหมือนกัน ถ้าถึงขั้นบ้า แก้ไม่ได้ คลั่งบ้างบางเวลา ยังพอได้
หรือซึมเศร้าเพราะเซ็งเครียดเบื่อกลุ่ม จากอกหักรักकुด หรืออะไร
ต่าง ๆ อย่างนี้สมาธิแก้ได้

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

สมาธิ

แก้ไขปัญหาคความขัดแย้งได้อย่างไร

*Peace Revolution : ศาสตราจารย์ท่านหนึ่ง
สอนเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ท่านไม่เข้าใจว่า
สมาธิจะช่วยแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งได้อย่างไร
ฉันอธิบายว่า ใจที่นิ่งสงบ
จะทำให้เกิดการกระทำที่ปราศจากความรุนแรง
แต่ท่านก็ยังไม่พอใจในคำตอบ
ฉันควรจะอธิบายท่านอย่างไรคะ*

หลวงพ่ : ต้องแนะนำให้ท่านมาลองทำสมาธิดู บอกท่านอย่ามัวแต่คุยอยู่เลย คือบางอย่างให้เหตุผลธรรมดาได้ แต่บางอย่างต้องลงมือปฏิบัติ คือต้องให้ท่านมีประสบการณ์ภายในด้วยตัวเองจึงจะเข้าใจว่าสมาธิเป็นอย่างไร จะช่วยแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งได้อย่างไร

เหตุที่คนขัดแย้งกัน เนื่องจากใจไม่เป็นสุข ใจไม่ค่อยนิ่ง มันวุ่นวาย เราร้อน ไม่เยือกเย็น เพราะความเราร้อนของใจเป็นเหตุ

เพราะฉะนั้นวิธีเดียวคือ ต้องให้ท่านศาสตราจารย์มาฝึกสมาธิจนกระทั่งมีประสบการณ์ภายในด้วยตัวเอง จึงจะเข้าใจ

ความรู้นี้เป็นความรู้ในระดับที่เหนือความคิดธรรมดาของมนุษย์ เพราะความคิดของมนุษย์มีข้อจำกัด เหตุผลธรรมดาจะไปอธิบายตรงนี้ได้ ต้องมีประสบการณ์ภายในอย่างเดียวเท่านั้น

ความรู้ที่เกิดจากการอ่าน การฟัง หรือการขบคิดก็ดี ไม่สามารถเข้าใจตรงนี้ได้ เพราะฉะนั้นเรียนท่านอย่างนี้ เพราะถ้าคุยกับท่านล้านปีก็ไม่รู้เรื่อง ให้ท่านลงมือปฏิบัติอย่างเดียว และบอกท่านว่า ท่านทำได้

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

สมาธิ แก้ปัญหาคความขัดแย้ง

*Peace Revolution : สมาธิจะสามารถแก้ปัญหา
ความขัดแย้งได้อย่างไร*

หลวงพ่ : ก่อนอื่นเราต้องมาศึกษาดูว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เพราะว่าใจแต่ละคนนั้นไม่ได้อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งแห่งความผาสุก ความรักและปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์

เมื่อใจไม่อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน จึงคิดไม่เหมือนกัน พูดไม่เหมือนกัน และทำไม่เหมือนกัน แต่ถ้าหากใจมาอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน ก็จะคิดเหมือนกัน พูดเหมือนกัน และทำเหมือนกัน โดยไม่มีการขัดแย้งกันเลย และตำแหน่งนั้นอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งจะเข้าถึงได้ด้วยวิธีเดียว คือ การทำสมาธิ

ตำแหน่งตรงนั้นจะละลายความรู้สึกขัดแย้งให้หมดไป แล้วจะเกิดภูมิปัญญาสร้างสรรค์ สูงส่ง ที่ทำให้เราเข้าใจ และรู้วิธีการที่จะหาทางออกได้อย่างลงตัว ทำให้เกิดความสุข สดชื่น เบิกบาน และความสำเร็จในชีวิต ในภารกิจ ในทุกสิ่งทุกอย่างได้

ทุกคนจะต้องนำใจกลับมาสู่ตำแหน่งที่ถูกต้อง คือ ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ ตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งเดียวของชีวิต ที่ทำให้เราคิดถูกต้อง พูดถูกต้อง และทำถูกต้อง ผลออกมาคือ สิ่งที่ถูกต้องและดีงามก็จะบังเกิดขึ้นกับโลกใบนี้

๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

แก้แค้นด้วยสมาธิ

Peace Revolution : ทำไมจึงเป็นเรื่องง่าย

สำหรับหลาย ๆ คน ที่ใช้การแก้แค้นแทนการให้อภัย

หลวงพ่อ : ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ

๑. ภูมิด้านทานของใจเขาอ่อนแอ พลังแห่งความดีจึงไม่ได้ช่อง ความรู้สึกโกรธ ความผูกโกรธ ความพยายามถึงได้ช่อง เป็นแหล่งกำเนิดของความคิดที่ไม่ถูกต้อง คือ คิดที่จะทำร้ายเขา โดยเข้าใจผิดคิดว่าการแก้แค้นหรือทำร้ายเขานั้น จะทำให้สบายใจ แต่ความจริงแล้วไม่มีความสบายใจเกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย

๒. เพราะขาดความรู้ที่สมบูรณ์ในเรื่องราวความเป็นจริง ของชีวิตว่า ทำไปแล้วอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปในชีวิตของเขา ทั้งชีวิต ที่อยู่ในโลกมนุษย์นี้และชีวิตหลังจากตายแล้ว

๓. เขาไม่รู้วิธีที่จะทำให้ใจบริสุทธิ์ ผ่องใส จนทำให้ใจ มีภูมิด้านทานที่สามารถเอาชนะความรู้สึกไม่ดีได้ ซึ่งสมาธิเป็น ทางออก คือ ถ้าใจสงบนิ่งแล้วกลับเข้าไปสู่ภายใน ใจตั้งมั่นตรงนั้น ใจจะมีภูมิด้านทาน ความสุขจะเข้ามาแทนที่อยู่ในใจ

การแก้แค้นที่ถูกหลักวิชา คือ ต้องคลี่คลาย ต้องแก้ความ
โกรธที่ผูกไว้กับใจให้คลายออกมา ใจจะได้คลายจากความโกรธ
แล้วความสุขความสบายใจก็จะเกิดขึ้นในตอนนั้น

เมื่อเราสบายใจ ใจอยู่เหนือความรู้สึกที่จะแก้แค้น แล้วสัก
วันหนึ่งผู้ที่ทำร้ายเรา ก็จะเกิดความสำนึกผิดขึ้นมาเอง แล้วสิ่งดี ๆ
จะตอบแทนเราอย่างมากมาย อย่างที่เรานึกไม่ถึงเลย

เพราะฉะนั้น สมาธิคือทางออก และเมื่อเราฝึกสมาธิมากเข้า
กระทั่งใจหยุดนิ่งถูกส่วนเข้าไปเห็นแสงสว่างภายใน เมื่อมองผ่าน
แสงสว่างภายในไปแล้ว ถึงดวงตะวันภายใน เราจะเข้าใจเรื่องราว
ความเป็นจริงของชีวิตได้ดียิ่งขึ้น

๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

อยากชวนคนให้มานั่งสมาธิ

*Peace Revolution : ดิฉันจะแบ่งปันความรู้เรื่องสมาธิ
ให้กับคนที่ไม่เชื่อในการทำสมาธิได้อย่างไร*

หลวงพ่อ : ต้องบอกเขาว่า ต้องลองดู ไม่ได้เสียหายอะไร ไม่เกี่ยวกับเรื่องเชื่อหรือไม่เชื่อ แค่อยู่นั่งก้นกลาง คือให้ทำเฉย ๆ เพราะปกติในชีวิตประจำวันเราก็ต้องใช้สมาธิอยู่แล้ว ตั้งแต่การอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน เรียนหนังสือ หรือทำงาน ติดต่อกับผู้คน ในทุก ๆ กิจกรรมการมีสมาธิย่อมดีกว่าไม่มี สมาธิจะทำให้จิตมีพลัง คำพูดก็มีพลัง

ความคิดต้องออกมาจากแหล่งแห่งความสุข ที่มีระบบระเบียบ ความคิดก็จะถูกจัดให้มีระเบียบ คำพูดก็มีระเบียบ การกระทำก็มีระเบียบ ระบบระเบียบก็จะถูกถ่ายทอดออกมา ถ้าออกมาจากแหล่งความสุข ความคิด คำพูด การกระทำก็จะทำให้เราเป็นสุข ผู้ที่สนทนาด้วยหรือร่วมงานด้วยก็จะมีความสุขไปด้วย

เพราะฉะนั้น เราสามารถแบ่งปันความรู้นี้ให้กับทุกคน ไม่ว่าคนนั้นจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ให้เขาอยู่ระหว่างกลาง ๆ คือ

ทำเฉย ๆ เขาไม่ได้เสียอะไร มีแต่จะได้ประสบการณ์ว่าใจเขามีสมาธิ
หรือไม่มี หรือมีแล้วดีไหม ดีขนาดไหน จะดีมากก็น้อยก็แล้วแต่
ล้วนได้รับประโยชน์ทั้งสิ้น ที่เสียประโยชน์ไม่มีเลย

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

สังคมสงบสุขอยู่แล้ว สมาธิยังจำเป็นหรือไม่

*Peace Revolution : ถ้าสังคมหนึ่งมีความสุขสงบสุขอยู่แล้ว
สมาธิจะยังเป็นสิ่งที่จำเป็นอยู่หรือไม่ครับ*

หลวงพ่อ : สังคมที่สงบสุขก็แค่สงบสุขในระดับหนึ่ง คือในระดับพื้นผิว แต่ลึก ๆ ข้างในยังไม่สงบสุข เพราะเขายังไม่รู้จักว่า ที่สงบสุขจริง ๆ อยู่ที่ตรงไหน รู้เท่าที่เห็น เท่าที่เคยได้ยิน ได้ฟัง เท่าที่เห็นโดยภาพรวม ๆ ดูสงบสุขดี แต่มันมีคลื่นใต้น้ำ เหมือนทะเลที่ดูเหมือนสงบ แต่ข้างล่างมันมีคลื่นใต้น้ำที่รุนแรงซ่อนอยู่

หมายความว่า สังคมที่สงบสุขจริง ๆ ยังไม่มี มีแต่บางคนในสังคมที่เข้าถึงสมาธิ ถึงความสุขภายในอย่างนี้จึงจะสงบสุขจริง แต่ถ้าทุกคนในสังคมนั้นได้เข้าถึงสมาธิ ใจอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องพร้อมกันหมด อย่างนี้จึงจะเรียกว่า สังคมสงบสุขที่แท้จริง เป็นความสุขในระดับลึกลงไปเรื่อย ๆ ส่วนที่ถามนั้นแค่ระดับพื้นผิว

สมาธิจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะทำให้สังคมสงบสุขอย่างแท้จริงและสมบูรณ์ทั้งในระดับพื้นผิว และในระดับลึก

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ภาพนิมิตเลื่อนลอย

Peace Revolution : เวลาที่เรานั่งสมาธิ

แล้วเห็นภาพนิมิตต่าง ๆ

ครูสอนสมาธิส่วนใหญ่ที่ผมถาม

มักจะบอกให้ทิ้งภาพนั้นไป หรือให้ดูเฉย ๆ

แต่บางภาพน่าจะมีความหมายต่อตัวเราไม่ใช่หรือ

เราจะสามารถแยกความแตกต่างนั้นได้อย่างไร

หลวงพ่ : ที่ครูสอนสมาธิส่วนใหญ่แนะนำให้ทิ้งภาพไป เพราะเมื่อจิตกำลังเริ่มบริสุทธิ์ มันเพิ่งออกมาจากความไม่บริสุทธิ์ ก็จะมีภาพต่าง ๆ มาฉายให้เห็นมากมาย สำหรับบางคนนะ ก็ไม่ได้เป็นอย่างนี้ทุกคน เป็นภาพนิมิตเลื่อนลอยที่เกิดจากการคลายตัวของใจที่สั่งสมประสบการณ์เป็นภาพ พอถึงเวลามันก็คลายออกมา ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องเป็นราวอะไรเท่าไร เพราะเป็นภาพที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นจากสมาธิที่จิตบริสุทธิ์ แต่เพิ่งเริ่มออกจากความคิดต่าง ๆ จากความสับสนวุ่นวาย ก็จะมีสารพัดภาพ ตันหมากรากไม้ ภูเขาเลากา เหตุการณ์ต่าง ๆ ภาพนรกสวรรค์ ภาพเทพบุตร เทพธิดา ภาพโน่นภาพนี่เยอะแยะไปหมดเลย เมื่อภาพเหล่านี้เกิดขึ้น ท่านจึงแนะนำ

ให้ทิ้งไปก่อน เพราะถ้าหากไปผูกพันกับภาพเหล่านั้นก็จะทำให้สมาธิไม่ก้าวหน้า

ส่วนที่แนะนำให้ดูเฉย ๆ ก็เพื่อให้ใจปล่อยวาง คือดูไปอย่างนั้นเอง เพื่อให้เป็นทางผ่านของใจไปถึงเป้าหมาย คล้าย ๆ กับเราขับรถไปเชียงใหม่ หรือจะไปที่ไหนก็ได้ที่หนึ่ง แต่ระหว่างทางมันก็เห็นภาพตลอด เห็นคน เห็นต้นไม้ เห็นเสาไฟฟ้า เห็นรถสวนไปมา สมมติถ้าเราจอดรอแวะข้างทาง มันก็จะไปไม่ถึงที่หมาย หรือไปถึงช้า เพราะเป้าหมายเราไม่ได้อยู่ข้างทาง หรือรถที่สวนมาหรือแซงเราไป หรือผู้คนอะไรต่าง ๆ เหล่านั้น ดังนั้นการดูเฉย ๆ คือ ดูโดยไม่ต้องคิดอะไร จะช่วยตรงนี้ได้

เมื่อภาพเกิดขึ้นจากใจที่เป็นสมาธิระดับหนึ่ง จนกระทั่งนำไปสู่ภาพสุดท้าย เมื่อใจไปถึงตำแหน่งที่วางใจ ที่หยุดใจที่ถูกต้อง ภาพสุดท้ายจะต้องเป็นดวงใส ๆ

ภาพสุดท้ายจะเกิดเมื่อใจหลุดจากหยาบ จะมีอาการคล้าย ๆ ตกจากที่สูงหล่นลงมา คล้าย ๆ เรานั่งเครื่องบินแล้วตกหลุมอากาศ วูบลงมา เป็นต้น บางคนก็ลงอย่างรวดเร็ว บางคนก็ลงเหมือนชนนกที่ลอยในอากาศ ซึ่งภาษาธรรมะเขาเรียกว่า อาการตกศูนย์ ตกสูญญากาศข้างใน

สิ่งที่ควรทำคือ ให้ดูเฉย ๆ จะทำให้ใจเราก้าวหน้า แล้วก็ไปถึงที่หมายได้โดยปลอดภัย มีชัยชนะ เราไม่แวะข้างทางไปเรื่อย

ที่ถามว่า แต่บางภาพน่าจะมีความหมายต่อตัวเราไม่ใช่หรือ
สมาธิ ณ ตอนนี้ ยังไม่มีความหมายอะไร นอกจากแหวะข้างทาง
ยกเว้นเรายังไม่พร้อมที่จะไปถึงเป้าหมาย อยากแหวะข้างทางก็ได้
เราก็แหวะไปแหวะมา บางคนแหวะอย่างนี้มา ๒๐ ปี แหวะไปแหวะมา
กลับหลังหันบ้าง กลับรถหรือเลี้ยวเข้าตรอกเข้าซอกซอยอะไรไปเรื่อย
หรือลงข้างทาง ลงคู ตกข้างถนนบ้างอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ภาพสุดท้ายต้องเป็นดวงใสที่ศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ หรืออะไรก็ได้แต่ที่เกิดขึ้นที่กลางกาย เช่น จะเป็น
แสงสว่างหรือภาพอะไรในกลางแสงสว่างตรงนี้ เพราะตำแหน่งที่
ถูกต้องมีตำแหน่งเดียว คือ ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ แม้เป็นตำแหน่ง
ที่ถูกต้อง ก็ยังแนะนำให้ดูเฉย ๆ เพราะเรากำลังเริ่มฝึกทำสมาธิ
ใจให้นิ่ง ๆ ไปก่อน จะถึงจุด ๆ หนึ่งที่เรามีการตื่นตัวภายใน จาก
สติเล็ก ๆ ก็เป็นสติใหญ่ ๆ เขาเรียกว่า มหาสติ คือมีความรู้สึกตัว
เป็นตัวของตัวเองเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมาก พอถึงตอนนั้นเราถึงจะแยก
ออกมา อะไรเป็นภาพที่ถูกต้อง อะไรที่ไม่ถูกต้อง ต้องไปถึงที่ถูกต้อง
ตรงนั้นเสียก่อน ที่ถูกต้องมีอยู่ทีเดียวที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗
ต้องจำนะ

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

การแผ่เมตตา

คือการหลอกตัวเองหรือไม่

Peace Revolution : การแผ่เมตตา

คือการหลอกตัวเองหรือเปล่า

เพราะว่าความจริง แล้วเราไม่ได้รักทุกคนขนาดนั้น

หลวงพ่ : เราไม่ได้หลอกตัวเอง แต่ที่เราทำอย่างนั้น เพราะเรากำลังสะสมความรู้สึกที่ดี ที่เราแผ่ความรักให้ทุกคน แม้เรายังไม่รักทุกคนจริง ๆ แต่เรากำลังสะสมความรู้สึกที่ดี ให้ใจเราสูงส่งขึ้นไปเรื่อย ๆ จนถึงระดับที่เป็นความรู้สึกที่ดีอย่างนั้นจริง ๆ ที่สามารถรักทุกคนในโลกได้จริง เพราะจะทำให้เรามีความสุขเพิ่มขึ้น ที่ความรักสากลอกจากหัวใจของเราอย่างแท้จริง

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

ใครคือ ผู้ค้นพบทางสายกลาง

*Peace Revolution : ใครเป็นคนค้นพบว่า
การวางใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย
จะนำความสุขมาสู่มนุษยชาติ
ทำไมศูนย์กลางกายจึงมีความสำคัญขนาดนั้น*

หลวงปู่ : พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงค้นพบทางสายกลาง ด้วยพระองค์เอง และก็สืบทอดต่อ ๆ กันมา แต่ก็มาเลือนหาย ในภายหลัง จนกระทั่ง ๘๐ กว่าปีที่ผ่านมา พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร ท่านได้สละชีวิต แล้วค้นพบวิธีที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้บรรจุธรรมที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ นี้กลับคืนมาใหม่ มาสอนตัวท่าน และสอนผู้อื่น จนกระทั่ง ถ่ายทอดมาถึงพวกเราในปัจจุบันนี้

ศูนย์กลางกายมีความสำคัญมาก เพราะเป็นศูนย์กลาง ยกตัวอย่าง การบริหารการทำงานทุกอย่างล้วนมีศูนย์กลางคอย จัดการระบบระเบียบต่าง ๆ ทั้งนั้น เช่น สมมติเราวางของบนโต๊ะ

วางของหมิ่น ๆ ก็ไม่มั่นคง ถ้าวางกลางโต๊ะ มันก็มั่นคง ทุกอย่าง
สำคัญที่ตรงกลางทั้งนั้น ทีนี้เราอยากจะรู้ว่า สำคัญขนาดนั้นจริง
หรือ เราลองหยุดนิ่งเข้าไปตรงนั้น ประสบการณ์ภายในจะทำให้
เข้าใจดีกว่าหลงพ้อตอบ ณ ตอนนี้ ตอบตอนนี้อย่างไรเป็นแนวทาง
ให้เข้าใจเท่านั้น

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

การรักษาศีล ทำให้สมาธิก้าวหน้าใหม่

*Peace Revolution : สมาธิทำให้ใจผ่องใส
แต่ถ้าหากไม่รักษาศีล ๕ ควบคู่ไปด้วย
จะมีผลแค่ไหนอย่างไรกับความก้าวหน้าของสมาธิ*

หลวงพ่ : ศีล ๕ กับสมาธิเป็นสิ่งเกื้อกูลกัน ศีลเป็นพื้นฐานของสมาธิ ศีลจะรักษาความเป็นปกติของใจที่ติดาม ที่ประกอบไปด้วยดวงปัญญา ความบริสุทธิ์ ความสุขภายในเอาไว้

ศีล คือ ปกติของมนุษย์ ถ้าใจเป็นปกติ มีความสุข ความบริสุทธิ์ภายใน

จะไม่คิดร้ายใคร จะไม่ทำร้ายคน สัตว์ หรือสิ่งมีชีวิต จะไม่ฆ่า ไม่เบียดเบียน

จะไม่ลักทรัพย์สินของใคร

จะไม่ไปทำให้ครอบครัวเขาแตกร้าง

จะพูดแต่คำจริง มีประโยชน์ ถ้อยคำไพเราะ จะไม่พูดเพ้อเจ้อ

จะไม่ดื่มน้ำเมา จะไม่เสพสิ่งเสพติด

เพราะนั่นคือการทำลายสุขภาพกายใจของเรา และผู้ที่อยู่รอบข้างทั้งคนสัตว์สิ่งของด้วย นี่เป็นเรื่องปกติของใจ เป็นเรื่องปกติของผู้ที่มีความบริสุทธิ์ มีความสุขภายใน มีความรู้ที่สมบูรณ์ มีความเข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต

การรักษาศีล ๕ ก็คือการรักษาความเป็นปกติของใจ และอยู่ในฐานะเป็นผู้ให้ ให้ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของเพื่อนมนุษย์ ให้ความปลอดภัยในครอบครัว ให้ตัวของเรามีสติสัมปชัญญะ ซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งดวงปัญญา เขาเรียกว่า ศีล ๕

ถ้าใจเป็นปกติอย่างนี้แล้วจะเป็นพื้นฐานทำให้การทำสมาธิง่าย แค่อหลับตาเบา ๆ ผ่อนคลายสบาย ใจก็จะเข้าถึงความสุขภายในอย่างง่าย ๆ ด้วยวิธีง่าย ๆ ที่ใคร ๆ ก็ไม่ถึงเลย

๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

คุณธรรมสากล หรือศีลธรรมโลกคืออะไร

*Peace Revolution : ในโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่า
“คุณธรรมสากล” หรือ “ศีลธรรมโลก” ใหม่
ถ้ามี สิ่งนั้นคืออะไร*

หลวงพ่อ : คุณธรรมสากล ซึ่งเป็นศีลธรรมประจำโลกง่าย ๆ คือ

๑. เว้นจากการฆ่า ไม่ฆ่ามนุษย์ ไม่ฆ่าสัตว์ นอกจากเว้นแล้ว
ยังต้องให้ชีวิตเป็นทานด้วย ต้องช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์หรือ
สรรพสัตว์ทั้งหลายให้มีอายุยืนยาวต่อไป

๒. เว้นจากการลักทรัพย์ หรือเอาทรัพย์มาจากบุคคลอื่นที่
เขาไม่ให้ โดยทางมิชอบทางใดทางหนึ่ง ที่ไม่ถูกไม่ควร

๓. เว้นจากการผิดลูกเขา ผิดสามีเขา ผิดภรรยาเขา หรือ
บุตรีดาที่ยังอยู่ในความดูแลของบิดามารดา เราอย่าไปล่วงละเมิด
หรือยินดีในเรื่องเพศที่นอกสมรส ให้ละเว้น

๔. เว้นจากคำพูดที่ไม่จริง เว้นจากการพูดโกหก พูดส่อเสียด
พูดคำหยาบ พูดเพื่อแฉ้อ หรือพูดให้เขาทะเลาะกัน

๕. เว้นจากการสับสนเสพสิ่งมีนเมา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือ
เสพสิ่งเสพติดต่าง ๆ เป็นต้น

ข้อปฏิบัติง่าย ๆ ๕ ข้อ ซึ่งไม่ว่าใครจะมีความเชื่อแตกต่าง
กันอย่างไรก็สามารถทำได้ จะเป็นพุทธ คริสต์ อิสลาม พราหมณ์
ฮินดู ซิกข์ หรือใครก็ตามสามารถทำได้ อย่างน้อย ๕ ข้อ อย่างนี้นะ
ที่จริงมีเยอะกว่านี้ ซึ่งเป็นศีลธรรมสากลโลก

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ทุกศาสนา ไปสู่จุดหมายเดียวกันหรือไม่

*Peace Revolution : ศาสนาหรือความเชื่ออื่น
นำไปสู่จุดหมายปลายทางที่เดียวกันหรือไม่*

หลวงพ่ : ในเมื่อความรู้แตกต่างกัน ดังนั้นการไปสู่จุดหมายปลายทางจึงไม่เหมือนกัน

เราเรียนซ่อมจักรยาน เราก็ได้วิธีซ่อมจักรยาน เรียนสร้างรถยนต์ เราก็ได้รถยนต์ เรียนสร้างเรือเดินสมุทร เราก็ได้เรือเดินสมุทร เราเรียนเรื่องสร้างยานอวกาศ เราก็ได้ยานอวกาศ มันจะไปเหมือนกันได้อย่างไร เพราะความรู้มันคนละอย่างกัน

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

คนธรรมดา ไปพระนิพพานได้หรือไม่

Peace Revolution : ปุถุชนจะเข้าถึงพระนิพพานได้หรือไม่

หลวงพ่ : ปุถุชนเท่านั้นจึงจะเข้าถึงพระนิพพาน เพราะเริ่มต้นต้องเป็นปุถุชนก่อน แล้วค่อยศึกษาเรียนรู้ แล้วก็พัฒนาตัวเองไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งจิตบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ทุกข์ก็ถูกดับลงไป ไฟกองใหญ่ ๆ ดับมอดไป ๆ จนกระทั่งดับสนิทเลย แล้วเกิดความสุขเย็นสบาย

เราจะเห็นได้ว่า ทุกคนมีหัวใจที่เราร้อนทั้งสิ้น แต่ความเราร้อนถูกดับไป โดยไปดับที่ต้นเหตุที่ทำให้ใจเราร้อน

เพราะฉะนั้น ปุถุชนจะเข้าถึงพระนิพพานได้ แต่ต้องให้รู้ว่าจะจุดเริ่มต้นไปสู่พระนิพพานอยู่ตรงไหน ผู้รู้ทั้งหลายที่ไปสู่จุดนี้ได้ ท่านเริ่มต้นนำใจมาหยุดที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ อย่างสบาย โดยไม่คิดอะไรเลย ทำเฉย ๆ แค่นี้เท่านั้น

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

กลัวว่าจะต้องมาเป็นคนพุทธ

*Peace Revolution : ฉันไม่ได้นับถือพุทธศาสนา
เมื่อฉันนั่งสมาธิไปจนค้นพบความจริงที่ซ่อนอยู่
ฉันจะกลายเป็นพุทธเลยไหมคะ*

หลวงพ่ : โปรดอย่ากลัว อย่าคิดว่าจะต้องเป็นพุทธหรือไม่เป็นพุทธ แต่จะกลายเป็นว่า เราค้นพบความจริงแท้ที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน ซึ่งไม่เกี่ยวกับศาสนาหรือความเชื่อใด ๆ เพราะความจริงแท้มีอยู่ภายในอย่างไร ก็เป็นอย่างนั้น

คำว่า “พุทธะ” แปลว่า ผู้รู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ่มแจ้งด้วยตัวเอง เป็นความรู้ที่เราเห็นแจ่มแจ้งด้วยตัวของเราเอง

เช่น เราเห็นดวงสว่างมีอยู่ในตัวของเรา เราเห็นจริง ๆ ใครจะมายืนยันว่า ไม่เห็น เราก็ไม่ยอมรับ เพราะเราเห็น เห็นแล้วเรามีความสุข และใจเราสูงส่งด้วย อย่างนี้เขาเรียกว่า “ผู้รู้” แล้วก็เรียกว่า “ผู้ตื่น” ด้วย คือ ตื่นจากชีวิตโลกมายา ที่เหมือนที่คนนอนหลับแล้ว แล้วก็ “ผู้เบิกบาน”

ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เขาเรียกว่า พุทธะ ใครที่เป็นอย่างนี้
เขาเรียกอย่างนี้ทั้งนั้น แต่จะไม่เรียกก็ได้ จะเรียกว่า เราเป็นผู้รู้
เราเป็นผู้ตื่น เราเป็นผู้เบิกบานแล้วก็ได้ แต่ถ้าจะเรียกย่อ ๆ ก็ พุทธะ
ก็แล้วแต่เราจะเรียกยาวหรือเรียกย่อ

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

กลัวถูกจองจำ

*Peace Revolution : ฉันไม่อยากจะเป็นผู้ตามที่ถูกจองจำ
แต่ฉันอยากจะเอาคำสอนของศาสนาพุทธมาใช้
จะอย่างไร*

หลวงพ่ : เราไม่ได้ถูกใครจองจำ แล้วก็ไม่มีใครมาจับจองเราจนะ

การที่เราอยากนำคำสอนที่ดีของทุกความเชื่อ เช่น ศาสนาพุทธมาใช้ ก็แค่เราให้โอกาสตัวเรามาศึกษาเรียนรู้เพิ่มขึ้น จนพิสูจน์ได้ว่า สิ่งที่เราเรียนรู้นี้มีเหตุมีผล มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อตนเองและผู้อื่นจริง ถ้าพิสูจน์ได้จริง มีประโยชน์จริง ดีจริง เราก็เอาไปใช้ได้ อย่างนี้ไม่ได้เรียกว่า เราถูกจองจำ

ก็เหมือนกับเราไปเรียนหนังสือในมหาวิทยาลัยอย่างนั้นแหละ เพราะสิ่งนี้เป็นความรู้สากลที่ทุกคนสามารถศึกษาเรียนรู้ได้ เหมือนทุกคนแหงนไปดูพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ หรือดูดวงตะวัน ซึ่งเป็นของสากลอย่างนั้น

การที่เราศึกษาคำสอนของทุก ๆ ความเชื่อ เป็นสิ่งที่ดี ไม่ได้ทำให้เราสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง แต่เป็นการให้โอกาส

ตัวเราเองได้มาศึกษาเรียนรู้เพิ่มขึ้น แล้วเราจะได้ไปทบทวนสิ่งที่เรา
ได้ศึกษาเรียนรู้ว่า สิ่งอะไรที่เรานำมาใช้แล้วเกิดประโยชน์สุขต่อ
ตัวเรา ต่อผู้อื่น เราก็เอาอย่างนั้น ไม่ได้หมายความว่าเราถูกจนมุม
เรายังไม่สูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง แต่เราจะยังเป็นตัวของตัวเอง
มากขึ้น แต่ไม่ใช่ดื้อนะคะ คือ รู้เรื่องเหตุผล เรื่องความเป็นจริงของ
ชีวิต จะทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง นี่เป็นสิ่งที่ชาวโลกขาดแคลน

เหตุที่โลกไม่เกิดสันติภาพ เพราะว่าการดำเนินชีวิตไม่ถูกต้อง
แต่ถ้าหากเราดำเนินชีวิตถูกต้อง แล้วเป็นต้นบุญต้นแบบให้กับ
เพื่อนมนุษย์ ต่อไปก็จะเกิดแรงบันดาลใจสำหรับเพื่อนมนุษย์ที่จะ
ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องเหมือนอย่างตัวเรา นี่เป็นเรื่องที่สำคัญมาก
เลย เพราะฉะนั้นจึงให้โอกาสตัวเองมาศึกษาเรียนรู้

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

ผมไม่อยากให้เพื่อน ๆ มองว่าผมเป็นคนแปลก ๆ

*Peace Revolution : ผมรู้ว่า ผมเปลี่ยนไปในทางที่ดี
แต่ผมไม่อยากจะให้เพื่อน ๆ มองว่าผมแปลก ๆ*

หลวงพ่อ : เราก็ต้องแตกต่างจากเพื่อนบ้าง แต่เป็นการแปลกดี
แปลกไปในทางที่ดี ซึ่งตัวอย่างดี ๆ อย่างนี้ชาวโลกขาดแคลน

เพื่อนยังขาดแคลนความรู้ตรงนี้ เพราะฉะนั้นเราอาจจะ
แตกต่างจากเพื่อนไปบ้างในทางที่ดีขึ้น ซึ่งความแตกต่างนี้จะทำให้
เพื่อนดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง มีความสุข มีชีวิตชีวา เหมือนอย่างที่เรา
เป็น เราเป็นอย่างไร เขาก็จะเป็นอย่างนั้น

ส่วนการเข้าไปร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ถ้าเป็นกิจกรรมที่ดี
มีประโยชน์ เราก็เข้าร่วมได้ปกติ อย่างมีชีวิตชีวา ไม่ใช่เฉื่อยชา

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

รู้สึกไม่ภาคภูมิใจในตนเอง

*Peace Revolution : ฉันชอบมองแต่ข้อเสียของตัวเอง
ซึ่งมันไม่สร้างสรรค์เลย ทำอย่างไรเราจึงจะรักตัวเองให้ได้
มากกว่านี้*

หลวงพ่ : ก็ให้มองไปตามความเป็นจริง ความเป็นจริงของตัวเรามีทั้งข้อดี ข้อด้อย อันไหนที่เป็นข้อเสีย เราก็แก้ไข อันไหนข้อดีเราก็กทำเพิ่มเติมให้ดียิ่งขึ้น ก็แค่นี้เอง

เราจะเห็นว่า เราแตกต่างไปจากเดิมไปในทางที่ดีขึ้นอย่างมากมาย ซึ่งนี่แหละคือแรงบันดาลใจที่ทำให้ผู้ที่อยู่ใกล้เรา ผู้ที่ได้ยินชื่อเสียงเราอยากจะทำอย่างเรา สันติภาพโลกกำลังเริ่มต้นจากเรา เป็นผู้สร้างแรงบันดาลใจให้กับทุกคน

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

พร้อมที่จะเรียนรู้ ด้วยใจที่ว่างเปล่า

*Peace Revolution : เราจะเตรียมตัวอย่างไร
ให้พร้อมสำหรับการเรียนรู้ความจริงของชีวิต
ที่แตกต่างไปจากความเชื่อของตัวเองในปัจจุบัน*

หลวงพ่อ : ให้ทำตัวเราเหมือนนักวิทยาศาสตร์ที่พร้อมจะเรียนรู้
สิ่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล หรือเหมือนเราเป็นนักศึกษาที่เรียนอยู่ใน
มหาวิทยาลัย ชั่วโมงนี้เราเรียนวิทยาศาสตร์ อีกชั่วโมงเราเรียนวิชา
อื่น เราก็เรียนได้ ไม่เห็นจะขัดแย้งอะไร นี่ก็เช่นเดียวกัน ชั่วโมงนี้
เราจะเรียนรู้เรื่องราวความจริงของชีวิต เราก็ใช้เวลาในการศึกษา
เรียนรู้ ส่วนเรียนรู้แล้ว เราจะเชื่อหรือไม่เชื่อ หรือเราจะเอาไปใช้
หรือไม่ใช้ก็แล้วแต่เรา

การเตรียมตัว คือ ต้องทำตัวเราเหมือนแก้วน้ำที่ว่างเปล่า
ที่เราเทน้ำทิ้งออกหมดแล้ว พร้อมที่จะเติมน้ำใหม่เข้ามา คือ ทำใจ
เราเป็นกลาง ๆ เป็นสากล ให้ใจเกลี้ยง ๆ ให้ว่างเปล่า สบาย ๆ พร้อม
ที่จะเรียนรู้ความแตกต่าง

หรือทำใจเหมือนโลกใบนี้ที่รองรับมวลมนุษยชาติทุกเชื้อชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์ ที่รองรับได้ทั้งคนสัตว์สิ่งของที่แตกต่างกัน โดยแผ่นดินไม่รู้สึกอะไรเลย ทำความรู้สึกเราให้ว่างเปล่าเหมือน แผ่นดิน แล้วเราก็จะเรียนรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตที่แตกต่าง ไปจากความเชื่อของตัวเอง

เป็นธรรมดาอยู่ว่า เราเกิดในครอบครัวไหน เขาเชื่ออย่างไร เราก็เชื่ออย่างนั้นไปก่อน แต่ส่วนหนึ่งเราก็ต้องเป็นตัวของตัวเอง ที่เราจะต้องไปแสวงหาว่า แล้วเราละ เหมาะสมกับอะไร หรือสิ่ง ที่เป็นจริงในโลกมันคืออะไร

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ปล่อยไป อย่างที่เราอยากจะเป็น

*Peace Revolution : เมื่อฉันนั่งสมาธิไปถึงจุดหนึ่งแล้ว
ฉันกลัวที่จะให้ใจเข้าไปลึกมากไปกว่านั้น
ฉันควรจะทำอย่างไร*

หลวงพ่: สิ่งที่จะต้องทำคือ อย่กลัว เราถูกทางแล้ว ให้ทำเฉย ๆ
อย่างเดิม เพราะยิ่งลึกเข้าไปเท่าไร จะยิ่งทำให้ใจบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น
มีความสุขเพิ่มขึ้น มีความรู้เพิ่มขึ้น มีความรักสากลคือรักสรรพสัตว์
ทั้งหลายเพิ่มขึ้น เป็นต้น

เพราะฉะนั้น จงปล่อยไปเรื่อย ๆ อย่างที่เราอยากจะเป็น
ถ้าใจอยากจะเข้าไปข้างใน เราก็ทำเฉย ๆ ให้เป็นเรื่องของ
ประสบการณ์ภายในที่จะดำเนินต่อไป อย่าไปยับยั้ง อย่าไปปิดกั้น
อย่าไปฝืนประสบการณ์ภายใน

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

๓

การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้

บุญคืออะไร ให้ผลอย่างไร

“บุญ” คือ พลังแห่งความดี พลังแห่งความบริสุทธิ์ที่เรา
กระทำด้วยกาย วาจา ใจ

ทางมาแห่งบุญมี ทาน ศีล ภาวนา เป็นต้น บุญแต่ละอย่าง
มีคุณสมบัติแตกต่างกัน ให้ผลไม่เหมือนกัน ทานทำให้รวย รักษาศีล
ทำให้สวย ให้อภัย ภาวนาทำให้ฉลาด เราจะทำอย่างใดอย่างหนึ่ง
แล้วให้ได้ผลครอบจักรวาลทั้งหมด ไม่ได้ ต้องทำให้ครบทุกอย่าง
เหมือนรับประทานอาหารก็ต้องทานให้ครบทั้ง ๕ หมู่ ร่างกายจึง
เจริญเติบโต แข็งแรง

เมื่อเราจะมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ซึ่งต้องอาศัยบารมีมาก เรา
ก็ต้องสั่งสมบุญให้มาก ๆ ละบาปอกุศล แล้วก็ทำให้บริสุทธิ์ผ่องใส
เราจะละบาปอย่างเดียว แล้วไม่สั่งสมบุญกุศลไม่ได้

ชาวโลกมักจะคิดเอาเองว่า เราไม่ได้ทำความชั่วอะไร
ไม่ได้เบียดเบียนใคร ไม่ได้รบกวนใครอย่างนี้ก็ดีแล้ว ทั้งที่บางทีเขา
ยังไม่รู้เลยว่า อะไรคือชั่ว ความจริงแล้วยังอยู่ในระดับละชั่ว แต่ยังไม่
ได้ทำความดี การทำความดีมันต้องทำเพิ่มเติมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป
ทั้งทาน ศีล ภาวนา เป็นต้น

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

ทำไมเราต้องทำบุญ

บุญที่เราทำในชาตินี้ จะส่งผลให้เรามีอุปการะในการสร้างบารมีต่อไปในภพเบื้องหน้าอย่างสะดวกสบาย ง่ายดายกว่าการสร้างบารมีในชาตินี้ และบุญส่วนหนึ่ง จะไปตัดรอนแก้ไขวิบัติบาป ศักดิ์สิทธิ์ ที่เราดำเนินชีวิตผิดพลาดในชาติอดีตที่ผ่านมา นับชาติไม่ถ้วน นับเรื่องกันไม่ถ้วน รวมทั้งชาติปัจจุบันนี้ด้วย

ทำบาป ๑ ครั้ง ต้องชดใช้หลายครั้ง เราคงได้ยินคำว่า ๕๐๐ ชาติบ้าง ๑,๐๐๐ ชาติบ้าง ขึ้นอยู่กับว่า ทำหนักหรือเบา ทำกับใคร ถ้าทำบาปกับผู้มีศีลมีธรรม ก็เป็นกรรมหรือกรรมหนัก ถ้าทำกับผู้ไม่มีศีลไม่มีธรรมก็เป็นกรรมเบาบางลงมา เพราะฉะนั้น กระแสวิบากจึงสั้นยาวไม่เท่ากัน แล้วชาติหนึ่งทำตั้งหลายครั้ง หลายเรื่อง หลายคน ทำกับสัตว์บ้าง กับคนบ้าง กับผู้มีพระคุณบ้าง เพื่อนมนุษย์บ้าง วิบากกรรมเหล่านี้จะเป็นผังสำเร็จติดอยู่ตรงกลางกาย แล้วไม่สับสนด้วย มันเซตเรียงตัวเหมือนเซตโปรแกรมเครื่องไว้ ต้องทำอย่างนี้ ต้องเป็นอย่างนี้ อันไหนจะให้ผลก่อน อันไหนจะให้ผลหลัง อันไหนให้ผลยาว อันไหนให้ผลสั้น

บุญที่เราทำจะไปตรอนวิบากกรรมวิบากมาร คำว่า “ตัด” ไม่ใช่เหมือนเอามีดไปหั่น ไปตัด แต่มันจะเข้าไปขจัดวิบัติบาป ศักดิ์สิทธิ์ เช่น บาปกรรมที่จะทำให้เราไปเกิดเป็นผู้หญิงหรือเป็นกะเทย หรือมีโรคภัยไข้เจ็บร้ายแรง หรือตกทุกข์ได้ยาก เป็นต้น วิบากกรรมเหล่านี้ก็จะเบาบางเจือจางไป บางอย่างหนักก็เป็นเบา บางอย่างเบา ก็เป็นหาย

แล้วก็เซตโปรแกรมใหม่ ให้เรามีรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ คือ รูปร่างทั้งสวย ทั้งหล่อ แข็งแรง อายุยืนยาว ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือมีโรคน้อย มีทรัพย์สมบัติที่ได้อย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย คุณสมบัติก็มีความรู้ดี ความสามารถดี มีความประพฤติดี เจริญฉลาด มีลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน เป็นต้น

เพราะฉะนั้น บุญที่เราทำจะทำให้เรามีอุปการะในการสร้างบารมีในภพชาติเบื้องหน้า อีกส่วนหนึ่งจะไปแก้วิบากกรรมซึ่งวิบัติบาปศักดิ์สิทธิ์ติดมา ให้เป็นบุญศักดิ์สิทธิ์ไปแก้กัน

บุญเท่านั้นจึงจะไปขจัดบาปได้ ล้างบาปได้ และต้องทำด้วยตัวเองด้วย

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

พลังบุญกับคำอธิษฐาน ต้องพอเหมือนกัน

เราตั้งจิตอธิษฐานอย่างไร พลังบุญเป็นกระแสนุญชาต
อันบริสุทธิ์ก็จะส่งเอาไปใช้ให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ตามความ
ปรารถนาของเรา

ถ้าเราตั้งความปรารถนาใหญ่ กำลังบุญก็ต้องพอเหมาะ
พอสมกัน เช่น ปรารถนาจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กำลังบุญก็
ต้องเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ทั้ง ๓๐ ทศ จึงจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ได้ เพราะฉะนั้นพระบรมโพธิสัตว์จึงไม่ได้ทำความดีครั้งเดียว
อธิษฐานครั้งเดียว แต่ทำนับครั้งไม่ถ้วน นับชาติไม่ถ้วน

เพราะฉะนั้น คำอธิษฐานจะสำเร็จหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับ
พลังบุญที่มี ซึ่งก็แล้วแต่ว่าสิ่งที่เราปรารถนานั้นมันเล็ก
ปานกลาง หรือยิ่งใหญ่ขนาดไหนที่จะพอเหมาะพอดีกัน
เหมือนเรามีเงินนิดหน่อย แต่อยากจะไปซื้อบ้านใหญ่โต
รถเก๋งหรู ๆ มันก็ต้องพอเหมาะกับเงินที่เรามี บุญก็เช่นเดียวกัน
จะต้องพอเหมาะกับสิ่งที่เราได้ตั้งความปรารถนาเอาไว้ เมื่อยังมี
ไม่พอ ก็ต้องค่อย ๆ สั่งสมกันไป

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

การอธิษฐานจิต เป็นการค้ากำไรเกินควรหรือไม่

การอธิษฐานจิตไม่ใช่เป็นความโลภ
หรือค้ากำไรเกินควร
เราจะเอาไปเปรียบเทียบกับธุรกิจไม่ได้

อธิษฐานจิต คือ การตั้งเป้าหมายว่า ในอนาคตเราอยากจะเป็นอะไร เราปรารถนาอย่างไรเราจึงอธิษฐาน แล้วบุญก็จะเป็นพลังสนับสนุนให้เป็นไปตามความปรารถนานั้น ซึ่งไม่เกี่ยวกับความโลภ ถ้าความโลภเกิดขึ้น บุญก็ไม่เกิด เพราะมันตรงกันข้าม

และเรากำลังเดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกครั้งที่พระองค์ทำความดีไม่ว่าทำเล็กทำน้อย พระองค์ปรารถนาพุทธภูมิทั้งนั้นซึ่งเป็นภูมิอันใหญ่ ถวายดอกไม้บูชาพระเจดีย์ก็ปรารถนาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราคิดว่า อย่างนี้เป็นการค้ากำไรเกินควร มันก็ไม่ถูก แต่ว่าพระองค์กำลังสั่งสมบุญเพื่อไปสู่เป้าหมายนั้น อย่างนี้เรียกว่า อธิษฐานบารมี คือกำลังสั่งสมบุญทีละเล็กทีละน้อย เหมือนจอมปลวกค่อย ๆ ก่อตัวจากดินก้อนเล็ก ๆ ขึ้นไป หรือเหมือนสร้างตึกก็ต้องค่อย ๆ ก่อสร้างจากฐานรากขึ้นไปจนกว่าจะไปถึงเป้าหมายของตึกที่ได้ตั้งใจไว้

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

การอธิษฐานจิต เป็นความโลภหรือไม่

การอธิษฐานจิต ไม่ใช่การค้ำกำไรเกินควร ไม่ใช่ความโลภ

ความโลภ เป็นเรื่องของบาป คือ โลภอยากได้สิ่งต่าง ๆ มา ด้วยทางที่ไม่ชอบ ไม่ถูก ไม่ควร อย่างนี้ใจจะเร่าร้อน ตรงข้ามกับบุญ ยิ่งมากยิ่งขึ้น ยิ่งใจเย็น ใจใส

ทำบุญไปแล้วต้องตามนึกถึงบ่อย ๆ ดวงบุญจะขยาย และ ทุกครั้งที่ทำบุญต้องอธิษฐานจิต เป็นอธิษฐานบารมีของเรา

บุญ เป็นพลังงานชนิดหนึ่ง เหมือนกับกระแสไฟ เป็นของ กลาง ๆ จะนำไปใช้อะไรก็ได้ เอาพัดลมมาเสียบ พัดลมก็หมุนก็ เสียบเตารีด เตารีดก็ร้อน เสียบตุ๋น ตุ๋นก็เย็น เสียบหลอดไฟ ไฟก็สว่าง

ถ้ามีบุญแล้ว เอามาใช้ไม่เป็น ก็มีวันหมดได้ ถ้าบุญหมด บาปก็แทรกได้

เหมือนเรื่องราวของขอทานอดีตเศรษฐีท่านหนึ่งที่พระ สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ถ้าขยันทำงานตั้งแต่วัยหนุ่มจะได้เป็น มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศ เพราะบุญเขามีมากขนาดนั้น

แต่ถ้าหากออกบวชประพาศิพรหมจรรย์ ปฏิบัติธรรมจะได้บรรลุมรรคผลนิพพานเป็นถึงพระอรหันต์ แต่ไม่ทำทั้งสองอย่าง ใช้ทรัพย์ที่ได้มาด้วยบุญให้หมดไปกับการเที่ยวเตร่สนุกสนานในวัยต้น

แต่ถ้าหากกลับตัวมาคิดได้ในวัยกลางคน บุญที่ยังเหลืออยู่สามารถเอาไปใช้ได้ทั้งทางโลก ทางธรรม ถ้าขยันทำมาหากิน บุญจะส่งผลให้เป็นมหาเศรษฐีอันดับสองของประเทศ ถ้ามาทางธรรม บุญก็สนับสนุนให้ได้บรรลุปะระริยบุคคลชั้นถัดมา คือเป็นพระอนาคามี แต่ถ้าไม่เอาไปใช้ทำทั้งสองอย่าง เอาไปกินเหล้าเมายา เที่ยวเตร่สนุกสนาน บุญเก่าก็ร่อยหรอลงไปอีก

บุญที่เหลืออยู่ ถ้ากลับตัวคิดได้ในบั้นปลายชีวิต ก็ไปสองทางเช่นเดียวกัน ถ้าขยันทำมาหากินกำลังบุญจะส่งผลให้เป็นมหาเศรษฐีอันดับสามของประเทศ แต่ถ้าหากมาทางธรรม บุญยังส่งผลให้เป็นพระอรียบุคคล ชั้นพระสกิทาคามี แต่ไม่ทำทั้งสองอย่าง สุดท้ายบุญหมดก็เลยมาเป็นขอทาน ไม่มีบุญที่จะไปดึงดูดทรัพย์ แต่เดิมมิให้เขากิน พอบุญหมด ต้องไปขอเขากิน เขาให้บ้างไม่ให้บ้าง ขู่บ้าง ตะคอกบ้าง

เพราะฉะนั้น บุญใช้ไปก็มีวันหมด บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำ และต้องทำบ่อย ๆ ทำครั้งหนึ่งก็ได้ครั้งหนึ่ง ทำ ๑๐ ครั้ง ก็ได้ ๑๐ ครั้ง ทำกี่ครั้งก็ได้เท่าจำนวนครั้งนั้นแหละ

ทำบุญแล้วต้องอธิษฐานให้มีเป้าหมายของชีวิต เหมือน
เรือที่มีหางเสือ ทำบุญแล้วไม่อธิษฐานมันก็สะเปะสะปะไปเรื่อย
เปื่อย จะไม่เจอหนทางที่ดี

ต้องอธิษฐานล้อย่อมคอกให้เยอะ ๆ ถ้าอธิษฐานสั้น ๆ ว่า
“ขอให้รวย” บุญก็ส่งผลให้รวย ทำอะไรก็สำเร็จ ซึ่งอาจจะรวย
ด้วยมิจฉาอาชีวะหรือสัมมาอาชีวะก็ได้ ถ้าหากรวยเพราะมิจฉา
อาชีวะ พอบุญเก่าหมด ตายไปก็ไปบាយอีก เรื่องมันล้นซับซ้อน
นะลูกนะ

ทำบุญแล้วไม่อธิษฐาน แสดงว่าเราขาดดวงปัญญา ไม่รู้จัก
เป้าหมายของชีวิตว่า จะต้องบรรลุมรรคผลนิพพาน เมื่อไม่รู้จัก
เป้าหมายชีวิต พญามารก็สอดแทรกเอาไปทำอย่างอื่น บุญที่ได้ก็
เปี้ยงเบนไป

การอธิษฐานไม่ใช่คำกำไรเกินควร ต้องอธิษฐานล้อย่อมคอก
ไปให้เยอะ ๆ แต่ไม่ใช่ว่าจะสำเร็จทุกเรื่องนะ บางอย่างได้ บางอย่าง
ยังไม่ได้ มันเป็นไปตามกำลังบุญ พอทำบุญเสร็จอธิษฐานอยากจะ
เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันก็ไม่ได้สำเร็จเดี๋ยวนั้น หรือชาติถัดไป
แต่เรามีเป้าหมายแล้ว ก็ต้องสั่งสมบุญไปเรื่อย ๆ จนกว่ากำลังบุญ
เพียงพอที่จะทำความปรารถนานั้นให้สำเร็จได้ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว
การอธิษฐานจะเป็นความโลภได้อย่างไร

อธิษฐานอย่างนี้เป็นอธิษฐานบารมี ประกอบไปด้วยสติ

ปัญญา ซึ่งความรู้นี้ได้รับถ่ายทอดมาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จากพระอริยสาวกทั้งหลายสืบต่อกันมา

การอธิษฐานต้องอธิษฐานทั้งปัจจุบันและอนาคต

ปัจจุบัน เราเดือดเนื้อร้อนใจเรื่องอะไร เราก็อธิษฐาน
เจ็บไข้ได้ป่วยจากหนักเป็นเบา เบาก็ให้หาย แต่ถ้าตายขอให้ไปดี
ถ้าทำมาหากินก็ให้ประสบความสำเร็จในธุรกิจการงานที่เป็น
สัมมาอาชีพะ ถ้าจะประพฤติดุรรมก็ขอให้ได้บรรลุดุรรมกาย
ได้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย

ถ้าครองเรือนก็ขอให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็น
ครอบครัวธรรมกาย ถ้าศึกษาเล่าเรียนก็ให้เป็นบัณฑิต เป็น
นักปราชญ์ รับราชการก็ให้เจริญรุ่งเรือง

จะไปทำหน้าที่ผู้นำบุญ ก็ให้มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ มีปัญญาที่
จะขจัดความสงสัยของผู้มีบุญทั้งหลายที่เราจะไปเชิญชวนเขา ให้
ความสงสัยนั้นหมดสิ้นไป ให้เขาแจ่มแจ้งในเรื่องของชีวิต เข้าใจ
เรื่องการสร้างบารมี

ถ้าจะเดินทางไกลก็ให้บุญหล่อเลี้ยงรักษาให้ปลอดภัย

ชาตินี้เรามีบริวารทะเลาะกัน ไม่ซื่อ มั่นคด มั่นโกง เราก็
อธิษฐาน จะมีพวกพ้องบริวารก็ให้ซื่อสัตย์ สุจริต บริสุทธ์กายวาจาใจ
เป็นบัณฑิต เป็นนักปราชญ์ ทั้งเก่งทั้งดี มาเป็นมือเป็นเท้า มา
ทำความสำเร็จของเราให้เกิดขึ้น

ถ้าหากเราเป็นคนขี้หงุดหงิด งุ่นง่าน ฟุ้งซ่าน ไร้ความใจ
เจ้าโทสะ ก็ขอให้บุญนี้บันดาลให้เราจิตใจที่เยือกเย็น มีเมตตา
ธรรม ไม่ขัดเคือง ไม่ขุ่นมัว ให้จิตใจใส ๆ สว่างไสว ไร้ความโกรธ
อะไรก็ว่ากันไป

ถ้าหากเรารู้สึกมีความอยากได้ไม่มีที่สิ้นสุดเลย อยาก
ที่ใคร่เหนียวทุกที เราก็อธิษฐานจิตว่า ขอให้เรามีความพอดี
ที่อยากจะแสวงหาทรัพย์ ให้ได้ทรัพย์มาอย่างเย็น ๆ ให้ได้
สมบัติจักรพรรดิตักไม่พร่อง ได้มาแล้วก็อย่าไปติดในสมบัตินั้น
ไม่ห่วงแหนไม่ตระหนี่เพราะหากมีทรัพย์แล้วเกิดตระหนี่ชาติต่อไป
จนอีก เดียวขึ้น เดียวลง เดียวรวย เดียวจน อย่างนี้ไม่เอา

ชาตินี้หัวทียบเหลือเกิน เรียนอะไรก็ไม่ค่อยทันเขา เราก็
นึกถึงบุญที่เราทำ ขอให้มัสติปัญญาเฉลียวฉลาด เปรี๊ยะปราชญ์
แห่งตลอดทุกศาสตร์ ทุกชาติไป

ในอนาคต ก็ให้สมบุญไปด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ
คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน วิชชา ๓ วิชชา ๘
อภิญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ จรณะ ๑๕ วิชชาธรรมกาย ให้ได้
ไปถึงที่สุดแห่งธรรม นิพพานะปัจจะโย โหตุ อย่างนี้เป็นต้น

อธิษฐานล้อมคอกเอาไว้ให้ดี ตามกำลังแห่งความรู้แห่ง
ดวงปัญญาของเรา เป็นอธิษฐานบารมีของเรา นี่เป็นสิ่งสำคัญที่จะ
ต้องศึกษาเรียนรู้เอาไว้

๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

หลักในการอธิษฐานจิต

การอธิษฐานจิตเป็นสิ่งสำคัญ ทำบุญทุกครั้งต้องอธิษฐานหลักง่าย ๆ คือ เราต้องอธิษฐานเป้าหมายหลักเป็นอันดับแรกก่อน คือ ขออานุภาพแห่งบุญนี้ ให้เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ได้ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เพื่อเราจะได้อยู่ในร่มเงาของพระพุทธศาสนา ให้เราได้เข้าถึงธรรมตั้งแต่ยังเยาว์วัย ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย ถูกต้องร้อยรอยตรงไปตามความเป็นจริง

อธิษฐานเป้าหมายหลักดังกล่าวก่อน แล้วต่อจากนั้นก็เป็นเครื่องเสริม เช่น ให้เราสมบูรณ์ไปด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข พอกพ้องบริวาร ให้มีแต่คนดี ๆ สิ่งดี ๆ เข้ามาอยู่ใกล้ตัวเรา เป็นต้น

แล้วรองลงมานี้ก็อีก ก็เป็นบุญพิเศษ เราจะอธิษฐานอย่างไร เราก็กวักกันไป เช่น ให้หมดหนี้สิน เหลือกิน เหลือใช้ เหลือไว้สร้างบารมี ให้ได้สมบัติอัครรรยทัศน์ หรือให้หายเจ็บ หายป่วย หายไข้ หนักเป็นเบา เบาเป็นหาย ถ้าตายก็ให้ไปดี ไปสู่สุคติบุรี วงบุญพิเศษอย่างนี้ เป็นต้น

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

การให้ธรรมทาน ชนะการให้ทั้งปวง

การที่เราให้วัตถุธาน ให้ข้าว ให้น้ำ ให้เสื้อผ้าแก่เพื่อน มนุษย์ที่ตกยาก มันก็ไม่ได้ช่วยให้เขาพ้นทุกข์หรือรวยขึ้น หรือมีชีวิตที่สุขสมบูรณ์ อย่างนี้ไม่ได้เรียกว่า รือสัตว์ชนสัตว์ เรียกว่า สงเคราะห์กันชั่วคราว ให้ได้มีกิน มีใช้ กินอิ่มเป็นมือ ๆ เท่านั้น ไม่ได้ช่วยเขาทุกวัน

วัตถุธานที่ให้ไปนั้น ใช้ได้ไม่นาน แต่ให้ธรรมทานใช้ได้ตลอดชีวิต เราบอกเขาครั้งเดียวให้ได้เรียนรู้ตามประสบการณ์ที่เราเข้าถึง แค่วิตหนึ่งพบกันครั้งเดียว ได้ฟังเรื่องราวความรู้ที่ทำให้เอาตัวรอดได้ การพบกันครั้งนั้นเกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่แล้ว แม้ต่อไปจะไม่ได้พบกันอีก เพราะได้ให้ธรรมทาน ให้ความรู้ที่จะทำชีวิตให้รอด และปลอดภัยจากอบาย จากสังสารวัฏ

การให้ธรรมทานนี้จึงเป็นเลิศกว่าการให้ทั้งปวง และอย่างนี้ถึงจะเรียกว่า “รือสัตว์ชนสัตว์” ให้พ้นจากวัฏสงสาร เหมือนอย่าง ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญมา

๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๗

ดวงบุญ

สามเณร : “บุญ” มีลักษณะอย่างไรครับ

หลวงพ่ : บุญมีลักษณะเป็นดวง เขาจึงเรียกว่า ดวงบุญ เป็นดวงใส ๆ มีกระแสบูญอยู่ในนั้น เป็นธาตุสำเร็จ ให้เป็นอะไรก็ได้ เหมือนกระแสไฟฟ้าอยู่ในเส้นลวด เป็นอเนกประสงค์เอาพัดลมไปเสียบก็ให้ลม เอาตุ๋นไปเสียบก็ตุ๋น เอาเตารีดไปเสียบก็ร้อน เอาหลอดไฟไปเสียบก็สว่าง เป็นอัตโนมัติอย่างนี้แหละ

๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

ดวงบุญ ต่างจากดวงแก้วอย่างไร

สารุชน : เรานึกถึงบุญที่ได้ทำมา
ทำไมบุญถึงกลายเป็นดวงบุญ
แล้วดวงบุญต่างกับดวงแก้วอย่างไรครับ

หลวงพ่อ : ดวงแก้วเป็นนิมิตที่สร้างขึ้นมาเพื่อที่จะดึงใจให้หยุด
ให้นิ่ง จะได้ไม่ต้องไปคิดเรื่องอื่น

ถ้าดวงธรรมก็เป็นสิ่งที่ทรงรักษาสิ่งที่มีอยู่เอาไว้ เช่น
ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์หยาบก็รักษากายมนุษย์เอาไว้

และทำไมต้องเป็นดวง เพราะว่า ดวงเป็นประดุจภาชนะ
มาตรฐานที่มั่นคง เวลาขยาย ขยายไปได้ทุกทิศทุกทาง รอบทิศ
ซ้าย ขวา หน้า หลัง ล่าง บน เราจะเห็นได้ว่า โลกก็กลม ดวงอาทิตย์
ดวงจันทร์ ดวงดาว จักรวาลก็กลม ล้วนกลมหมดเลย

เมื่อเราทำบุญ บุญธาตุก็จะถูกธรรมห่อหุ้มที่เป็นดวง
นั้นแหละ ห่อหุ้มเอาไว้ ความสุขความสำเร็จก็อยู่ในบุญธาตุ ซึ่งอยู่
ในภาชนะที่กลม ๆ

ตอนนี้เข้าใจระดับนี้ไปก่อน เล่าถึงซึ่งเดียวไม่รู้เรื่อง ถ้า
ปฏิบัติธรรม เข้าถึงธรรม จะได้คำตอบไปอีกแบบหนึ่ง แต่ไม่ได้ผิด
เพี้ยนจากนี้ คือละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ เอาชั้นหายาบ ๆ อย่างนี้ไป
ก่อนนะ

๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ล้างบาปด้วยพุทธวิธี

สาธุชน : ชาวคริสต์สามารถล้างบาปได้
ถ้ารักพระเจ้า ตายแล้วไปสวรรค์อยู่กับพระผู้เป็นเจ้า
ถ้าเป็นชาวพุทธสามารถหนีบาปได้หรือไม่

หลวงพ่ : เราสามารถหนีบาปได้ด้วยการสร้างคุณดีให้มาก ๆ
จนบาปตามไม่ทัน และสามารถล้างบาปได้ด้วยพุทธวิธี

ก็ต้องไปดูว่า บาป คืออะไร

บาปก็คือกิเลสตนเอง ความโลภ ความโกรธ ความหลงที่มี
อยู่ในใจเรา ถือว่าเป็นบาปที่อยู่ในใจ ทำให้เราคิดเรื่องบาป พูดเรื่อง
บาป และทำเรื่องบาป ที่เขาบังคับบัญชากันอยู่

เราสามารถล้างบาปได้ โดยใช้วิธีตรงกันข้าม

ความโลภ อยากได้สมบัติคนอื่น หรือมีความตระหนี่ ใจ
คับแคบ ต้องล้างด้วยการบริจาค ด้วยการให้ เขาเรียกว่า ทำทาน
ทานเอาชนะความโลภได้

ความโกรธ เอาชนะด้วยการรักษาศีล ศีลล้างบาป คือ
ความโกรธได้ ศีล แปลว่า เย็น ทำให้ใจเย็น สามารถดับความร้อน
คือความโกรธได้

ความหลง เอาชนะด้วยการเจริญภาวนา หลง คือ มีด
เหมือนเราอยู่ในที่มืด คนเราลองอยู่ในที่มืด มีโอกาสเห็นผิดเป็นชอบ
คือ มองไม่เห็นหนทาง ภาวนา คือ ความสว่าง ตรงกันข้ามกัน

เพราะฉะนั้น ทาน ศีล ภาวนา สามารถล้างบาป คือ ความ
โลภ ความโกรธ ความหลงได้ ซึ่งมีอยู่ทุกคน ไม่ว่าใครจะนับถือ
ศาสนาอะไร

บาปที่เราทำ จะให้ใครช่วยล้างให้ ไม่ได้ ต้องล้างเอง บาป
เกิดขึ้นกับใจของตัว ก็ต้องล้างด้วยตัวของตัวเองที่ใจ แล้วใจจึงจะ
ใสสะอาดเกลี้ยงเกลา เมื่อหมดบาปแล้ว หรือบาปจางลงก็ไปสวรรค์
ได้ สวรรค์ก็เป็นของกลาง ๆ ที่ใคร ๆ ก็ไปอยู่ได้ทั้งนั้น

๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ยืมเงินทำบุญ

สาธุชน : การที่ไม่มีเงินแต่อยากทำบุญมาก
และไปขอยืมเงินเขามาทำบุญ เป็นการทำถูกหรือไม่
การทำแบบนี้ บุญจะเกิดกับเราทันทีที่ทำ
หรือจะเกิดตอนที่เรานำเงินไปให้เขาหมดแล้ว
และสมบัติที่จะบังเกิดกับเราในกรณีนี้
จะมีเงื่อนไขอย่างไรหรือไม่
ส่วนอีกกรณีหนึ่ง ที่เขาเต็มใจให้เรายืมเงินทำบุญ
แต่ภายหลังเรายังไม่มีเงินไปใช้เขาสักที
เขาก็เลยยกหนี้ให้ ที่นี้ผมสงสัยว่า
ตอนสมบัติเกิดกับเรา จะมีข้อแม้เงื่อนไขอย่างไร

หลวงพ่ : การที่ไม่มีเงินแต่อยากทำบุญมาก แล้วไปขอยืมเงิน
เขามาทำบุญนั้น ถือว่ายังทำไม่ถูกหลักวิชาอย่างสมบูรณ์ เพราะ
ยังเบียดเบียนตนเองอยู่ จะถูกหลักวิชาต้องไม่เบียดเบียนตนเอง
และผู้อื่น ยกเว้นเรารู้ตัวว่า เราสามารถใช้คืนเขาได้ และเราได้คืน
เขาด้วย เช่น เราไม่ได้นำเงินมาจากที่บ้าน ขอยืมคนที่มาวัดด้วยกัน
มาทำบุญก่อน กลับไปเราก็นำไปใช้เขา อย่างนี้ได้ แต่ไม่ใช่เรารู้
ว่าเราก็นำเงินไปคืน แต่กลับไปยืมเขา ถ้าขอลืมอย่างนี้ก็ไม่ถูกหลักวิชา

บุญจะเกิดขึ้นทันทีที่ทำ แม้ว่าจะเป็นเงินที่เราขอยืมมาก็ตาม แต่ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะเรายังไม่ได้ใช้คืนเขา แต่เมื่อใช้คืนเขาเมื่อใด จึงจะได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถือว่าเป็นเงินของเรา

ยืมเงินเขาไปทำบุญ ถ้าไม่ใช้คืนเขา เราก็จะกลายเป็นหนี้เขา เพราะเราทำบุญไปแล้ว บุญได้เกิดขึ้นแล้ว เวลาสมบัติเกิดขึ้นกับเราก็น่าจะมีเหตุให้ไม่ได้ใช้สมบัติ เช่น ถูกยึด ถูกจี ถูกปล้น น้ำท่วม ไฟไหม้ หรือ ถูกรางวัลที่ ๑ แต่ช็อกตาย แต่ถ้าใช้คืนเขา เวลาสมบัติเกิดขึ้นก็สามารถใช้สมบัตินั้นได้อย่างเต็มที่ เพราะเป็นบุญของเรา

เขาเต็มใจให้เรายืมเงินมาทำบุญ แต่ภายหลังเราก็ไม่มีเงินใช้คืนเขาสักที คือ เราก็อยากใช้ แต่มันก็ไม่มี เขาสงสารก็เลยยกหนี้ให้ เมื่อบุญส่งผลก็จะได้เกิดใต้บุญเขา คือ จะมีกนิมิใช้ก็ต้องไปเป็นบริวารเขา

๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ทำบุญเท่ากัน แต่ได้ไม่เท่ากัน

สาธุชน : สมมติว่า
ในกรณีคนมีเงินเพียง ๑ ล้านบาท
แล้วตั้งใจทำบุญ ๑ ล้าน
กับกรณีคนมีเงิน ๑๐๐ ล้าน
ตั้งใจทำบุญ ๑ ล้าน เหมือนกัน
มีปิติในการทำบุญสุด ๆ เท่ากัน
จะได้บุญแตกต่างกันน้อยกว่ากันอย่างไร

หลวงพ่ : ได้บุญเท่ากัน แต่คนมีเงิน ๑ ล้าน ตั้งใจทำบุญ ๑ ล้าน
มักจะมีปีติมากกว่า เพราะเป็นบุญที่ทำได้ยากกว่า เพราะต้องเอา
ชีวิตเป็นเดิมพัน

ตอนเริ่มทำ มีความยินดีเท่ากัน แต่คนที่มี ๑ ล้าน ทำ ๑ ล้าน
จะมีปีติมากกว่า ปีติจนน้ำหูน้ำตาไหล นึกทีไรก็ปลื้ม นึกร้อยครั้ง
เท่า ๆ กัน แต่ปลื้มไม่เท่ากัน เพราะว่า อีกคนยังมีอีกตั้ง ๙๙ ล้าน
แต่อีกคนหมดแล้ว ล้วงลงไปใ้ในกระเป๋ามีแต่อากาศ ปีตินึกตามหลัง
จะต่างกัน บุญที่ไม่เท่ากันจะต่างกันตรงนี้

ที่นี้เวลาบุญส่งผล ถ้าปีติเท่ากัน บุญก็ส่งผลเท่ากัน แต่ถ้าปีติมากกว่ากัน ปลื้มมากกว่ากัน เพราะเป็นบุญที่ทำได้ยากกว่า เวลาบุญส่งผลจะเร็วกว่า ต่างกันตรงซ้ำกับเร็ว แต่ถ้าตามระลึกนึกถึงบุญบ่อย ๆ มากกว่ากัน ก็จะส่งผลตามจำนวนชาติที่เกิดใหม่มากขึ้น

เพราะฉะนั้น ผู้ที่มีโอกาสนึกได้มากกว่ากัน คือ คนที่ทำบุญด้วยชีวิต จะแตกต่างกันตรงนี้

๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ปฏิบัติธรรมพิเศษสาธุชน

สถานที่ : ดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่

เมื่อ : วันศุกร์ที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

กู้เงินมาทำบุญ

สาธุชน : มีหลายคนสงสัยว่า

กู้เงินมาทำบุญจะเป็นอย่างไรเจ้าคะ

หลวงพ่ : ทุกข์ใจเจ้า หลวงพ่ไม่เห็นด้วยกับการกู้เงินมาทำบุญ เราทำเท่าที่เรามี แล้วเราใช้กำลังร่างกายกับหัวใจอดกัลยาณมิตรไปชักชวนผู้เป็นเจ้าของบุญมาร่วมกัน เขารอคอยเราอยู่ตั้งเยอะแยะเจ้าของบุญที่เป็นเจ้าขององค์พระมีอยู่ เราตัดความเกรงใจ ไม่ต้องคิดแทนเขาว่ายุค IMF สงสัยเขาไม่ไหว เรามีหน้าที่ไปสร้างกำลังใจให้เกิดขึ้น หาทางพูดจนกระทั่งเขาเกิดความปลื้มปิติ

เหมือนอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงโปรดบุคคลท่านหนึ่ง มีความยากจนมาก มีผ้าผืนเดียวสลัดกันใช้กับภรรยา ถ้าภรรยามาฟังธรรม สามีกี่ไม่ได้มา ถ้าสามีมา ภรรยาก็ไม่ได้มา พระพุทธเจ้ายังพูดให้อาชนะความตระหนี่จนเกิดกำลังใจทำความดีในตอนสุดท้ายค่อนข้าง ตัดใจถวายผ้าผืนนั้นแก่พระพุทธเจ้า พระองค์ไม่ได้ต้องการผ้าผืนนั้น คนถวายท่านประณีตกว่านั้นตั้งเยอะแยะ แต่พระองค์ต้องการให้เขาเอาชนะความตระหนี่ พอเขาเอาชนะความตระหนี่ได้ อานิสงส์แห่งบุญก็เกิดขึ้น

ทำให้ได้ทรัพย์จนกลายเป็นเศรษฐี ซึ่งถ้าหากตัดใจถวายตั้งแต่
ยามต้น ก็จะได้ทรัพย์มากกว่านั้นอีก

หน้าที่ของเราเป็นผู้นำบุญ เป็นยอดกัลยาณมิตร เราจะต้อง
ไปสร้างกำลังใจให้เกิดขึ้นกับเขา ต้องไปจุดประกายดวงปัญญาเขา
ให้เกิดขึ้น พอเขามีดวงปัญญา เขารู้ สิ่งที่เขาทำ เขาได้ ถ้าเขาไม่ทำ
เขาก็ไม่ได้ คนเราต้องเสียส่วนหนึ่งไปเพื่อให้ได้สิ่งหนึ่งมา เรากำลัง
จะไปใช้วิธีของพระพุทธเจ้า ไปให้แสงสว่างกับเขา แต่ไม่ใช่ไปคิด
แทนเขา ยุค IMF เขาคงเดือดร้อน จะอย่างนั้นอย่างนี้ เลยเกรงใจ
ไม่ไปบอกเขา อย่างนี้ไม่ถูกต้อง

เราไปสร้างกำลังใจจนกระทั่งเขาเกิดกำลังใจ แล้วเดี๋ยวเขา
ทำของเขาเอง แต่ถ้าเขาจะไปกู้เงินมาทำ เราก็ไม่เห็นด้วย ก็แนะนำ
วิธีการต่อไป อย่างนี้ดีกว่า

ผู้เป็นเจ้าของบุญ คอยเราอยู่เยอะแยะ รอบตัวเรา เราควร
ให้โอกาสเขาได้ยินได้ฟังในสิ่งที่เขาไม่คิดว่าจะได้ยินได้ฟัง ทำหน้าที่
ตรงนี้ พูดไปเถอะ พูดไปเรื่อย ๆ ถ้าเราไม่พูดแล้วเขาจะรู้ได้อย่างไร
ในเมื่อเรามาถึงความรู้จักก่อนเขา ถ้าเราไม่พูด เราก็ขาดหน้าที่
ของกัลยาณมิตร หน้าที่ของผู้ให้แสงสว่าง แม้เรารู้ไม่หมดอย่าง
พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ แต่เรารู้มากกว่าเขา เรามาถึงก่อน
เรารู้ว่า กำลังสร้างบุญ บุญนี้บุญใหญ่เป็นอย่างไร เรารู้เพราะฉะนั้น
หน้าที่ของเรา เราต้องพูดนะ

อย่ากู้เงินมาทำบุญ หลวงพ่อไม่เห็นด้วย ให้ใช้หัวใจ
กัลยาณมิตรผู้นำบุญไปเชิญชวนเขา แต่ถ้าใครมีก็อย่าเสียดาย
เกิดมาเราก็ไม่มีอะไร ตายเราก็ไม่ต้องหอบอะไรไป

๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

การทำหน้าที่กัลยาณมิตร

สาธุชน : ลูกอยากทำหน้าที่กัลยาณมิตรชวนคนมาสร้าง
มหาธรรมกายเจดีย์ ต้องเตรียมตัวอย่างไรบ้างคะ

หลวงพ่อบ : การทำหน้าที่กัลยาณมิตร

๑. นั่งธรรมะทุกวันให้ใจละเอียด ให้ใจเราใส ให้ใจเรามีความบริสุทธิ์ จนกระทั่งเกิดความสุขภายใน แล้วเกิดความปรารถนาตัวอย่างแรงกล้า อยากจะไปแนะนำสิ่งที่ดีงามให้เกิดขึ้นกับทุกคนในโลก ต้องเกิดความรู้สึกชนิดนี้ก่อน

๒. เตรียมข้อมูล เรื่องราวของมหาธรรมกายเจดีย์ให้มากที่สุด เพราะท่านเหล่านั้นจะต้องมีคำถาม และเราต้องมีคำตอบให้ท่านหายสงสัย

๓. เตรียมคุณธรรมในข้ออภัยทาน เมตตาธรรม เพราะเวลาเราพูดไป ความตระหนี่ในใจของท่านเหล่านั้น ทำให้เกิดความหวงแหนทรัพย์ เมื่อความตระหนี่เกิดขึ้น ดวงปัญญาไม่เกิดเรากำลังสู้กับความตระหนี่ และกำลังแนะนำให้เขาเอาชนะความตระหนี่ในใจ ฉะนั้นตรงนี้ต้องใช้กำลังใจ

และเพราะเขายังมีความตระหนี่อยู่ บางที่เขาพูด ทำให้เราไม่สบายใจก็มี บางทีเราจะชวนเขามาทำความดี พอเขาไม่ทำ เราเลยโกรธ หงุดหงิด เป็นความทุกข์ของนักบุญ เพราะฉะนั้น เราต้องเตรียมคุณธรรมข้อนี้ให้อภัย มีเมตตา และพร้อมที่จะพูดได้นาน ๆ ไปบ่อย ๆ ต้องหลายครั้ง บางท่านอินทรีย์แก่กล้าเหมือนผลไม้จะสุกงอมแล้ว ครั้งเดียวก็ได้ แต่บางคนอินทรีย์ยังอ่อนอยู่ ต้องคอยบ่มให้อินทรีย์แก่ก่อน ต้องไปบ่อย ๆ อย่าลืมนึกความพยายาม

เพราะฉะนั้น ถ้าไม่มีเงินอย่าไปกู้นะ ใช้วิธีที่หลวงพ่อบอก แต่ถ้ามีอย่าเสียดาย เพราะเราทำได้ หลวงพ่อไม่ได้อะไร ได้แค่ ศาสนวัตถุ คือ พระมหาธรรมกายเจดีย์มาไว้ทำงานพระศาสนา มาเผยแผ่ธรรมให้ชาวโลกได้เข้าถึงธรรม เราได้บุญติดตัวเราไป ทรัพย์สินที่เรานำมาบริจาคนี้จะขยายทับทวีออกไปเรื่อยเลยทุกภพทุกชาติ ที่ใครจะแย่งชิงไปไม่ได้ โจรปล้น ไฟไหม้ น้ำท่วมอะไร ไม่ได้ทั้งนั้น เป็นของ ๆ เราอย่างแท้จริงที่จะติดไปในภพเบื้องหน้า

ส่วนประโยชน์ในปัจจุบัน เรามีส่วนอย่างสำคัญในการช่วยขยายความสุขไปยังชาวโลก ถ้าฟังจะทำให้เราไปสอนหรือไปแนะนำชาวโลกให้เขาเข้าถึงธรรม เราคงไม่มีเวลาและอารมณ์ รวมทั้งกำลังใจ โอกาสเราก็ไม่ค่อยมี เวลาเรามีทรัพย์สินมักจะมีตอนอายุเยอะ ๆ ถึงตอนนั้นเราก็ไม่ค่อยมีแรงจะไปช่วยแนะนำใคร เพราะฉะนั้น ทรัพย์สินของเราที่ร่วมกันสร้างพระมหาธรรมกายเจดีย์จะเป็นสิ่งแทน

ตัวเรา และตรงนี้จะจุดสร้างความคิดให้เกิดขึ้นในใจของชาวโลก
ทุก ๆ คนที่มองเห็น

คนหนึ่งคนที่มาเห็นพระมหาธรรมกายเจดีย์ เขาก็จะนึกถึง
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พอนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเขาก็จะนึกถึง
ว่าทำอะไรถึงจะได้เป็นอย่างท่าน คือหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งหลาย
ความคิดก็จะเกิดขึ้นในใจเขา แล้วเขาก็จะเริ่มทำความดีตาม

มาหนึ่งคน ความคิดก็จะเกิดขึ้นในใจหนึ่งคน มาสิบคนก็เกิด
สิบคน มาร้อยคนก็เกิดร้อย มาพันเกิดพัน มาหมื่นเกิดหมื่น มา
แสนเกิดแสน มาล้านเกิดล้าน จากพระมหาธรรมกายเจดีย์ที่เรา
ร่วมกันสร้าง เพราะฉะนั้นไม่ใช่บุญเล็กน้อยเลย แล้วตามลำพังเรา
จะไปสอนคนล้านคนให้เขาทำความดี หลวงพ่อว่าเราจะหมดเวลา
กันเสียก่อน และเขาก็ไม่ค่อยจะเชื่อเราด้วย แล้วเราก็หมดแรงด้วย
ปัญญาไม่มี แรงไม่มี เพราะฉะนั้นอย่าเสียตาย

๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

กินมังสวิรัต ได้บุญจริงหรือ

สาธุชน : มีความเชื่อว่า คนกินมังสวิรัต
จะมีอายุยืน และได้บุญมากจริงไหม
และการทำเช่นนี้จะส่งผลไปในภพชาติหน้าอย่างไรคะ

หลวงพ่ : คนเราที่มีอายุยืน หรืออายุสั้น ขึ้นอยู่กับว่า มีกรรม
ปาณาติบาตในอดีตมาหรือไม่ อย่างคนดื่มเหล้า บางคนก็อายุยืน
บางคนก็อายุสั้น

โดยสรุป ถ้ามีกรรมปาณาติบาต จะกินหรือไม่กินมังสวิรัต
อายุก็สั้น แต่ถ้าไม่มีกรรมปาณาติบาต จะกินหรือไม่กินมังสวิรัต
อายุก็ยืน คนเราจะอายุยืนหรืออายุสั้นขึ้นอยู่กับบาปกรรม
ปาณาติบาต ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องอาหาร

ส่วนจะได้บุญมากหรือน้อย ก็ขึ้นอยู่กับว่า แม้จะกินมังสวิรัต
หรือไม่กินมังสวิรัตก็ตาม หากกินแล้วได้ทำบุญกิริยาวัตถุ ๑๐
ประการ มากหรือน้อยเพียงใด ถ้าทำมาก ก็ได้บุญมาก ถ้าทำน้อย
ก็ได้บุญน้อย ภพชาติต่อไปจึงขึ้นอยู่กับทำบุญดังกล่าวมากหรือน้อย

เรื่องกินมังสวิรัตกับไม่มังสวิรัตเป็นข้อถกเถียงกันมาตั้งแต่ในสมัยพุทธกาล แต่ความเห็นส่วนตัวของครูไม่ใหญ่ว่า จะกินหรือไม่กินก็แล้วแต่ ทำอย่างไรก็ได้ให้เราหมดกิเลสก็แล้วกัน ถ้ากินแล้วมีกำลัง ก็เอากำลังนั้นไปทำความเพียรให้หมดกิเลสที่ดี หรือหากไม่กินมังสวิรัต แต่ก็พยายามทำให้หมดกิเลสก็ใช้ได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางเป็นกลาง ๆ ไว้ เนื่องจากห้ามคนฆ่าสัตว์ มันยาก คือ ถ้าห้ามได้ก็ดี แต่ความจริงมันห้ามได้ยาก เพราะคนฆ่าก็อยากจะฆ่า เพราะความโลภ อยากได้เงิน รวมกับวิบากกรรมปาณาติบาตของสัตว์ตัวนั้นจึงต้องมาถูกเขาฆ่า มันเป็นปัญหาโลกแตก และอีกอย่างเวลาในโลกมนุษย์มันสั้น ถ้ามีวแต่ห้ามกันเรื่องนี้ก็หมดเวลา ไม่ต้องสอนเรื่องอื่นกัน เพราะมีวแต่จะเถียงกันไม่จบ

เพราะฉะนั้น ในเมื่อเราห้ามเขาฆ่าไม่ได้ก็ให้เลือกรับประทานเนื้อตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนไว้ คือ ไม่ได้เห็นเขาฆ่าเพื่อเรา ไม่ได้ยินว่าเขาฆ่าเพื่อเรา หรือสงสัยว่าเขาฆ่าเพื่อเรา เพราะฉะนั้นอย่าไปสงสัยเสียก็หมดเรื่อง เสียทรัพย์ แต่อย่าเสียศีล เพราะเขาฆ่ามาแล้ว มันเป็นวิบากกรรมกันมา

อย่างครูไม่ใหญ่เป็นสองอย่างเลย ตอนหนุ่มยังแข็งแรง ใครเอาอะไรมาก็ฉันททั้งนั้น เอาผักมาก็ฉันทผัก เอาเนื้อมาก็ฉันทเนื้อ เอาแค่พอมีกำลัง แต่พออายุมากขึ้นตอนนี้กินเจ แต่เจเขี่ย คือเขาทำ

อาหารมาก็จะมีทั้งผักทั้งเนื้อผสมกัน แต่ครูไม่ใหญ่จะเขี่ยเนื้อออก แล้วฉันแต่ผักกับน้ำ เพราะวาระบย่อยไม่ค่อยดีเหมือนตอนหนุ่ม ๆ กินเพื่อสุขภาพ

ดังนั้น ครูไม่ใหญ่เป็นทั้งมังสวิรัตด้วย แล้วก็ไม่ใช่มังสวิรัตด้วย แต่ว่ามังสวิรัตไม่สมบูรณ์ ฉันแล้วมีกำลัง ก็เอากำลังนั้นมาทำความเพียร เพราะฉะนั้นเอาไว้ทำอะไรก็ได้ ที่มันถูกกับฉัน ธาตุอายตนะของเรา แล้วทำให้การปฏิบัติธรรมได้ผลดี เราก็เอาอย่างนั้น

แต่ก็ให้ยึดหลักที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางเอาไว้ คือ ถ้าเป็นพระ จะฉันเนื้อ ให้เว้นเนื้อ ๑๐ อย่าง คือ เนื้อมนุษย์ เนื้อช้าง เนื้อม้า เนื้อสุนัข เนื้องู เนื้อราชสีห์ เนื้อเสือโคร่ง เนื้อเสือเหลือง เนื้อเสือดาว และเนื้อหมี ซึ่งล้วนแต่เป็นเนื้อสัตว์ดุร้ายทั้งนั้น ซึ่งเราไม่ค่อยจะเจอเท่าไร

ส่วนใครที่รับประทานมังสวิรัต ก็อย่าไปคิดว่า เราดีกว่าคนอื่น หรือเราไม่ได้รับประทานเราก็อย่าไปคิดว่าเราดีกว่าคนอื่น มันจะเป็นเหตุให้ทะเลาะกันจนกระทั่งหมดเวลาในเมืองมนุษย์ เอาเป็นว่า ทำอย่างไรก็ได้ให้กำจัดกิเลสอาสวะให้หมดไปก็แล้วกัน

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ทำบุญ หวังถูกหวย

สารุชน : สามีของลูกเกษียณแล้ว
เขาทำบุญหยอดกระปุกถวายหลวงปู่วัดปากน้ำทุกวัน
พอสิ้นเดือนก็จะนำเงินนั้นมาถวายหลวงพ่อ
เขาอธิษฐานว่า ขอให้ถูกลอตเตอรี่
เพื่อจะได้มีเงินสร้างบ้านใหม่ที่ต่างจังหวัด
และเปิดเป็นศูนย์กัลยาณมิตรให้ได้ในชาตินี้
แต่เขาบอกว่า หากอธิษฐานแล้วไม่ได้ผล
ก็จะหยุดทำบุญไปเลย
และจะไม่เชื่อเรื่องบุญอีกต่อไป
การที่เขาอธิษฐานจิตอย่างนี้จะมีวิบากกรรมอย่างไร
และเขามีกำลังทานบารมีพอที่จะเป็นไปได้อีกไหมคะ

หลวงพ่อ : อย่างนี้เขาเรียกว่า “ทำบุญหวังถูกหวย” ก็มีคำแนะนำ
ของหลวงปู่วัดปากน้ำ ที่ท่านเคยให้ไว้

เรื่องมีอยู่ว่า มีคนไปขอหอยท่าน โดยบอกว่า “ถ้าถูกหอย
แล้วจะนำเงินมาทำบุญ” ท่านก็เขียนใส่กระดาษพับแล้วส่งให้
อีกทั้งสั่งกำชับว่า “เลขเด็ด” แต่อย่าเพิ่งเปิดตอนนี้ให้ไปเปิดที่บ้าน

ก่อนเปิดต้องทำให้ถูกหลักวิชา คือ อาบน้ำให้เนื้อตัว
สะอาดเสียก่อน กินข้าวให้อิ่มกาย สวดมนต์ไหว้พระให้อิ่มใจ แล้ว
ค่อยเปิดดู เขาก็ไปทำตามหลักวิชาแล้วเปิดดู ก็เจอข้อความว่า
“การเล่นหอย ยิ่งเล่น ยิ่งฉิบหาย” หมายความว่า มีเท่าไรมันก็
หายไปหมดเลย ลูกไปคิดเอาเองก็แล้วกันว่า ควรจะเปลี่ยนคำ
อธิษฐานใหม่หรือเปล่า

คนจะถูกหอย เพราะมีทานบารมีในอดีต แล้วอธิษฐานมา
อย่าไปอธิษฐานต่อเลยว่า จะหยุดทำบุญ เราปฏิเสธบุญแล้วไม่เชื่อ
เรื่องบุญ บาปก็จะได้ช่อง เราก็จะมีโอกาสทำบาปได้ แล้วมีสิทธิ์
พลัดไปอบาย เพราะฉะนั้นอย่าเสี่ยงเลยนะ

๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

บุญสงเคราะห์โลก กับบุญในพระพุทธศาสนา

สารชน : บุญในพระพุทธศาสนา
กับบุญสังคัมสงเคราะห์โลกที่ลูกทำ
จะส่งผลแตกต่างกันอย่างไร
การทำบุญกับวัดในญี่ปุ่น
จะได้ผลบุญแตกต่างจากวัดไทยอย่างไรคะ

หลวงพ่ : บุญสังคัมสงเคราะห์กับบุญที่ทำในพระพุทธศาสนา
จะส่งผลต่างกัน คือ บุญที่ทำในพระพุทธศาสนาจะส่งผลให้
เกิดในร่มเงาของพระพุทธศาสนา อีกทั้งมีฐานะร่ำรวยมาก ๆ คือ
เกิดเป็นชาวพุทธแท้และรวยเหมือนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีหรือ
มหาอุบาสิกาวีสาขา

ส่วนบุญที่สงเคราะห์โลก เช่น สร้างโรงเรียน โรงพยาบาล
ช่วยเหลือคนยากคนจนก็จะทำให้มีฐานะร่ำรวย แต่น้อยกว่า
เนื่องจากผู้รับไม่ได้เป็นแหล่งน้อมนาบุญ และอาจไม่ได้เกิดในร่มเงา
ของพระพุทธศาสนา เพราะใจไม่ได้ผูกพันกับพระพุทธศาสนา แต่
ก็ควรทำควบคู่กันทั้งสองอย่าง ต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

ไม่ว่าจะทำบุญกับวัดไหนที่ไหนก็ตามก็ต้องดูว่า ท่าน
บำเพ็ญสมณธรรมหรือไม่ ประพฤติพรหมจรรย์หรือเปล่า อุดมไป
ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา เพียงใด เป็นต้น ถ้าครบองค์ประกอบทุกอย่าง
ก็ได้บุญมาก

๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

ปฏิบัติธรรมพิเศษพระธรรมทายาท รุ่น ๒๓
สถานที่ : ดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่
เมื่อ : วันอาทิตย์ที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ทำไมทำบุญมาก จึงได้รับพระของขวัญจากมือหลวงพ่

ภิกษุ : หลวงพ่อครับทำไมคนที่บริจาคมากจึงได้รับพระ
ของขวัญจากมือหลวงพ่ ส่วนคนที่บริจาค่น้อยได้รับพระ
ของขวัญจากพระอาจารย์ครับ

หลวงพ่ : ที่จริงอยากจะแจกด้วยมือตัวเองทั้งหมดนะ เพื่อจะได้มี
โอกาสแนะนำเขาว่า ควรทำอะไร แต่คนมันเยอะ เวล่าน้อย คิด
ที่เวลาแค่นั้นเอง เวลาหลวงพ่จะมอบให้ หลวงพ่ก็นึกอธิษฐาน
ขอให้พระอาจารย์ทุกรูปที่มารับพระจากมือหลวงพ่ให้เป็น
ตัวแทนช่วยไปทำหน้าที่แจกให้หน่อยเถอะ จะได้ทั่วถึง แล้วก็
ประหยัดเวลา จะได้เอาเวลาที่เหลือนั่งหลับตากันก็แค่นั้นเอง
เหตุผลไม่มีอะไรนอกเหนือจากนี้

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ทำไมวัดนี้

ชอบกำหนดต้องทำบุญเท่านั้นเท่านั้น

ภิกษุ : เวลาไปบอกบุญ ทำไมวัดนี้ชอบกำหนดว่าจะต้อง
ทำบุญเท่านั้นเท่านั้นครับ

หลวงพ่ : การมีเป้าหมาย จะทำให้มีกำลังใจ มีแรงฮึดที่จะก้าว
ไปสู่ตรงนั้นได้อย่างเต็มที่ ถ้าไม่มีเป้า เราก็ทำไปตามกำลัง ไม่ได้
เต็มกำลัง ก็แค่นั้นเอง

ที่ให้เราตั้งเป้าเอาไว้ จะได้มีเป้าในใจว่า เราถึงเป้าที่เราตั้งไว้
หรือยัง สมมติว่า เป้าจะเป็นประธานรอง เราทำคนเดียวไหวไหม
ถ้าไม่ไหวเราก็ไปชวนเขามาทำ ทำตอนนี้ได้แค่นี้ ยังไม่พอ ก็ไปตาม
คนมาอีก มาเติมให้ถึงเป้า จะได้มีกำลังใจทำ พุ่กันอย่างเต็มกำลัง
ถ้าไม่มีเป้า เราก็จะท้อง่ายขึ้น ๆ

และที่สำคัญ เราทำเพื่อใคร ก็เพื่อตัวเราเอง ถ้าเราเชื่อ
เรื่องกฎแห่งกรรม หว่านพืชอย่างไรได้ผลอย่างนั้น เราทำอย่างไร
เราได้อย่างนั้น

การตั้งเป้าไว้สูง ๆ จะทำให้เรามีกำลังใจสูง

คนที่มาวัดนี้เยอะทั้งเศรษฐีและไม่ใช่อะไร เศรษฐีเงินล้าน พอจะชวนทำบุญ บางทีร้อย ห้าร้อย เขารู้สึกว่าเยอะแล้ว แล้วเขาก็คุ้นอยู่อย่างนั้น หลวงพ่อเลยมาปฏิบัติใหม่หมด แนะนำเขาไปว่า ที่เอาเงินไปทำอย่างอื่นไม่เกิดประโยชน์ ยังไปทำตั้งเยอะ ทำที่เป็นหมิ่น เป็นแสน หลายแสน มากกว่าทำบุญอีก ตำน้าพริกละลายแม่น้ำ ทำไม่ไม่ทำเป็นบุญ จะได้เป็นสมบัติติดตัวเขาไปเบื้องหน้าเยอะ ๆ

เพราะฉะนั้น ถึงต้องตั้งเป้าไว้ แล้วก็ฝึกเขาไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเขาคุ่น เต็มวันใจขยายใหญ่แล้ว จากทีละร้อย เป็นทีละหมื่น บ้าง แสนบ้าง เป็นล้าน เต็มวันหลาย ๆ ล้าน เพราะหลวงพ่อดังเป้าว่า “ชาติหนึ่งเกิดมาทั้งที ต้องทำบุญให้ได้พันล้าน” ใจจะได้ใหญ่ ให้เขาแค่นี้ คิดฟรี ไม่ได้เสียเงิน ยังไม่ค่อยกล้าคิดกันเลย

หลวงพ่อก็สอนให้เขากล้าคิด ใจจะได้ใหญ่แบบมหาบุรุษ เหมือนใจของพระบรมโพธิสัตว์ ใจต้องใหญ่ ๆ อย่างนั้น ไม่จู้จี้จุกจิก จุ่ม ๆ จุ่ม ๆ อย่างนี้สู้ความตระหนี่ไม่ไหว เวลาเรามาเกิดอีกที ก็เอาสมบัติมาใช้ไม่ได้ ก็ต้องอดอยากยากจน ลำบาก พอเขาใจใหญ่ ทำเยอะ บุญเขาได้เยอะ เวลาผลบุญบังเกิดขึ้น เขาก็ได้มาก ยิ่งทำให้ภพชาติต่อไปสร้างบารมีสะดวกสบายหนักยิ่งขึ้นไปอีก

ดังนั้น ต้องตั้งเป้าทำพันล้านให้ได้ ทำไปเรื่อย ๆ เต็มวันเขาค่อย ๆ คุ่นกันแล้ว เพราะหลวงพ่อบอกเรื่องนี้มาตั้งหลายปีแล้ว มันต้องกล้าคิด กล้าพูดในสิ่งที่เราคิดไว้ แล้วก็กล้าทำ ตั้งเป้าสูง ๆ

ไว้พันล้าน ไปไม่ถึงมันก็ลงมาตรงกลาง ถ้าตั้งเป่าต่ำ ๆ ถ้าไปไม่ถึง
ร่วงเลยนะ ตั้งเป่าไว้สูง ๆ นั้นแหละดี

ดูอย่างพระบรมโพธิสัตว์ เวลาท่านสร้างบารมีมาตั้ง
หลายภพหลายชาติ ท่านยกสมบัติให้หมดประเทศเลยนะ ยกให้
แบบทุ่มสุดตัวเลย ที่เราทำถ้าจะเทียบกับท่าน ยิ่งแค่กระจุมกระจิม

หรืออย่างท่านโชติกเศรษฐี มีใครทำแบบท่านโชติกเศรษฐี
บ้าง กล้าเอารัตนชาติมากองไว้ แล้วประกาศไปทั้งเมืองว่า ใครมา
ฟังธรรมจากพระผู้มีพระภาคเจ้าให้หยาบไปได้ ถ้าเป็นเศรษฐีก็หยาบ
ไป ๑ กำมือ ถ้ามีทรัพย์น้อยก็เอาไป ๒ กำมือ

นั่นแสดงว่า ดวงปัญญาเขาสว่าง เขามุ่งไปเอาอริยทรัพย์
มุ่งไปเอาทรัพย์ที่ยิ่งกว่านี้เข้าไปอีก รู้จักวิธีเปลี่ยนทรัพย์หยาบให้
เป็นทรัพย์ละเอียดที่จะนำติดตัวไปได้ เป็นคนใจใหญ่

ประวัติศาสตร์ของมวลมนุษยชาติภพก่อน ๆ ก็มีมาแล้ว
ปัจจุบันจุดเชื่อมรอยต่อของความรู้นี้มันสูญหายไปในท่ามกลาง
ว่า ครั้งหนึ่งในอดีตผู้มีบุญ มีปัญญา เขาสร้างบารมีแบบนั้น ที่นี้
ความรู้อย่างนี้มาเชื่อมต่อกันได้เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้
ธรรม ระลึกชาติหนหลังเห็นอย่างนี้ เห็นตัวท่านเองก่อนว่า ท่าน
ก็เคยทำมาแล้ว แล้วก็เห็นคนอื่นบางคนที่เคยทำ ท่านจึงนำความ
รู้นี้มาเปิดเผย เป็นการเชื่อมรอยต่อของบัณฑิตนักปราชญ์ให้รู้จัก
วิธีสร้างทานบารมี

นี่ไม่ใช่เรื่องใหม่ เป็นเรื่องเก่าที่พระพุทธเจ้าท่านทำกันมาก่อน ท่านยกสมบัติให้กันทั้งเมืองเลย เขาให้กันขนาดนั้น ของเราแค่เงินเล็ก ๆ น้อย ๆ แค่นั้นเอง

ดังนั้น ต้องให้กำลังใจกับสาธุชนทั้งหลาย ต้องรู้จักสร้างบารมีให้เป็น ทรัพย์ของเราแค่เป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมีเท่านั้น เหมือนแค่เป็นซากุระ เป็นอุปกรณ์เอาไว้ทำงานแค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นอย่าไปติดยึดมั่น ต้องเปลี่ยนทรัพย์หยาบให้เป็นทรัพย์ละเอียดติดไปทุกภพทุกชาติกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม วิธีเปลี่ยนก็ต้องอย่างนี้

บางคนอยากเอาทรัพย์ติดตัวไปในภพเบื้องหน้านะ แต่ดวงปัญญาไม่เท่ากัน บางคนใช้วิธีเอา ไปซื้อแบงก์มาฝากกันเป็นปี๊บ อยากเอาติดตัวไปในภพเบื้องหน้า เอาไปฝาก อยากได้บ้านก็เอาบ้านไปฝาก มันก็ได้แต่ซื้อได้ไม่รู้จักวิธีเปลี่ยนจากของกายมนุษย์หยาบไปสู่กายมนุษย์ละเอียดไปสู่กายทิพย์ ซึ่งมันมีวิธีการ พระพุทธเจ้าท่านรู้ท่านเห็นวิธีการนี้

คือ ต้องไปทำบุญกับผู้ที่มีศีลมีธรรม กระแสใจอันบริสุทธิ์ของท่านจะได้ประสานกับกระแสใจของเราที่พ้นจากความตระหนี่ พอถึงจุดเข้าหากันกระแสบุญก็เกิดขึ้นติดไปในภพเบื้องหน้า และไปเปลี่ยนเป็นทรัพย์ในภายหลังได้ วิธีการเปลี่ยนทรัพย์ต้องทำอย่างนี้

แล้วสิ่งที่ทำได้ยาก มันแปลกนะ มันมีฤทธิ์ เมื่อทำเสร็จแล้วเกิดความปีติภาคภูมิใจ ในสิ่งที่ทำได้ยาก นึกทีไร ปลื้มทุกที

หลวงพ่อบลั๊มอยู่บุญหนึ่ง ตอนนั้นยังเป็นนักศึกษา คุณยายบอกว่า ใครซื้อตะปูสักตัว ไม่สักแผ่น อิฐสักก้อน มาสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์ให้เป็นที่พักปฏิบัติธรรมจะได้บุญอย่างมหาศาล เพราะว่าเป็นสถานที่รองรับผู้บริสุทธิ เป็นประจักษ์รัตนบัลลังก์ของพระพุทธเจ้า จะช่วยให้เราตรัสรู้ธรรมต่อไปในอนาคตได้อย่างสะดวกสบาย ง่ายตาย และจะมีสมบัติติดไปในภพเบื้องหน้า ให้สร้างบารมีสะดวก

หลวงพ่อดี๋ยีนแล้ว อยากได้บุญ อดอาหารกลางวันเป็นเดือนเลยนะ รวมเงินได้เท่าไรไม่รู้ จำไม่ได้แล้ว แต่ว่าเป็นเงินมากสำหรับหลวงพ่ในตอนที่นั้น แล้วยำเงินไปทำบุญ นึกที่ไรลั๊มทุกทีเลยว่ เราสามารถทำได้

กับอีกบุญที่นั๊กแล้วปลั๊ม กลับมานั๊กย้อนหลัง อัศจรรย์ใจเราทำได้อย่างไร ตอนนั้นจะมาเรียนธรรมะกับคุณยาย ออกจากบ้านที่เพชรบุรี ตอนตีสี่ไม่มีเงินติดกระเป๋าเลยสักสลึง กราบลาพ่ที่หน้าประตู เพราะพ่อนอนอยู่ข้างใน หลวงพ่อนอนนอกชาน คิดในใจว่ ขอลาละ จะมาเรียนธรรมะ ไม่กล้าไปลาท่าน กลัวท่านไม่ให้มา เพราะท่านไม่ชอบ เตรียมเสื้อผ้า ๒ ชุด ใส่ไว้ในกระเป๋า แล้วไม่มี ความกังวลอะไรทั้งสิ้น ใจคิดอย่างเดียวว่ จะมาเรียนธรรมะกับ คุณยายให้ได้ แล้วก็หอบกระเป๋ามาขึ้นรถ

นี่ก็ในใจว่า ถ้ากระเป๋ารถมาเก็บเงิน เราก็จะบอกว่า ไม่มี
ตังค์ แต่คราวหน้าจะเอามาใช้ให้ ถ้าไล่เราลง เราก็จะเดินไป ระยะ
ทางร่อยกว่ากิโละเมตรจากเพชรบุรีถึงวัดปากน้ำ แล้วก็ใจเบิกบาน
สบาย ไม่ได้กังวลอะไรเลย ก็เดินมาขึ้นรถ

แต่บุญบันดาลนะ พอขึ้นไปก็ไปเจอเพื่อนรักกัน เขาเรียน
ธรรมศาสตร์ ก็ไม่คิดว่าจะเดินทางเวลาเดียวกัน ไปเจอกันก็คุย
กันไปเรื่อย ๆ ยังไม่ได้บอกอะไร พอรถเลยตัวเมืองไปสัก ๔ - ๕
กิโลเมตร กระเป๋ารถเดินมาแล้ว หลวงพ่อกระซิบกับเพื่อน “ไม่มี
เงินหรอก” มันก็ส่งเสียงดังบอก “ไม่เชื่อ” หลวงพ่อก็ย้ำบอกว่า
“ไม่มีจริง ๆ” ถ้าเขามาเก็บ ก็จะบอกไปอย่างที่เขาให้ฟัง มันเลย
ควักเงิน เปิดกระเป๋ามีอยู่ ๓๐๐ บาท แบ่งให้หลวงพ่อ ๑๕๐ คิดดู
ก็แล้วกันว่า แค่นี้ตั้งใจจะมาเรียนธรรมะได้สมบัติครึ่งหนึ่งแล้ว

แล้วเพื่อนก็ถามต่ออีก “แล้วจะไปอยู่ที่ไหน” “ไม่มี”
“เฮ้ย ไม่มีที่อยู่ จ้าไปอยู่ด้วยกันก็แล้วกัน” เห็นไหมได้เงินด้วย
ได้ที่อยู่ด้วย ที่อยู่เขาเป็นตึกแถว ชั้นล่างเป็นที่เก็บกระสอบน้ำตาล
แมลงสาบเต็มเลย ก็นอนกันชั้นบน ตอนเช้าเพื่อนไปธรรมศาสตร์
ส่วนหลวงพ่อเข้าวัดไปเรียนธรรมะกับยาย

ไปวัดแทบไม่ได้ใช้เงินเลย เพราะว่าพอไปถึงวัด คุณ
ยายท่านตักข้าวมาให้หนึ่งจาน ก็รับมาหนึ่งจาน คิดแค่ว่า

ทานให้มันหนักๆ ท้องไว้ แล้วก็นั่งหลับตาลูๆเลย พอแขกมาหายาก
ก็เดินหนีไปนอนที่วิหารคด นั่ง ๆ นอน ๆ ไป ดูพระบ้าง อะไรบ้าง
แล้วก็ย่อง ๆ มาดูยาย พอแขกหมด เราก็ขึ้นมานั่งธรรมะต่อ

มีเสาคู่ตัวนอนอยู่ต้นหนึ่งกลางบ้าน ยอดมันไม่ถึงเพดาน
หลวงพ่อนั่งจนเสามันแผลสับเลย พอถึงเวลานั่งก็ไม่คุยเรื่องอื่น
ถามแต่เรื่องธรรมะ ไม่ได้ถามอะไรยายเลย แล้วยายก็ไม่ได้บอก
อะไร ท่านบอก “คุณนั่งไป ๆ เดี๋ยวก็รู้” ก็จริงนะ คือบางทีก็ไม่รู้
จะบอกอย่างไร มันต้องลองนั่งเสียก่อน เหมือนซื้อกล้วยเตี้ยมา
จะบอกว่า อร่อยอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้ บอกคุณลองกินดูสิ กินเข้าไป
ก่อน เดี๋ยวก็รู้เอง

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อนึกถึงเรื่องนี้ที่ไปลี้มทุกทีเลยนะว่า
เราทำอะไรได้อย่างไร ออกจากบ้าน มาเรียนธรรมะ ไม่มีเงินเลยแม้แต่
สลึง คำว่า ไม่มี หมายความว่า คว้ากระบี่ออกมาไม่มีเงินเลย พร้อม
กับไม่มีความกังวล แล้วก็ไม่ได้คิดเรื่องอะไร คิดแต่จะไปเรียนธรรมะ
อย่างเดียว รู้สึกมีความสุขดี สบาย ๆ มาเรียนด้วยความยากลำบาก
ไม่เหมือนรุ่นหลัง ๆ เขาเรียนกันง่ายจังเลย หลวงพ่อเรียนยาก
ต้องชวนขวยหาความรู้ อยากจะรู้ให้มันหายสงสัย ไม่หายสงสัย
มันทนไม่ค่อยได้

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ถ้าคนทำบุญกับวัดพระธรรมกายมาก ๆ แล้ววัดจน ๆ ละ

ภิกษุ : หลวงพ่อครับ โยมถามว่า

เวลาคนมาทำบุญกับวัดเรามาก ๆ

แล้ววัดจน ๆ ในประเทศไทย เขาจะอยู่กันอย่างไรวะ

หลวงพ่อบอก : ก็ให้ทำตามหลักที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงว่าไว้ คือ ศรัทธามือที่ไหน เราก็ไปทำที่นั่น

ก็มี ๒ ประเภทนะ ทำเพราะสงสาร เนื่องจากวัดนั้นจน กับทำเพราะวัดนี้ทำงาน ก็มาสนับสนุนกัน แล้วแต่ศรัทธาของใคร ถ้าสงสารก็ไปช่วยกัน

วัดพระธรรมกายไม่ใช่วัดรวยนะ แต่เป็นวัดทำงาน มาช่วยกัน คนละเล็กละน้อยก็ทำงานกันไป ส่วนวัดที่คนไม่ค่อยเข้า มันก็น่าคิด ทำไมเขาไม่เข้าวัด หรือไม่ค่อยมีคนไปสนับสนุนจนกระทั่งวัดทรุดโทรม หรือมีพระน้อย เพราะปกติคนอยากจะทำบุญ อยากจะได้บุญ วัดก็มีอยู่ พระก็มีอยู่ แต่ทำไมเขาไม่ไปสนับสนุน ปล่อยให้เป็นอย่างนั้น จนกระทั่งญาติโยมเกิดความสงสาร แต่วัดพระ

ธรรมกายเขาไม่ค่อยสงสาร เขามาเพราะจะมาเรียนธรรมะ เขาได้ประโยชน์ เขาเลยช่วยกันสนับสนุน

บางทีก็มีคำถามต่อ ทำไมต้องมาทำเฉพาะที่วัดพระธรรมกาย หลวงพ่อก็บอกเขาไปว่า “เพราะวัดนี้มีธรรมกาย” มันเป็นอย่างไาก็เล่าให้ฟังว่า “ธรรมกายเป็นทักษิณียบุคคล เป็นเนื่อนาบุญถึงจุดตรงนั้นได้ จะได้บุญเยอะ” ก็เห็นเขาทำทุกทีนะ

เพราะฉะนั้นขอให้ทำเถอะ ศรัทธาเขาตั้งตรงไหนก็ทำตรงนั้น หลวงพ่อสนับสนุนให้ทำ แต่วัดพระธรรมกายเขาทำงาน งานที่จะสอนคนให้เข้าถึงธรรมะในตัว เรามีเรี่ยวแรงกำลังแค่นี้หนีก็อุ้มเทสนับสนุน ช่วยกันให้เต็มกำลังไปเลย

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

บุญใหญ่ปิดอบายอีกแล้ว

ภิกษุ : ช่วงที่บอกบุญเสาชემวิหารหลวงปู่วัดปากน้ำ
มีโยมถาม ผมก็บอกไปว่า บุญใหญ่มากเลย
แล้วก็อธิบายไปหลายอย่าง
เขาบอกตั้งใจว่าจะทำ แต่ขอถามนิดหนึ่งว่า
ตั้งแต่บุญจุนยาย บุญสร้างพระมหาธรรมกายเจดีย์
เสาชემพระมหาธรรมกายเจดีย์
แล้วก็มาถึงองค์พระ มาเสาชემวิหารหลวงปู่
ทุกบุญก็บอกว่า “บุญใหญ่”
คืออยากจะทราบ ว่า บุญไหนใหญ่กว่ากันครับ
แล้วทำไมทำบุญที่วัดพระธรรมกาย
จะต้องบุญใหญ่ปิดอบายทุกครั้งครับ

หลวงพ่ : ก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ นะ เพราะคนจะไปอบายต้องไป
ด้วยจิตที่เศร้าหมอง ไม่ผ่องใส มีอกุศลกรรม จิตมืดดำก็ไปอบาย
แต่มาทำบุญที่วัด จิตผ่องใส ไม่เศร้าหมอง เพราะฉะนั้นจึงปิดประตู
อบาย มีสุคติเป็นที่ไป

บุญไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย แต่ก็ไม่ใช่ไปทำบาปใหม่ นะ
หมายความว่า ทำบุญแล้วก็รักษาบุญนี้ไปจนกระทั่งหมดอายุขัย

ส่วนคำว่า “ใหญ่” เนื่องจากคำที่จะเอาไปเปรียบเทียบกับ
สิ่งนั้น ภาษามันมีความจำกัด เหมือนกินข้าวก็มีความสุข เตะบอล
ก็มีความสุข ไปทะเลก็มีความสุข เทียวบาร์ก็มีความสุข นั่งธรรมะ
ก็มีความสุข ไม่รู้ว่าสุขไหนจะใหญ่กว่ากัน เอาไปใช้ปนกันหมด มัน
จนด้วยภาษาที่จะนำมาอธิบาย

และจริงๆ บุญใหญ่ทุกบุญ กฐินก็ดี พระมหาธรรมกายเจดีย์ก็ดี
มหาวิหารก็ดี ทุกอย่างเป็นสิ่งเกี่ยวเนื่องเป็นบุญอันเดียวกัน แต่ว่า
แบ่งประเภท ทำกฐินก็เอาไปทำสิ่งนั้น หรือสร้างพระมหาธรรมกาย
เจดีย์ก็ดี มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
ก็ดี ก็เพื่อที่จะขยายวิชชาธรรมกายไปสู่ชาวโลก

เพราะฉะนั้น คือเส้นทางเดียวกัน บุญใหญ่อันเดียวกัน แต่
แบ่งประเภทในการทำ แยกออกจากกันไม่ได้ เหมือนเพชรที่มีทั้งสี
ทั้งแฉก ทั้งเนื้อ ไปพร้อม ๆ กัน สีเขียว สีเหลือง สีแดง แฉกใส เนื้อดี
แข็ง เวลาเรียก เราเรียกคนละอย่าง แต่วามันรวมอยู่ในอันเดียวกัน
เส้นทางเดียวกัน เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

๔

คิดถึง
คุณยายอาจารย์ฯ

โครงการอบรมธรรมทายาทหญิง รุ่น ๑๕

สถานที่ : ห้องฉันติ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

เมื่อ : พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

ข้อวัตรปฏิบัติ ของคุณยาย

คุณยายท่านสอนว่า ถ้าหยาบไม่ละเอียด แล้วละเอียด
จะละเอียดได้อย่างไร

ฝึกให้ตื่นะ ของใครของคนนั้น ในห้องนอนในที่พักของเรา
ไม่ให้มีฝุ่นเลย และให้มีความปลื้มปิติในการฝึก ไม่ว่าเราจะหยิบ
ผ้าเช็ดพื้น จะปิดกวาดเช็ดถู จะทำความสะอาดอะไรก็ตาม ให้ทำ
ด้วยใจที่ปิติ เบิกบาน

ลูกหญิงทุกคนคือสมบัติพระศาสนาและของโลก อะไรที่จะ
ช่วยรักษาสมบัติพระศาสนา คือ ตัวเรา ให้ดีที่สุดจงทำให้เกิด

การรับบุญทำความสะอาดต่าง ๆ จะช่วยให้ร่างกายแข็งแรง
เลือดลมในตัวหมุนเวียนดี วิ่งขึ้นวิ่งลงตลอด เลือดลมนี้ก่อสร้างบารมี
จะเคลื่อนไหว จะพลอยทำให้ร่างกายเราสดชื่น เวลานั่งธรรมะ
จิตใจเบิกบาน สว่างไสว

ล้างจานไป เราก็ก้าวใจไปด้วย ฝึกใจไปด้วย ให้ใจใส ๆ
ละเอียด ๆ

สิ่งที่เข้าไปในร่างกายของเรา ไม่ว่าจะเป็นอากาศ
อาหาร น้ำดื่ม จะต้องสะอาด บริสุทธิ์ อากาศต้องผ่านมุ้งลวดเข้า
มา เพราะฉะนั้นมุ้งลวดก็ต้องไม่ให้มีฝุ่นเลย เราก็ต้องเช็ดให้สะอาด
ทุกซอกทุกมุม อากาศบริสุทธิ์จะได้ไหลผ่านเข้าไปในร่างกาย
จะได้ไปฟอกเลือดของเราให้ใสบริสุทธิ์ ร่างกายจะได้แข็งแรง จิตใจ
เบิกบาน

ให้สะอาดทั้ง**อารมณ์** อารมณ์ดี อารมณ์สบาย

สะอาดทั้ง**อวาต** ที่อยู่อาศัย

สะอาดทั้ง**อากาศ** ที่ผ่านเข้าไปในร่างกายเรา

อารมณ์ ก็สะอาดสะอาดอันผ่องผุดออกมาเลย

แล้วก็หัดเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน เวลาเปิดปิดประตูก็ต้อง
ระมัดระวัง ต้องเบาที่สุด ไม่ให้มีเสียงเลย ในห้องของเราอนุญาต
ให้ยุ่งออกได้ แต่ไม่อนุญาตให้ยุ่งเข้า หัดดูแลกันเอง ดูแลสมบัติพระ
ศาสนา พอถึงเวลาสี่ทุ่ม เราก็เข้านอน ไม่คุยกันต่อ ตรีกในธรรม ใน
กลางกายของเรา

ไม่พูดเรื่องข้างนอก ไม่พูดเรื่องทางโลก พูดเรื่องโลกภายใน
เพราะภายในยังมีสิ่งที่น่าศึกษาอีกมากมาย

หลวงพ่อยากให้คุณหญิงทุกคนได้ศึกษาวิชาธรรมกาย
อยากให้เป็นอย่างคุณยาย เพราะฉะนั้นถ้าหลวงพ่อนึกถึงปฏิบัติ

หรือข้อวัตรปฏิบัติของคุณยาย นึกได้ก็จะค่อย ๆ นำมาเล่าให้ฟัง
อยากจะถ่ายทอดเอาไว้

เวลาหลวงพ่อบริกรรมกิจหลายอย่างในตัว เป็นทั้ง
ผู้ปกครอง เป็นทั้งผู้บริหาร อยู่ในฝ่ายระดมทุนด้วย เป็นทั้งครู
เป็นทั้งนักเรียน ครูคือถ่ายทอดแบ่งปันความรู้ เป็นนักเรียนคือ
หลวงพ่อก็กำลังศึกษาวิชาธรรมกายเหมือนกัน ศึกษาไปเรื่อย ๆ
ทำอยู่ทุกวัน

การบริหาร บางทีก็มีเรื่องรกรุงรังอยู่ในใจ บางครั้งใจซุ่น
แต่หลวงพ่อก็มีวิธีทำให้ซุ่นให้ใสได้ โดยนึกถึงข้อวัตรปฏิบัติของ
คุณยาย พอนึกแล้วใจสบาย เบิกบาน เพราะเรื่องราวของท่านเป็น
สิ่งที่น่านึกถึง และเป็นความดีทั้งหมดเลย ซึ่งมีผลทำให้การศึกษา
วิชาธรรมกายของท่านเป็นเยี่ยม จนกระทั่งได้รับคำยกย่องจาก
หลวงปู่วัดปากน้ำว่า “ลูกจันทร์นี่ เป็นหนึ่งไม่มีสอง”

หลวงพ่อกำลังจะฝึกลูกหญิงให้เป็นแบบคุณยายนะ ฝึก
ให้เป็นทหารหญิงกองทัพธรรม มีธรรมอาวุธประดับใจไว้ต่อสู้กิเลส
และพญามารในตัว เพราะฉะนั้นเตรียมตัวเป็นผู้ฝึกให้ดี รักษากาย
วาจาใจให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส

มีสิ่งดี ๆ ที่น่าศึกษาจากคุณยาย ซึ่งหลวงพ่อก็ได้เห็นมาตลอด
สิ่งนี้ทำให้ความรู้สึกไม่สบายใจของหลวงพ่อบรรเทาไป เมื่อนึกถึง

ข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ใจก็สบาย ก็เลยอยากจะถ่ายทอดสิ่งนี้ให้
ได้ยินได้ฟังกัน เพราะเป็นสิ่งที่ดี ไม่อยากให้สูญหาย

ถ้าอยากเป็นอย่างยาย ก็ต้องทำอย่างยาย

และเมื่อทำอย่างยาย ก็จะเป็นอย่างยาย

๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ทำไมคุณยาย ถึงรักธรรมะมาก

ธัญญ์ : ลูกอยากเป็นอย่างคุณยาย
คุณยายท่านรักธรรมะยิ่งชีวิต
แต่เนื่องจากลูกไม่ได้อยู่ใกล้ชีวิตคุณยาย
อยากขอความเมตตาหลวงพ่อรุณาเล่าถึง
การรักธรรมะของคุณยายว่าท่านทำอะไรเจ้าคะ

หลวงพ่ : คุณยายท่านสอนหลวงพ่เสมอว่า เวลาตาย ใครช่วย
เราไม่ได้ เราต้องช่วยตัวเอง เพราะฉะนั้นเวลาที่มีชีวิตอยู่ ท่านจะ
พยายามสร้างคุณงามความดีให้มากที่สุดในทุก ๆ ด้าน ทั้งทาน ศีล ภาวนา
ท่านก็ทำอยู่ตลอดเวลา

ประการที่ ๒ ที่เป็นหลัก คือ ท่านเกิดมามุ่งไปถึงที่สุดแห่ง
ธรรม ใจท่านมุ่งไปถึงตรงนั้นเป็นชีวิตจิตใจเลย ถ้ายังไม่ถึง ท่านก็
ไม่เลิก ท่านมีเป้าหมายชีวิตอย่างนี้

พอมีเป้าหมายชีวิตแล้ว ในชีวิตประจำวันของท่าน ไม่ต้อง
มีใครมาบังคับ ไม่ต้องมีใครให้กำลังใจ ท่านให้กำลังใจ
ตัวท่านเองทุกวันอย่างสม่ำเสมอ

อีกอย่างการนั่งสมาธิ พอไปถึงจุดที่มีความสุข สนุกสนาน แล้ว ก็อยากจะทำไปเอง ไม่ต้องฝืน ตอนนี้ลูกหญิงกำลังอยู่ระหว่างฝึกหัด บางครั้งเราไปถึงจุดที่ใจเราสบาย มีความสุข บางครั้งเราก็ไม่ได้ตรงนี้ เรายังขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ เพราะฉะนั้นจึงมีความรู้สึกเหมือนเราฝืนทำ หรือพยายามทำให้สมาธิมันเกิดขึ้น แต่คุณยายท่านข้ามขั้นนี้ไปแล้ว ท่านทำเป็นแล้ว และท่านมีเป้าหมายชีวิต เพราะท่านไปเห็นว่า ท่านจะต้องไปปราบพญามาร ไปถึงที่สุดตรงนั้นถึงจะพ้นจากบ่วงจากทาสเขาได้ ท่านจึงทุ่มใจไปเลย

หลวงพ่อก็คงเห็นคุณยายท่านมีความสุขมาก ๆ เลย ท่านพูดกับหลวงพ่อเรื่อย ๆ นะ แต่ไม่พูดกับใคร ท่านบอกว่า “ใครจะไปนิพพานก็ไปเถอะ อนุโมทนาด้วย แต่ยายจะมุ่งไปถึงที่สุด ถ้าไม่ถึงที่สุดมันก็ยังเป็นบ่าวเป็นทาสเขา” เพราะฉะนั้นเวลาท่านทำบุญหยาบ ท่านก็จะอธิษฐานอย่างนี้ ส่วนเวลาทำละเอียดยท่านมุ่งอยู่แล้ว ก่อนจะออกจากสมาธิท่านก็ตั้งอธิษฐานจิตซ้ำลงไปอีก

เพราะฉะนั้น สมบัติอะไรท่านไม่เอาเลย ท่านไม่ติดในสมบัติทั้งหมด มุ่งหยุดกับนิ่งอย่างเดียว ยังไม่เห็นใครเป็นอย่างท่านเลย เวลาอยู่ใกล้ ๆ ท่าน เราจะมีกำลังใจ แค่นี้ท่านนั่งหลับตาตัวตรง หลวงพ่อยังไม่เห็นลูกหญิงตรงอย่างท่านเลยสักคน คำว่า ตรงของท่าน ตรงเป็นฉากเลนนะ นิ่งนิ่งราวกับขุนเขา ขยับแต่ปาก นิ่ง ๒ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมงก็นิ่งอยู่อย่างนั้น

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

ทำไมคุณยายไม่เกิดเป็นผู้ชาย

ธัญ. : ลูกสงสัยว่า ทำไมคุณยายไม่เกิดเป็นผู้ชายคะ

หลวงพ่ : ท่านเล่าให้ฟังเองว่า ท่านมีเศษกรรมเจ้าชู้จากภพในอดีต คือ ชาติผ่าน ๆ มา ท่านเป็นผู้ชาย รูปร่าง สมบูรณ์ด้วยโภคทรัพย์ มีแฟนเยอะ แฟนบางคนเขามีเจ้าของแล้ว แล้วก็ไปพลัดปลั่งกับเขา ท่านเลยต้องใช้กรรม ใช้ส่วนกรรมไปแล้ว เหลือเศษกรรมอีกนิดหน่อย ก็หมดสิ้นกันชาตินี้ เพราะชาตินี้ท่านเป็นพรหมจรรย์ ทำริชชาและสร้างบารมีอย่างเดียว บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นกระแสนกรรมนี้หมดไป ชาติต่อไปเป็นผู้ชาย และเป็นผู้ชายตลอดเรื่อยไปเลย ท่านจะพูดด้วยความอาจหาญ ยืนยันอย่างนี้กับหลวงพ่ตลอดเลย

ธัญ. : คุณยายท่านมีบารมีมาก

ไม่น่าเชื่อว่าท่านเลือกเกิดเองไม่ได้หรือเจ้าคะ

หลวงพ่ : มีบารมีมากในระดับหนึ่ง แต่เรายังไม่ชนะพญามาร เขาจึงยังบังคับได้ด้วยกระแสนะบาปที่ทำเอาไว้ พญามารอย่าทำเป็นเล่นไป เก่งนะ เก่งมาก ๆ ด้วย

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

คุณยายมักน้อย สันโดษ

ธญ. : ลูกอยากเป็นคนมักน้อยสันโดษแบบคุณยาย
ต้องทำอย่างไรคะ

หลวงพ่ : ใจต้องไม่ติดข้องในสิ่งใดเลย ไม่ติดคนสัตว์สิ่งของ ไม่ติด
กะโหลกกะลาใจเกลี้ยง ๆ นิ่ง ๆ มันถึงจะดิ่งเข้ากลางไปสู่สหายกลาง

ความสันโดษ มักน้อย แสดงถึงภูมิปัญญาของคน คือรู้ว่า
อะไรคือสิ่งจำเป็นจริง ๆ สำหรับชีวิต ซึ่งพระพุทธเจ้าสรุปแล้ว
มีอยู่แค่ ๔ อย่าง คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยา
รักษาโรค แค่นี้เพียงพอแล้วที่จะเดินทางไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

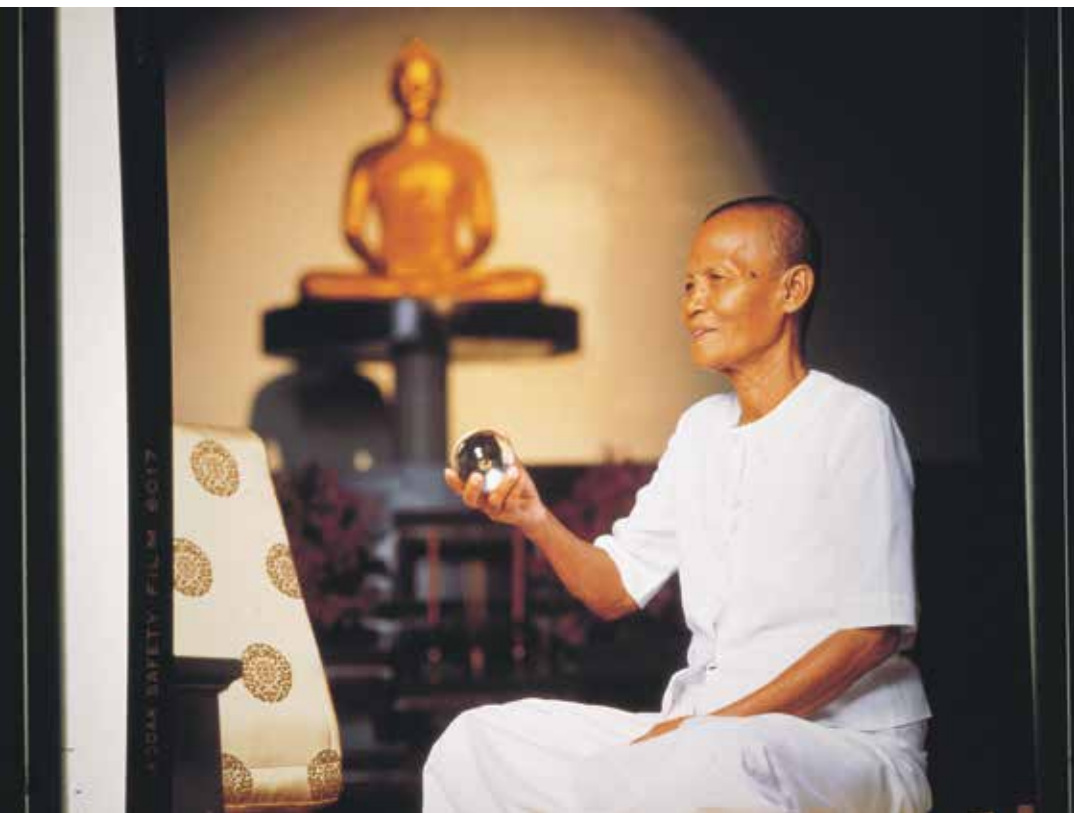
แต่ถ้าหากว่า ภูมิปัญญาหย่อนลงมา ก็จะคิดฟุ้งซ่านต่อไป
ต้องมีปัจจัยที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๗, ๘, ๙, ๑๐ เรื่อยไปเลย ยิ่งคิดอย่างนั้น
ใจยิ่งหยาบ แล้วยิ่งออกจากกลางไปติดกะโหลกกะลา ติดอะไร
สารพัด มันก็หมดเวลาไป

เพราะฉะนั้น ความสันโดษ มักน้อย คือสัญลักษณ์ของ
ผู้มีภูมิปัญญา คือรู้ว่าความจำเป็นของชีวิตมีแค่นี้ และรู้ว่าชีวิตมี
วัตถุประสงค์เพื่ออะไร ความสันโดษจึงมีความจำเป็น

คุณยายรู้ตรึงนี้ ท่านถึงไม่เอาอะไรเลย มีสมบัติมาก
ก็มีเครื่องกังวลมาก ท่านก็เอาพอดี ๆ ของท่าน

จะรู้ว่าแค่นั้นพอดี ต้องเมื่อใจไปอยู่ ณ จุดที่พอดีภายใน
แล้วเราจะรู้เลยว่า เรามีที่แค่นี้ เราสามารถแสวงหาความสุขได้ไม่มี
เหงา ไม่มีเศร้า ซึม เครียด เบื่อ กลุ้ม เราไม่มีเลย มีแต่จิตที่ขยาย
เบิกบาน เข้าไปสู่ภายใน สู่ความรู้ที่ไม่มีขอบเขต

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เอาเงินที่ไหนดมาสร้างวัด

ธตฺต. : หลวงพ่อเอาเงินที่ไหนดมาสร้างวัดคะ

หลวงพ่ : ทรัพย์มี แต่อยู่ในกระเป๋าคนอื่น ก็หาจากในกลางหาในธรรมะนั้นแหละ ที่หลวงพ่กับคุณยายทำตอนนั้น เพราะหลวงพ่ไม่รู้จะไปหาจากที่ไหน

สมัยหนึ่งเขาเอาทุเรียนมาถวายหลวงปู่วัดปากน้ำ พวกทำวิชาอยู่ในโรงงานก็อยากทานทุเรียนบ้าง คุณยายท่านก็ “หลวงพ่เจ้าขา ลูกจะขออนุญาตไปฝั่งพระนคร” ปกติคุณยายไม่ได้รับอนุญาตให้ไปไหนเลย อยู่แต่ในโรงงานทำวิชาอย่างเดียว หลวงปู่วัดปากน้ำท่านถาม “จะไปทำไมล่ะ” “ลูกจะไปซื้อทุเรียน” หลวงปู่วัดปากน้ำบอก “ทุเรียนอยู่ในท้องมึง” คุณยายท่านก็เลยมานั่งเข้าที่ ก็เอาใจหยุดไป วันรุ่งขึ้น เขาเอาทุเรียนมาถวายพระวัดปากน้ำ แล้วก็มาถวายพวกอยู่ในโรงงานทำวิชาด้วย

สมัยก่อนวัดปากน้ำ หลวงปู่วัดปากน้ำท่านเลี้ยงพระมาก ที่สุดในประเทศไทย ๕๐๐ กว่ารูป หลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็บอกกับพวกทำวิชา ในช่วงที่คุณยายรับช่วงเป็นหัวหน้าเวร “ลูกจันทร์

มีงไปตามเจ้าภาพมาเลี้ยงพระนะ ดูหม้อข้าวให้ตี” คุณยายก็ไปตามในที จะไปตามทีไหนก็อยู่แต่ในโรงงาน ท่านก็นั่งสมาธิไปตามเรื่อย ๆ คนก็มาเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ ก็จะมีคนจองเป็นเจ้าภาพตลอด บางเดือนมีจองล่วงหน้า พอเดือนไหนจะขาด หัวหน้าทำครัวก็จะมาบอกพวกในโรงงาน บอกเดือนนี้ขาดไปสิบรายยังไม่ครบเดือนเลย วัดปากน้ำไม่ได้มีเงินเก็บ ได้มาใช้ไป หวันต่อวันแค่นั้นเอง คุณยายกับทีมงานก็ช่วยกันหาในที่ แผนกครัวก็จะคอยมารายงาน

ปัจจุบันก็ทำอย่างนี้เหมือนกัน ทีนี้ถ้าลูกหญิงอยากจะทำพึ่งทำเกิด นั่งธรรมะไปเรื่อย ๆ ใจของเราก็หยุดนิ่งในจุดแห่งความสมปรารถนา คือ ศูนย์กลางกาย จุดที่จะดึงดูดทรัพย์หรือผู้มีบุญมาหยาบ ๆ เราก็ชวนเขาด้วย ชักชวนคนโน้นคนนี้ เตียวก็สร้างได้ทำอย่างนั้นะ อย่าไปหวั่นไหวว่าไม่มีเงิน หยุดเข้าไปเถอะ ให้ลูกส่วนเดียวก็มา

ตอนสมัยที่หลวงพ่สร้างวัด แล้วสร้างอะไรเรื่อย ๆ ก็จะมีคนสงสัยอยู่เรื่อย ๆ ว่า วัดพระธรรมกายเอาเงินมาจากไหน จะไปเอามาจากไหน มันผลิตเองได้เมื่อไร เงินก็อยู่ในกระเป๋าวบ้านปากเราก็ชวนเขาไป ละเอียดเราก็เชิญ ทำทั้งหยาบ ทั้งละเอียดอย่างนี้แหละ

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

ควรปฏิบัติตัวอย่างไร เมื่ออยู่ในมหาวิทยาลัย

ธัญญ. : พระอาจารย์เล่าว่า
สมัยที่หลวงพ่อกับคุณยาย
ขณะอยู่บนรถเมล์ หลวงพ่อจะทำสมาธิไปด้วย
อยากขอคำแนะนำหลวงพ่อ เนื่องจากชีวิตประจำวัน
ต้องไปเรียนในมหาวิทยาลัย ต้องนั่งรถเมล์ในกรุงเทพฯ
เป็นเวลานาน ๒ - ๓ ชั่วโมงค่ะ

หลวงพ่อก : หลวงพ่อรักธรรมะมาก ในใจหลวงพ่อดอนั้น มีแต่
คุณยายกับธรรมะเท่านั้น ไม่มีเรื่องอื่นเลย นั่งรถเมล์จากบางเขนไป
วัดปากน้ำต้องนั่งรถถึง ๓ ต่อ บางครั้งไปลงปากคลองตลาดก็ต้อง
นั่งเรือ แล้วแต่จะไปทางไหน หลวงพ่อกก็ไม่ว่าจะไปคูอะไร สองข้างทาง
ไม่มีอะไรน่าดู มีแต่คนสัตว์สิ่งของ ก็ต้องคิดพระในหัวดีกว่า ก็เลย
หลับตาต้องคิดพระไปเรื่อย ๆ มีความรู้สึกแบบเดียวเท่านั้น ลืมตา
อีกที่ถึงตลาดหมอชิต ลืมตาอีกที่ถึงสนามหลวง หลับตาลืมตาอีกที่
ถึงตลาดพลูแล้ว คือหลับตามององค์พระภายในแล้วมีความสุข
ใจสบาย ก็เลยไม่ว่าจะไปคูอย่างอื่นทำไม หลวงพ่อกก็ทำอย่างนี้

ธัญญ : เนื่องจากทุกวันนี้รถเมล์ขยับซึ่งมาก
กลัวว่าเวลาขึ้นหรือนั่งทำสมาธิแล้ว
เกิดรถเบรกกะทันหันกลัวจะไถลไปข้างหน้าเจ้าค่ะ

หลวงพ่ : หลวงพ่อว่า รถสมัยนั้นกับสมัยนี้มันก็เหมือน ๆ กันนะ
มีอยู่คราวหนึ่งรถชนกัน หรือเกิดอุบัติเหตุอย่างไรไม่ทราบ รถที่นั่ง
มันเข้าไปในร้านก๋วยเตี๋ยว แก้อ้ำมันพับ ๆ เข้ามา แล้วมาจอดที่ผู้หญิง
ที่นั่งข้าง ๆ เขาก็ไม่เจ็บนะ แต่เขาเป็นลมไปเลย ในรถมีคนไม่เจ็บ
อยู่ ๒ - ๓ คน มีหลวงพ่และคนที่นั่งข้าง ๆ ส่วนกระเป๋ารถกระเด็น
หลุดไปเลย

หลวงพ่ก็แปลกใจตัวเอง ทำไมตอนนั้นเราเป็นแบบนี้ คือ
ไม่รู้สึกลึบตื้นตกใจอะไรเลยใจมันนิ่ง ๆ มีความสุขอยู่ข้างในแล้วก็ลง
จากรถไปขึ้นรถต่อมาหาคุณยายเลย ตอนนั้นก็ไม่ได้นึกถึงจรรยณะ
แต่พอมานึกย้อนหลังแล้วแปลก ทำไมเราเป็นอย่างนี้นะ

๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

นั่งสมาธิแล้วฟัง

ธกญ. : เวลานั่งสมาธิลูกจะเป็นคนคิดมาก

จะนั่งสงบภายในเวลาแค่ ๑ - ๒ นาที นอกนั้นก็ฟังคะ

หลวงพ่อบอก : ต้องนั่งสม่ำเสมอทุกวัน ต้องมีชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนั่ง ชั่วโมงกลางเยอะ ๆ

มีพระธรรมทายาท ท่านถามหลวงพ่อบอกว่า ตอนหลวงพ่อนั่งใหม่ ๆ เป็นอย่างไรบ้าง หลวงพ่อก็บอกว่า นั่งใหม่ ๆ ก็เมื่อย นั่งมีด นั่งฟัง นั่งหลับ นั่งท้อ นั่งน้อยใจในโชคสาสนาบาปมี นั่งไปด้วยกับกันไปด้วย ก็เป็นอย่างที่ลูก ๆ เป็นนั่นแหละ ไม่ใช่ของอัศจรรย์หรือของแปลก หรือเราเป็นคนเดียว แต่ตอนนั้นหลวงพ่อเข้าใจว่า หลวงพ่อเป็นคนเดียวในโลก ก็บ่นรำพึงกับคุณยาย คุณยายก็ให้กำลังใจให้คำแนะนำ ก็ทำความเพียรไปเรื่อย ๆ แต่มันก็ไม่ได้ผล เพราะตอนนั้นอยากได้มาก ๆ มาได้ผลตอนที่ปลงตกแล้ว

ตอนนั้นปี พ.ศ. ๒๕๐๖ หลวงพ่อยังแข็งแรง มาเรียนธรรมะกับคุณยาย แรงยังดี ก็เลยใช้แรงอย่างเดียว ไม่ได้ใช้ปัญญา ปัญญาก็มีเท่าตอนนี้ แต่ตอนนั้นเอามาใช้น้อยกว่าตอนนี้ ก็นั่งปฏิบัติไป

ท่านบอกว่า “ใจเย็น ๆ ค่อย ๆ ทำไปเรื่อย ๆ” ไม่เข้าใจท่านนะ
ไม่รู้เรื่อง เราก็นึกว่าเราใจเย็นแล้ว แต่จริง ๆ แล้ว ยังเย็นไม่พอ

ตอนนั้นที่อยากได้มาก เพราะไปนั่งดูคุณยายท่านรับแขก
แขกก็มาทุกวันเลย แขกก็ถามคุณยาย คำถามก็จะวนเวียนเกี่ยวกับ
เรื่องนรกสวรรค์อยู่ตลอดเวลา พ่อตาย แม่ตาย ปู่ย่าตายายตาย
แล้วไปอยู่ไหน ให้คุณบุญไปให้ คุณยายท่านฟัง ท่านก็นั่งเฉย ๆ นั่ง
หลับตานิ่ง ๆ สัก ๕ นาที ประมาณนั้น เดียวท่านก็ตอบมาแล้ว ตายไป
แล้วเป็นนุ่น เป็นนี้ ไปอยู่ในนรกก็มี สวรรค์ก็มี ถ้าไปนรกมักจะคำน
“ไม่จริงตอนมีชีวิตอยู่สร้างบุญอย่างนั้นอย่างนี้” คุณยายท่านบอก
“ก็เพิ่งมาสร้างนะสิ สร้างสิ่งที่ไม่ดีในสมัยโน้น ทำกรรมอย่างนั้น
อย่างนี้” แขกที่มาเขาก็ทบทวนย้อนหลัง “เอ้อ เป็นอย่างนั้นจริง”
ท่านก็หลับตาพูดไปธรรมดาอย่างนี้ แต่ถ้าหากบอกว่า “ไปสวรรค์”
รู้สึกเขารำเริง ปลื้มปิติกันนะ

ได้ฟังอย่างนี้ทุกครั้งทีหหลวงพ่อไปกราบยาย ตอนแรก
ตื่นเต้น อยากฟัง ตอนหลังก็อยากจะได้อย่างนั้นบ้าง พอชักคุ่นชิน
เอ๊ะ! มันเป็นเรื่องปกติของยาย หรือบางคนมาราบ ไม่เคยเจอกัน
เลย พอเงยหน้า คุณยายท่านก็ทัก “คุณเลิกเล่นม้าเสียนะ” ก็ตกใจ
เขาชอบเล่นม้าจริง ๆ นั่นแหละ ก็จะเจออย่างนี้จนชิน ยายท่านก็
พูดธรรมดา ไม่ได้ตื่นเต้น

ตอนหลังก็อยากจะเป็นอย่างยาย อยากได้อย่างยาย
ตอนนี้แหละ ไปทำความเพียร นั่งปวดหัว ปวดลูกนัยน์ตา ยิ่งนั่ง
ยิ่งไม่มีความสุขเลย ปวดไปหมด เพราะอยากจะได้อย่างนั้น
ในที่สุดก็ล้มเหลว ทั้งมืด ทั้งเมื่อย ทั้งมีน ปวดหัว คุณยายท่านก็บอก
“คุณค่อย ๆ ทำนะ ใจเย็น ๆ เดียวก็จะค่อย ๆ ดีเอง”

และวันที่ได้ผล วันนั้นปลงตก ไม่เห็นอะไรก็ไม่เอาแล้ว
ไม่อยากรู้ ไม่อยากเห็น อยากจะนั่งเฉย ๆ พอนั่งนิ่ง ๆ สบาย
ไม่คาดหวัง ไม่อยากได้อะไรทั้งสิ้นเลย มันมีจังหวะหนึ่งสบายมากเลย
แล้วมัน ป๊ิบ จิตรวมวูบลงไปเลย พอถึงจุดตรงนั้น ความโล่ง โปร่ง
เบา สบาย ความสว่าง อะไรต่าง ๆ ก็เกิดขึ้น เป็นขั้นตอนไป

เพราะฉะนั้น คำถามที่ว่า ความคิดมันเยอะเยอะอย่างนี้
จะเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงธรรมที่มีอยู่แล้วในตัวไหม ไม่เป็น
อุปสรรคนะ

เรายังคุ้นอยู่กับสิ่งนั้น พอเรามาฝึกความไม่คิด เราไม่คุ้น
เราก็ต้องอนุญาตให้มันคิดบ้าง ให้มันผ่านเข้ามา อย่าไปรำคาญ
อย่าไปจับไล่ความคิดนั้น มันเป็นกระบวนการหนึ่งของการคลาย
ความคิด การพัฒนาของใจที่จะเดินทางไปสู่จุดแห่งความสงบ จะ
ต้องผ่านกระบวนการสับสนั่นวุ่นวายทางความคิดไปก่อน จากคิดมาก
ไปคติน้อย จากคติน้อยก็คิดบ้าง จากคิดบ้างก็ไม่ค่อยจะคิดเท่าไร
และในที่สุดจะหยุดนิ่งไปเอง

ถ้าหากเรามีฉันทะ มีความปรารถนา รักที่จะฝึกฝนอบรมใจ
ไม่ช้าเราก็จะสมหวัง

เพราะฉะนั้น ความคิดที่เยอะแยะไม่เป็นอุปสรรคอะไรเลย
เดี๋ยวมันก็หมดไป มันเป็นกระบวนการหนึ่งในการที่จะพัฒนาใจ
ไปสู่ความไม่คิด มันเป็นธรรมชาติอย่างนั้น

เมื่อลูกหญิงกลับไปบ้าน พยายามนั่งทุกวัน หลับบ้าง
ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง ช่างมัน พอเมื่อยเราก็ขยับ ง่วงเราก็หลับ ฟุ้งก็ลืมตา
แล้วก็ว่ากันใหม่ ทำอย่างนี้ เดี่ยวจะสมหวัง

๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ปฏิบัติธรรมหมู่กุฏิสามเณร

สถานที่ : หมู่บ้านปฏิบัติธรรม วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

เมื่อ : วันอาทิตย์ที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

หลวงพ่อฟีกธรรมะใหม่ ๆ

สามเณร : ตอนสมัยหลวงพ่อเรียนธรรมะกับคุณยายใหม่ ๆ
หลวงพ่อฟีกอย่างไรครับ

หลวงพ่อ : ก็ฟีกอย่างที่สอนลูกเณรอย่างนั้นแหละ

ในใจลึก ๆ ของหลวงพ่อ ตอนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย มัน
แสวงหาคำตอบหลาย ๆ ข้อ เช่น นรกมีจริงไหม สวรรค์มีจริง
ไหม มนุษย์มาจากไหน แล้วก็แสวงหาความรู้เหล่านี้จากครูบา
อาจารย์ต่าง ๆ อ่านตำราบ้าง แต่ก็ไม่มีใครตอบหลวงพ่อได้ไปถาม
ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นพระ ส่วนใหญ่บอกว่า น่าจะมีนะ เพราะ
พระไตรปิฎกว่าอย่างนั้นอย่างนี้ ก็ไม่ค่อยถูกใจหลวงพ่อเท่าไร
แต่ก็เกรงใจท่าน ไม่ได้ถามต่อ

จนกระทั่งมาเจอยาย ก็ไปถามคำถามเดิม “นรกสวรรค์มี
จริงไหม” ท่านบอกว่า “มี” “แล้วไปได้ไหม” “ได้” “ยายเคยไป
หรือเปล่า” “เคย” “คุณจะไปไหมล่ะ เดี่ยวยายจะพาไป” “งั้นคุณ
ทำอย่างนี้ ๆ นะ” ก็นั่งไป

หลวงพ่อก็อวยากรู้อยากเห็น แล้วยิ่งไปใหม่ ๆ เห็นยายไป
นรกสวรรค์เป็นเรื่องปกติเลย เวลาฟังยายรับแขก หลวงพ่อนั่งฟัง
เสาสึก ๆ คนมาหาถามแต่เรื่องนรกสวรรค์ “ญาติตายแล้วเป็น
อย่างไร ไปไหน” ท่านก็ตอบ ฟังทีแรก ตื่นเต้น ตอนหลังชิน เพราะ
ได้ยินทุกวัน

ตอนหลังอยากได้พอแขกมาหายาย หลวงพ่อหลบไปวิหารคด
นั่งหลับตารอให้แขกของยายหมด ค่อยย่อ ง ๆ มาดูว่าแขกหมด
หรือยัง หมดแล้วก็นั่งธรรมะกับยาย ก็ฝึกนั่งไปจนกระทั่งสมหวัง
แต่กว่าจะสมหวังก็ล้มลุกคลุกคลาน ทั้งมีด เมื่อย มีน ไม่ค่อย
ม่วนเท่าไร หลับบ้าง ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง ท้อบ้าง น้อยใจบ้าง เป้อบ้าง
เปือแต่ก็นั่ง เปื่อประเดี๋ยวเดียว ไม่นาน แต่นั่งไม่ค่อยเมื่อยเท่าไร
มันอยากได้ มาได้ตอนที่ไม่อยาก ตอนทำใจเฉย ๆ

เฉย ๆ ทำอย่างไร คือ ทำมาหลายวิธีแล้ว จนสุดท้ายก็นั่งเฉย ๆ
นั่งปลงตก ก็มันไม่เห็น ไม่รู้จะทำยังไง มันก็ไปได้ตอนนั่งเฉย ๆ
สบาย ๆ

๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

ปฏิบัติธรรมพิเศษพระธรรมทนายา รุ่ง ๒๓
สถานที่ : ดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่
เมื่อ : วันพุธที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

นั่งธรรมะต้องใจเย็น ๆ

ภิกษุ : หลวงพ่อครับ ที่หลวงพ่อบอกว่า
เคยนั่งธรรมะกับคุณยาย
แล้วท่านบอกว่า ให้ใจเย็น ๆ
ตอนนั้นหลวงพ่อบอกอย่างไรครับ

หลวงพ่อบอก : ก็ฝึกอย่างพวกเราฝึกนี่แหละ ฝึกธรรมดา

ท่านสอนว่า การเห็นข้างในกับข้างนอกมันต่างกัน ข้างนอก
เราเห็นได้ทันที แต่การเห็นข้างในมันต้องค่อยเป็นค่อยไป ค่อย ๆ
เห็น จากไม่มีจนกระทั่งเห็นว่ามี จากเลือนรางก็ค่อย ๆ ชัดขึ้น
จากชัดน้อยก็ไปชัดมาก จากชัดมากก็ยิ่งชัดมากยิ่งขึ้น

เพราะฉะนั้นให้ทำความเข้าใจ และรู้จักกับวิธีการเห็นข้างใน
ว่า มันเป็นแบบนี้ ก็ต้องทำแบบนี้ เมื่อเราเข้าใจมัน รู้จักมันอย่าง
ดีแล้ว เพราะฉะนั้นเราจะไปยึดยึดหรือหงุดหงิดในกรณีที่ไม่ได้ตั้งใจ
มันไม่ได้ แล้วจะใช้วิธีบังคับให้ชัด มันก็ไม่ได้ผล เพราะคนละวิธีกัน
เหมือนเอามือตบฝ่าฟันไปปอกผลไม้มันไม่ได้ หรือเอามือตบปอกผลไม้
ไปผ่าฟันก็ไม่ได้ ของใครก็ของมัน

พอท่านสอนให้ทำความเข้าใจตรงนี้ ก็มาทดลองทำใหม่ ๆ ก็ยังไม่ค่อยได้ผล เพราะเราคุ่นกับการเห็นอะไรได้ตั้งใจ หรือเห็นอะไรไม่ชัด เราก็ต้องไปเพ่ง ทำตาทิพย์ ๆ เพื่อจะให้มันชัดขึ้น ใหม่ ๆ ก็เป็นอย่างนั้นอยู่สักพัก พอไม่ได้ผลก็เลยทำแบบยาย คือ ยอมรับว่า การเห็นข้างในมันค่อย ๆ เห็น เพราะฉะนั้นเราก็ต้องใจเย็น ๆ ดูเท่าที่มีให้ดู อย่างเลือกรางเราก็ดูเลือกราง ดูเฉย ๆ ปรากฏว่าได้ผล คือ พอเราดูเฉย ๆ ใจมันก็เย็น พอเย็นมันก็หยุด พอหยุดมันก็ละเอียด พอละเอียดมันก็ชัดขึ้น ก็แค่นั้นเอง มันก็ค่อย ๆ ชัดขึ้น ๆ เหมือนเราดึงของที่อยู่ไกลให้ค่อย ๆ เข้ามาใกล้ตัวเรา หรือดึงของจากที่มีดมาสู่ที่สลัว จากที่สลัวก็ดึงมาสู่ที่มีแสงน้อย ๆ เหมือนฟ้าสาง ๆ เหมือนเราลากออกมาเรื่อย ๆ กระทั่งมาสู่ที่แจ้ง เราก็ดูไป

เพราะฉะนั้น ใจเย็นเกิดขึ้นเพราะทำความเข้าใจว่า วิธีการเห็นภายในมันเป็นแบบนี้

๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

หลวงปู่มีวิธีฝึก พระภิกษุสามเณรอย่างไร

ภิกษุ : เมื่อสมัยหลวงปู่วัดปากน้ำ
ท่านมีการฝึกพระภิกษุสามเณรอย่างไรบ้างครับ

หลวงปู่ : ท่านฝึกทุกเช้าเลย วันละ ๑๐ นาที ฝึกทั้งวัด แล้วท่านก็สอนให้คิดแบบพระ พูดแบบพระ ทำแบบพระ ท่านก็หยิบเอาพระวินัยบ้าง เสาธิตวัตรบ้างมาเทศน์สอน

ส่วนพวกทำวิชา ท่านก็จะสั่งให้ใจอยู่ภายในตลอด ไม่ว่าจะไปฉัน หรือทำอะไรก็แล้วแต่ ใจต้องอยู่ตรงนั้น หลุดไม่ได้ ท่านใช้งานบ่อย หลุดท่านก็ดุเอา

สมมติว่า ท่านบุญเยี่ยมนั่งธรรมะดี หลวงปู่วัดปากน้ำมีแขกมาหาท่าน ท่านก็จะเอาท่านบุญเยี่ยมมานั่งใกล้ ๆ พอแขกเข้ามากราบ “หลวงปู่เจ้าขา คนนั้นเจ็บ คนโน้นป่วย” ท่านก็ต้องแก้ไป “หลวงปู่เจ้าขาฝนตกที่โน่น” ท่านก็ต้องเป็นเจ้ากรรมอูๆ “หลวงปู่เจ้าขา พ่อตายแม่ตายไปอยู่ที่ไหน” ท่านก็หันมา “อ้าว ท่านบุญเยี่ยม อยู่ตรงไหน” ท่านบุญเยี่ยมก็ต้องค้นไป

ท่านใช้ช่วยเวลารับแขก ซึ่งมันสารพัดเรื่อง ช่วยทุกชั้นมนุษย์
ทั้งนั้น ท่านใช้อย่างนี้อยู่ตลอด เพราะฉะนั้นไม่คล่อง มันก็ต้องคล่อง
มีดเล่มไหนใช้บ่อย ๆ มันก็คม

พอเข้าไปในโรงงานทำวิชาก็ลู่ไปถึงที่สุดแห่งธรรม
อย่างเดียว ทำอัสวักขญาณ พุดง่าย ๆ ขจัดกิเลสอาสวะให้หมด
สิ้น มุ่งไปถึงที่สุด แต่พอออกมารับแขกข้างนอกก็ไปอีกแบบ เพราะ
แขกมา มีสารพัดเรื่องไปหมด หลวงปู่วัดปากน้ำท่านบอกว่า ถ้า
เราไม่เอา กับมัน ๆ ก็ไม่เอา กับเรา ภาษาท่านอย่างนี้ หมายความว่า
ถ้าเราไม่รับแขก แขกก็ไม่มา เลี้ยงพระ ไม่เป็นกำลังให้ ท่านก็มี
ปฏิสันถารอย่างนี้ แต่พอครบ ๑ ชั่วโมง ท่านก็เลิก ไปละ แขก
ยังไม่หมด ใครมาที่หลังก็ทิ้งหลังไป พอท่านเข้าไปในโรงงานก็ไปจี
พวกอยู่ในโรงงานต่อ “เมื่อไหร่หลวงพ่อก็ไปอย่างนี้ คนนั้นว่าอย่างนี้ ๆ
หมายความว่ายังไม่วาง” ข้างในก็ต้องตอบ อยู่ข้างในก็ต้องเห็นว่า
ท่านทำอะไรอยู่ข้างนอก เพราะฉะนั้นไม่ละเอียดยุติไม่ได้ เพราะท่าน
ใช้อย่างนี้ตลอด

ไม่ว่างานหยาบ งานละเอียด ถ้าใช้บ่อย ๆ ก็คล่อง เหมือน
ท่านมหาชิโตที่มรณภาพไปแล้ว ท่านจบวิเศษ จุฬาฯ ไม่เคยทำงาน
เลย อยู่ที่บ้านก็เป็นลูกคนสุดท้อง พ่อ แม่ พี่ ๆ เขาเอาใจรวกกับ
ไขในหิน งานหยาบไม่เคยทำ หลวงพ่อก็ใช้ ถ้าไม่ใช่ เมื่อไรท่าน
จะเป็น บอกท่านว่า “วัดเราต้องการรถแทรกเตอร์ รถเกรดเดอร์

มาทำถนน ตอนนี้อยู่รถแทรกเตอร์ รถเกรดเตอร์ รถบดอยู่ที่กองทัพอากาศ หน้าทีของท่าน คือ ทำอย่างไรก็ได้ไปเอามาให้ได้” ท่านก็ศึกษาข้อมูลก่อนนะ ทราบว่า เจ้ากรมจอม ท่านชื่อ “จอม” พลอากาศตรีจอม กุลละวณิช ท่านคุมเครื่องจักรกลทั้งหมด และท่านจบวิศวะ จุฬาฯ เหมือนกัน

พอเข้าไป กองทัพอากาศ ทหารไม่ให้เข้า ท่านก็บอกว่า “จะเข้าไปหาพี่” ถามพี่ชื่ออะไร “ชื่อจอม พลอากาศตรีจอม” “อ้อ เป็นน้องชายท่านหรอ” “ครับ” เขาก็เปิดให้เข้าไป ตอนนั้นยังไม่ได้บวชนะ ท่านก็เตรียมหนังสือจากหลวงพ่อบอกไปให้ท่านเจ้ากรมจอม เช่น พอเข้าไปในห้อง ท่านเจ้ากรมจอมก็ตกใจ เอ๊ะ! ไอ้หนุ่มนี้ มาจากไหนก็ไม่รู้ เข้ามาได้ยังไง เพราะผ่านตังหลายด่าน ท่านถามว่า “ลื้อมีธุระอะไรวะ” ก็บอกว่า “ทางวัดจะทำถนน อยากให้ท่านร่วมบุญด้วย ทราบว่า ท่านมีรถอะไรก็ว่าไป ขอให้ท่านช่วยสนับสนุนงานพระศาสนา” แล้วก็ส่งให้ ท่านก็รับ ปกติถ้าเข้าถึงท่านแล้วท่านจะใจดี พอเซ็นเสร็จ ท่านก๊ง ๆ เหมือนกัน ต่อมารถแทรกเตอร์ รถเกรดเตอร์ รถบดต่าง ๆ ก็มาวัด

ท่านก็ออกมาถามทหารหน้าห้องว่า “ลื้อให้เขาเข้ามาได้งั๊วะ” “อ้าว ก็น้องชายท่าน” “น้องอ้าวเมื่อไร อ้าวไม่มีน้อง อ้าวคนสุดท้องมีน้องที่ไหน”

วันอาทิตย์ต่อมาท่านมาที่วัด เติมน้โกนล้นวัดเลย “ใครวะ ๆ
อ้างว่า เป็นน้องอ้าว ไหนออกมาให้เตะซะดี ๆ” ท่านมหาชีโตก็ออกมา
มา “ลือเป็นน้องอ้าว ตั้งแต่เมื่อไร” “ก็ท่านเป็นรุ่นพี่วิศวะ จุฬาฯ
ผมเป็นรุ่นน้องครับ” ท่านก็อารมณ์ดี เตะกันที “เออ ทีหลังไปเอา
มาได้อีก”

เพราะฉะนั้น ไม่ว่างานหายาบ งานละเอียด ถ้าใช้มันก็เป็น
ต้องใช้บ่อย ๆ

๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ปฏิบัติธรรมพิเศษพระธรรมทายาท รุ่น ๒๓
สถานที่ : ดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่
วันที่ : วันอาทิตย์ที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

จะศึกษาวิชาธรรมกาย ต้องมาเฉพาะที่วัดพระธรรมกายหรือ

ภิกษุ : ทำไมจะศึกษาวิชาธรรมกาย ต้องมาที่วัดพระ
ธรรมกาย ไม่ไปที่วัดปากน้ำตันแหล่ หรือว่าไปที่ลูกศิษย์
หลวงพ่อดปากน้ำรูปอื่น ๆ ครับ

หลวงพ่ : ไปที่ไหนก็ได้ที่มีความมั่นใจว่าจะได้ศึกษาวิชา
ธรรมกาย เรามั่นใจตรงไหน เรามีความศรัทธาตรงไหน เราก็ไป
ตรงนั้น

เหมือนหลวงพ่มีความมั่นใจที่คุณยาย หลวงพ่ก็ไปที่ยาย
ก่อนหน้านี้ก็ไปวัดอื่นมาทั่ว แล้วมาสรุปที่วัดปากน้ำ ในวัดปากน้ำ
ก็ไปทั้งหมด แล้วก็มาสรุปที่คุณยาย

ทั้ง ๆ ที่บุคลิกของท่าน ถ้าไปเทียบกับครูบาอาจารย์ต่าง ๆ
ท่านสู้เขาไม่ได้ รูปร่างท่านจะผอมบาง แต่หลวงพ่ดูหลาย ๆ อย่าง
ไม่มีใครเหมือนท่าน ตั้งแต่เรื่องหยาบของท่านไปก่อน เพราะคน
จะทำงานละเอียดได้ จะต้องทำงานหยาบให้ละเอียดก่อน ท่านจะ
ประณีต มีความสะอาด มีระเบียบ แสดงว่าจิตใจของท่านมีระเบียบ
มีวินัย ควบคุมตัวเองได้

ท่านจะพูดแต่พอดี พูดเป็นอรรถเป็นธรรม เรื่องอื่นไม่ค่อย
เลย และไม่ว่าร้ายใคร ชมก็ไม่ค่อยชม หลวงพ่อไม่เคยได้ยินยาย
ชมเลย ไม่เคยได้รับคำชมจากยาย ตีท่านก็ไม่ตีสะ ก็ไม่เคยโดนตี
มีแต่ได้รับคำสอน

แล้วหลวงพ่อดูสิ่งที่ท่านกระทำ ก็เห็นท่านเป็นคนเอาจริง
ทำให้ยืนยันในสิ่งที่ท่านเล่าให้ฟังว่า สิ่งที่ท่านเล่าให้ฟังเป็นเรื่อง
จริง ๆ เพราะสิ่งที่เราเห็นปัจจุบันนี้ ทำให้เรามองภาพในอดีตของ
ท่านได้ชัดเจน

แล้วดวงตาของท่าน ดวงตาที่สุกใส ลึก เต็มเดียว เป็นคน
เอาจริงเอางัง รับฟังสิ่งที่ท่านสอนก็เป็นอรรถเป็นธรรมทุกอย่าง
แล้วคุณยายท่านไม่รู้หนังสือเลยนะ แต่ท่านตอบคำถามหลวงพ่
ได้ทุกเรื่อง บางทีไม่ได้ถาม ท่านยังตอบให้อีก สอนทีสอนลึก
และสอนข้ามชาติ ก็ไม่เคยเจอใครสอนข้ามชาติ ถ้าไม่ยอมตรงนี้
ก็ไม่รู้จะไปยอมตรงไหน เพราะฉะนั้นหลวงพ่อก็เลยเลือกท่านเป็น
ครูบาอาจารย์ ทั้ง ๆ ที่บุคลิกภายนอกของท่านผู้อื่นไม่ได้ แต่โดย
คะแนนรวมหลาย ๆ ด้านแล้ว ท่านเหนือกว่า

เพราะฉะนั้น เราศรัทธาที่ตรงไหน มีความมั่นใจตรงไหน ก็ไป
ตรงนั้น หลวงพ่อก็มีศรัทธาตรงยาย ก็เลยเลือกยาย

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

— ๕ —

เข้าใจ ให้ถูกต้อง

วัดพระธรรมกาย เป็นพุทธพาณิชย์จริงหรือ

วัดพระธรรมกายไม่ใช่พุทธพาณิชย์นะ มีแต่เขาแต่งตั้งให้ว่าเป็นพุทธพาณิชย์ แต่ความจริงไม่ใช่ เพราะไม่ได้ค้าขายอะไรเลย มีแต่เชิญชวนเขามาสร้างพระ มาสร้างบุญกุศล ก็เหมือนกับบรรพบุรุษปู่ย่าตายายของเราที่เขาทำกันมา แต่แปลกตรงที่ถ้าครูไม่ใหญ่ทำ กลับกลายเป็นพุทธพาณิชย์

ทุกคนที่มาร่วมบุญ เขาก็มาด้วยความสมัครใจ เต็มใจ เมื่อร่วมบุญแล้วก็มิของขวัญให้เพื่อเอาไว้ระลึกนึกถึงบุญ ไม่ใช่เป็นของขาย หรือของขลัง จะเอาหรือไม่เอาก็ได้ ไม่ได้ว่าอะไรเลย คือให้ไว้เพื่อระลึกนึกถึงบุญ เพราะความทรงจำเรามีจำกัด มันเสื่อมลงเมื่อกาลเวลาผ่านไป พอเห็นของขวัญ อ้อ วันนั้น เดือนนั้น ปีนั้น เราได้ทำบุญอย่างนั้น ที่นั่น ที่นี้ ใจจะได้ปลื้มปิติ บุญก็เกิด

เพราะฉะนั้น ขอยืนยันว่า “วัดพระธรรมกาย ไม่ใช่พุทธพาณิชย์”

๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

วัดพระธรรมกายรวมแล้ว

“พระ” อยู่เหนือความรวม ความจน ไม่ได้คิดเรื่องรวม
ไม่ได้คิดเรื่องจน มันเหนือตรงนั้นไปแล้ว

วัดก็เหมือนกันอยู่เหนือคำว่า “วัดรวม” หรือ “วัดจน”

“วัด” เป็นเครื่องวัดของคนเข้าวัดว่า กิเลสหรือสิ่งไม่ดีหมด
ไปแค่ไหน ยังเหลืออีกแค่ไหน และเป็นสถานที่ตัดดวงบุญ เป็น
แหล่งเนื่อนาบุญ เป็นแหล่งแห่งความรู้ันบริสุทธิของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าที่จะทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด มีสுகติ
เป็นที่ไป มีเป้าหมายคือพระนิพพาน

เราจะมองที่ถาวรวัตถุ หรือจำนวนคนเข้าวัดว่า วัดนี้รวม
วัดนี้จน ไม่ถูกนะ

วัดหลวงปู่หลวงตาหลาย ๆ วัดที่ต่างจังหวัด ท่านมีแค่กุฏิ
หลังเล็ก ๆ มีทางจงกรม มีที่พักกลางวัน มีศาลาอเนกประสงค์ ที่
ท่านทำอย่างนั้น เพราะมีวัตถุประสงค์ต้องการปลีกวิเวกเพื่อให้
กายสัจใจจะได้สัจ กิเลสจะได้หมดไป นั่นวัตถุประสงค์ของท่าน
ไม่ใช่ท่านจน ถ้าท่านจะสร้างให้ใหญ่โตท่านก็ทำได้ แต่ท่านไม่ได้มี

วัดอุประสงค้อย่างนั้น ใครมีบุญอยากได้บุญก็มาฟังธรรม ไม่มีใคร
มา ท่านก็ปฏิบัติธรรมของท่านไป มันแล้วแต่วัดอุประสงค์

วัดใหญ่ ๆ หลาย ๆ วัด โดยเฉพาะวัดพระธรรมกาย ที่สร้าง
ก็มีวัดอุประสงค์เพื่อเอาไว้เป็นสถานที่ประพฤติธรรม ให้สาธุชนผู้
มีบุญทั้งหลายที่อยู่ใกล้ ๆ ไม่ห่างไกลนัก รถวิ่งสักชั่วโมง ชั่วโมง
ครึ่ง ได้มาปฏิบัติธรรมรวมกัน เป็นพลังหมู่ในการปฏิบัติธรรม
ในการศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อคนมาเยอะก็ต้อง
สร้างใหญ่ จะให้ไปตากแดด ตากลม ตากฝน ก็ทำไม่ได้ไม่ได้เกี่ยวกับ
รวยหรือจนเลย แต่เพราะมันจำเป็นต้องสร้าง

วัดหลวงพ่อก็เอาไปขายไม่ได้ แล้วไม่เคยคิดจะไปขาย
ด้วย เลิกคิดเรื่องค้าขายหรือทำมาหากินตั้งแต่บวชแล้ว หรือ
มหาธรรมกายเจดีย์ ที่สร้างก็เพื่อเป็นที่รวมใจให้คนนึกถึงบุญ
นึกถึงพระรัตนตรัย ใจจะได้เป็นกุศล เมื่อใจเป็นกุศล เลื่อมใสใน
พระรัตนตรัย จะได้เป็นรหัสผ่านไปสู่ศุติภาพ วัดอุประสงค์เป็นอย่างนี้
จึงได้สร้าง

เพราะฉะนั้น วัดอยู่เหนือความรวยความจนต้องเข้าใจ
ตรงนี้ก่อน ส่วนเมื่อเข้าใจแล้วจะไปทำบุญที่ตรงไหน มีศรัทธา
ตรงไหนก็ไปทำตรงนั้น

ศรัทธาอยากสร้างโรงเรียน ก็สร้างโรงเรียน

ศรัทธาอยากสร้างโรงพยาบาล ก็สร้างโรงพยาบาล

หรือสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล ซึ่งรักษาไข้ทางกาย
และให้วิทยาทานพอแล้ว เราจะมาสร้างโรงพยาบาลรักษาไข้
ทางใจ หรือมาสร้างโรงเรียนเป็นที่ศึกษาธรรมะ ก็มาสร้างวัด
ก็แล้วแต่เรา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเรียงผลของการทำบุญไปตาม
ลำดับการได้บุญน้อย บุญมาก ตั้งแต่ให้ทานกับสัตว์เดรัจฉาน กับ
มนุษย์ทุศีล มนุษย์มีศีล มนุษย์เข้าถึงธรรม ถึงฉันทสมาบัติ เป็น
โคตรภูบุคคล เป็นพระอริยบุคคล เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
ไล่เรื่อยไปถึงสร้างถาวรวัตถุในพระพุทธศาสนา พระองค์ก็บอก
เอาไว้แล้ว ซึ่งมีอยู่ในตำรับตำรา เมื่อเราทราบอย่างนี้ ก็แล้วแต่
ใจของเราจะไขว่คว้าเอา

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

บางคนมองว่า พระชีเกียจ เอาเปรียบสังคม

มาบวชเป็นพระ ไม่ใช่ว่าหมดหนทางทำมาหากิน ไม่ใช่ด้อยโอกาส แต่อึดตัวในการแสวงหาโลกียทรัพย์ มีความปรารถนาอันสูงส่งอยากจะแสวงหาอริยทรัพย์ ทรัพย์ภายใน เป็นเครื่องปลื้มใจ และมีความสุข ความสุขชนิดนี้ไม่ต้องอาศัยวัตถุจึงไม่พะรุงพะรัง มีวัตถุแค่บริขาร ๘ เพียงพอต่อความจำเป็นของร่างกาย

สิ่งที่ท่านปรารถนา คือ อริยทรัพย์ ดังนั้นเป้าหมายการแสวงหาจึงต่างจากคฤหัสถ์ วิธีการแสวงหาทรัพย์ของพระจึงแตกต่างจากฆราวาส ฆราวาสหาทรัพย์ต้องเคลื่อนไหว ต้องวิ่งเต้น มีไต่ไต่ะ ข้างไต่ะ บนไต่ะ มีสารพัด แต่วิธีหาทรัพย์ภายในของพระต้องหยุดนิ่งเฉย ๆ นิ่งนิ่ง ๆ จะยืน จะเดิน จะนอนก็ต้องนิ่ง ๆ

ถ้าเรามองดูแบบคนที่ไม่เข้าใจก็นึกว่า พระชีเกียจ ไม่ทำมาหากินแบบชาวโลก ตอนเช้าตื่นขึ้นมาก็ถือบาตรไปขออาหารเขaleyมองตื่น ๆ แค่นั้น เราจะมองแค่ผิวเผินแค่นี้ไม่ได้ น้ำยังมีทั้งน้ำตื้นน้ำลึก บางทีเราเห็นน้ำตื้น ๆ พอกระโดดลงไปจมน้ำตายก็มี เพราะมันลึก นิ่งแต่ลึก

ตอนเช้าพระไปบิณฑบาต แค่อแบ่งปันอาหารบ้านละคำ ไม่ได้ทำให้บ้านนั้นยากจนเลย บ้านละคำ ๑๐ บ้านก็ ๑๐ คำ ทองนี้ แค่มกัคำก็อ้มแล้ว ก็แคให้ยังอตัภาพนัให้ดำรงอยู่ได้ เพ้อเอา เร็วแรงกำลังมาทำพระนพพานให้แจ้ง

ไปบ้านไหนเขาให้ข้าวก็รับมา บ้านไหนให้ขนมก็เอา ไม่ได้ ไปเรียกร้ออะไร เมณูอาหารโยมก็เป็นคนกำหนด พระท่านไม่ได้ กำหนดว่า อันนี้ไม่เอา จะเอาข้าวผัดอเมริกัน พอไปบ้านนี้เอา สปาเกตตี ท่านไม่ได้บอกเลย แต่ท่านไปยืนด้วยอาการสงบนิ่ง สำรวม และก่อนจะมาบิณฑบาตท่านต้องนั่งสมาธิก่อน ให้ใจใส ๆ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัยในตัว ท่านมาเพื่อโปรดสัตว์ มาเป็นเนื่อนาบุญให้กับโยม โยมจะได้มีโอกาสนให้ทาน เอาชนะ ความตระหนี่ในใจ

การที่โยมเอามือจับอาหาร หรือถือทัพพีตักอาหารใส่ใน บาตรพระ เหมือนโยมให้พระนะ แต่มั่นได้ที่โยม บุญเกิดขึ้นเป็น อัตโนมัตติ นี้อัจฉรย์ตรงนี้ ทนทีที่มีอจกข้าวหรือจับทัพพีตักข้าว ใส่บาตร พอดกถึงบาตรปั๊บ บุญเกิดขึ้นในตัวโยมแล้ว เหมือนเรา เอานิ้วย่างไปกดสวิตช์ไฟ แป๊ก ความสว่างเกิดขึ้น ความมืดใน ห้องหายวับไปเลย ทนทีที่ความตระหนี่ในใจหายไป บุญก็เกิดขึ้น สว่างวาบในตัวเราเลย เพราะฉะนั้นทำให้พระ แต่ได้ที่โยม อย่างนี้เขาเรียกว่า พระท่านไปโปรดสัตว์

ถวายอาหารพระมือนั้น ไม่ได้ทำให้โยมจน แต่บุญที่เกิดขึ้นจากการนำอาหารใส่บาตรพระ จะทำให้โยมรวย

โยมไม่รู้ตัวหรอกว่า สิ่งที่ทำเป็นบุญ “บุญธาตุ” เป็นพลังดึงดูดทรัพย์ในตัวของโยม โยมจะมีพลังดึงดูดทรัพย์ นอกนั้นโยมแค่นี้ไปเคลื่อนไหวกล้านเนื้อ แค่นี้ไปทำมาหากิน เดียวบุญก็จะดึงดูดทรัพย์มา มันเป็นกระแสที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่า เหมือนกระแสแม่เหล็กดึงดูดเศษเหล็กให้มาติดฉะนั้น บุญในตัวที่โยมใส่บาตรพระก็เช่นเดียวกัน จะไปดึงดูดทรัพย์มา เพราะฉะนั้นต้องใส่บาตรพระทุกวัน อย่าใส่เฉพาะวันพระ ต้องศึกษาเอาไว้ให้ดี

พระเมื่อท่านฉันอาหารญาติโยมแล้ว มีกำลังเรี่ยวแรง ท่านก็ไปทำความดี ไปรักษาศีล เจริญสมาธิภาวนา ศึกษาเล่าเรียน คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอาไว้สอนตัวท่านเองแล้วก็นำมาแบ่งปันสั่งสอนโยมด้วย เพราะฉะนั้นเราต่างเกื้อกูลกัน

ถ้าไม่มีท่าน เราก็คอด ไม่มีนักพรต ท่านก็ไม่ได้บุญ

ไม่ได้บุญ หมายความว่า ปิดหนทางไปสู่เทวโลก เหมือนสุภาชิตรถสองแถวรับจ้างในหมู่บ้าน ไม่มีท่านเราอด ไม่มีรถท่านเดิน เพราะฉะนั้นเราต่างพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

ดังนั้น ให้มองภาพพระใหม่ ท่านทำหน้าที่ที่สูงส่ง เป็นเนืองนาบุญ เป็นครูสอนศีลธรรม ความเก่งโยมฝึกเอา แต่ความดีพระให้

ท่านสอนให้ทุกคนเป็นคนดี มีบุญ สอนให้สามีภรรยารักกัน
รักเดียวใจเดียว สอนให้ลูกมีความกตัญญูทวดเวที่ต่อพ่อแม่ พ่อแม่
ก็เกื้อกูลลูก ไม่ให้มีความขัดแย้งในครอบครัว ไม่ให้มีความขัดแย้ง
กับเพื่อนบ้าน ให้สันติสุขเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง ซึ่งเป็นคำสอนจาก
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระท่านก็จะค่อย ๆ ทอยสอน โยมไปฟัง
กันเถอะ เพราะฉะนั้นเราต้องเกื้อกูลกันนะ

๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ทำไมสร้างวัดใหญ่

ทำไมสร้างวัดใหญ่ ก็คนมาเยอะ จึงสร้างใหญ่ เพราะความ
สงสารผู้มีบุญทั้งหลายจะต้องมาตากแดด ตากลม ตากฝน ก็เลย
สร้างอาคารแบบง่าย ๆ มีแค่หลังคา มีผนังนิดหน่อย จะได้มา
ปฏิบัติธรรมร่วมกัน แล้วก็มาช่วยกันทำความสะอาด

จริง ๆ แล้ว ครูไม่ใหญ่อยากอยู่เฉย ๆ จังเลย แต่พอยู่เฉย ๆ
ก็หาว่า พระขี้เกียจอีก พระบวชมาแล้ว ไม่ได้ทำอะไร พอพระจะ
ทำหน้าที่ของพระ งานของพระ ก็ว่าอีก มันเป็นอย่างนั้นะ

กว่าจะคิดโปรเจกต์ก็ยากแล้ว ออกแบบยากอีก ไปหาเงิน
มาสร้างยิ่งยาก เพราะครูไม่ใหญ่ไม่ได้ออกไปหา ลูก ๆ ออกไปหา
ทั้งนั้น ลำบากกันทุกคน แต่ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

หาเงินมาก็ยาก มาสร้างก็ยากอีก ตามดูแลรักษายิ่งยาก แต่
ทั้งหมดนี้เป็นศาสนประโยชน์

ถ้าเป็นโรงเรียน ก็เป็นโรงเรียนสอนวิชาชีวิต คล้าย ๆ กับ
ชวนคนไปสร้างโรงเรียนที่สอนวิชาชีพอากโลก เรื่องทำมาหากิน
แต่วัดคือโรงเรียนสอนศีลธรรม สอนเรื่องวิญญูะ สอนความรู้ของ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า สอนวิชาชีวิต หรือจะเปรียบเป็นโรงพยาบาลก็ได้ แต่เป็นโรงพยาบาลรักษาโรคกิเลสทางใจที่เกิดจาก โลภะ โทสะ โมหะ

๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗

ทำไมเราต้องช่วยกัน รักษาพระพุทธศาสนา

การที่เรารักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้

ก็เพื่อตัวเราและชาวโลก

ไม่ได้แข่งกับใคร

คำสอนในพระพุทธศาสนามีความจำเป็นในการดำเนินชีวิต ที่ถูกต้องของทุกคนเป็นอย่างมาก แม้วันนี้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย ยังไม่เข้าใจ เขายังไม่มีเวลามาศึกษา ก็ไม่เป็นไร เรายังคงรักษา ความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ สักวันหนึ่งเมื่อบุญเก่าเขา ได้ช่องส่งผล เขาจะเกิดความรู้สึกว่า มีบางสิ่งลึก ๆ กระตุ้นเตือน จิตสำนึกให้เขาอยากมาศึกษาเรียนรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ขึ้นมา ตอนนั้นความรู้ตรงนี้จะประโยชน์ต่อเขา

ความรู้ในพระพุทธศาสนา เป็นความรู้สากลที่ทุกคนจะ ต้องศึกษา ต้องเรียนรู้ ไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้อันตราย เพราะจะทำให้ ดำเนินชีวิตไม่ถูกต้อง ดังนั้นที่เรารักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ก็ เพื่อการนี้ ไม่ได้ไปแข่งกับใคร เพราะคู่แข่งของเราคือเวลา เราต้อง ทำงานแข่งกับเวลา เนื่องจากเรามีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด แค

ประเดี้ยวเดียว รวยก็รวยประเดี้ยวเดียว จนก็จนประเดี้ยวเดียว เป็นเจ้านายเป็นลูกน้องก็เป็นประเดี้ยวเดียว มีลาภ ยศ สรรเสริญ มีอำนาจวาสนาก็แค่ประเดี้ยวเดียว เป็นสามีภรรยาทั้งก็ประเดี้ยวเดียว ต่างคนต่างมา มาอยู่รวมกัน แล้วก็ต่างคนต่างไป พระพุทธศาสนาสอนให้เราเข้าใจตรงนี้ สอนให้เราปล่อยวาง แล้วก็ทำให้เรามีความรักต่อเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริง

เพราะฉะนั้น เราจึงจำเป็นจะต้องรักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ให้ยาวนานที่สุด เท่าที่จะนานได้ แต่งานนี้เป็นงานใหญ่ จะทำตามลำพังไม่ได้ วัดใดวัดหนึ่งทำก็ไม่ได้ วัดทุกวัด พุทธบุตรทุกรูป พุทธบริษัท ๔ ทั้งหมด ต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน จึงจะทำงานนี้ได้สำเร็จ

๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ทำไมต้องสร้าง พระมหาธรรมกายเจดีย์

ความปรารถนาของหลวงพ่อก็คือ ตั้งใจอยากจะให้ทุกคน
ได้นั่งสมาธิ ได้เข้าถึงธรรม อยากให้เขาเข้าถึงพระรัตนตรัย
ในตัว ซึ่งยังไม่สมหวังเลย

ที่สร้างศาสนสถานต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นพระมหาธรรมกาย
เจดีย์ มหารัตนวิหารคด สภาธรรมกายสากล มหาวิหารพระมงคล
เทพมุนี ก็เพื่อวัตถุประสงค์นี้ คือจะให้เป็นจุดรวมของผู้มีบุญได้
มาประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน

จุ๋ ๆ จะชวนเขาให้นั่งหลับตา เขายังไม่เห็นประโยชน์
มักจะบอกว่า ไม่มีเวลาบ้าง ไม่ว่างบ้าง คอยให้พร้อมก่อนบ้าง
ดูเหมือนจะเป็นสูตรสำเร็จเลย ไปที่ไหนก็จะได้ยินอย่างนี้

หลวงพ่อก็ก็นั่งมองหาโปรเจกต์ที่จะรวมคนผู้มีบุญที่ลงมา
เกิดตั้งเยอะแยะให้มารวมกัน เพื่อกระตุ้นให้เกิดความตื่นตัวใน
การประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย ก็ต้องหาสิ่งที่เขา
สามารถทำกันได้ง่าย ๆ ก่อน มีความรู้สึกรวดง่าย ไม่อย่างนั้นก็จะ
ถูกครอบงำด้วยการทำมาหากิน กับการสนุกสนานเพลิดเพลิน
จนกระทั่งมองไม่เห็นการสร้างบารมี

ทุก ๆ โพรเจกต์ที่ต้งขึ้นจุดประสงค์ก็เพื่อต้องการให้เขา
ปฏิบัติธรรม

โดยเริ่มต้นจากการสร้างมหาทานบารมีก่อน ซึ่งเขาจะมี
ความรู้สึกว่าง่าย และพอมาถึงแล้ว ก็จะได้รับการแนะนำเรื่องการ
รักษาศีล ได้ฟังธรรมะในพระไตรปิฎก สิ่งที่ต้องรู้ และที่สำคัญ คือ
การปฏิบัติธรรม ที่จะให้เข้าถึงพระธรรมกาย ให้เขารู้ว่า ในตัวมี
พระธรรมกายอยู่นะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด สิ่งอื่นไม่ใช่ และ
เป็นที่รวมแห่งความปรารถนาที่ทุกคนกำลังแสวงหา ซึ่งรวมประชุม
อยู่ที่พระธรรมกายในตัวนั้นแหละ ไม่ได้อยู่ที่ไหนเลย เขาจะได้รับ
ความรู้ตรงนี้กัน

๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

วัดพระธรรมกาย

จ้างพระให้มาร่วมงานจริงหรือ

มีบางคนคิดว่า ที่พระมาวัดพระธรรมกายเยอะ ๆ เพราะเราไปจ้างท่านมาโปรดรับทราบ ว่า พระมหาเถรานุเถระ พระสังฆาธิการ ๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ ไม่ใช่ท่านมาวัดเรา เพราะอยากได้เครื่องไทยธรรม อย่าคิดอย่างนั้น

ท่านบวชแล้ว ไม่ต้องการอะไรแล้ว หวังทำพระนิพพานให้แจ้งเท่านั้น แต่ท่านเห็นแก่การคณะสงฆ์ เห็นว่าในคราวนี้ถึงคราวที่ทุกวัดจะต้องรวมกัน เพื่อความเป็นปึกแผ่นแน่นแฟ้นของพระพุทธศาสนา เพราะว่าที่ผ่านมาพระพุทธศาสนาถูกโจมตีขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์อยู่เรื่อย ๆ

ท่านมาเพื่อทำความคุ้นเคยกัน รู้จักกัน จะได้ร่วมงานกัน ช่วยกันแก้ปัญหา ปัญหาบางอย่างแก้ตามลำพังได้ แต่ปัญหาใหญ่ต้องมาช่วยกันแก้ ท่านถึงได้มา อีกประการหนึ่ง ท่านเอ็นดูหลวงพ่อสงสาร อยากมาให้กำลังใจ เพราะฉะนั้นท่านถึงได้ทำทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ทั้ง ๆ ที่ท่านมีภารกิจมาก ต้องสงเคราะห์เพื่อนมนุษย์ และมีกิจอีกหลาย ๆ อย่างที่จะต้องทำ กิจบางอย่างท่านยอมเลื่อนออกไปเพื่อจะมาร่วมงานนี้

๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ข่าววัดไทย ติดวัดถุนิยมจริงหรือ

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เขาเขียนว่า นักวิจัยธรรมศาสตร์
สำรวจ ๑๔๘ วัด บอกว่า วัดไทยยึดติดวัดถุนิยม เขาสรุปเลย ทั้งที่
วัดในเมืองไทยมี ๓๐,๐๐๐ กว่าวัด สำรวจได้แค่ ๑๔๘ วัด ซึ่งยัง
ไม่ถึง ๑ เปอร์เซ็นต์เลย โดยท่านดอกเตอร์ท่านหนึ่ง ผลการวิจัย
ท่านสรุปว่า

๑. วัดมองเห็นคุณค่าของศาสนาเพียงเปลือกนอก
 ๒. วัดหลงอยู่กับการปรุงแต่งวัตถุภายนอกให้ใหญ่โต
สวยงาม
 ๓. วัดลืมนำสร้งสร้งคุณค่าทางด้านจิตวิญญาณของความ
เป็นพระพุทธศาสนา
- คือสรุปว่า วัดถุนิยม สร้างโน่น สร้างนี่ แล้วก็เสนอให้จัดการ
เรื่องการเงินของวัด
- เรามามองอีกทัศนะหนึ่ง

ข้อ ๑. วัดมองเห็นคุณค่าของศาสนาเพียงเปลือกนอก

ในสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ชีพอยู่ มีวัดใหญ่วัดดังหลายวัดนะ มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก แล้ววัดใหญ่ ๆ เหล่านั้นสร้างโดยพระราชาก็มี มหาเศรษฐีคู่บุญพระพุทธรศาสนา ก็มี เช่น

๑. วัดเวฬุวนาราม สร้างโดยพระเจ้าพิมพิสาร ซึ่งยก พระราชอุทยานถวายสร้างวัดป่าไผ่อันร่มรื่น และมีเหตุการณ์ที่สำคัญที่เวฬุวนารามหลายครั้ง

๒. วัดเชตวัน ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เป็นที่ประทับ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สร้างใหญ่โตโอฬารมาก แค่อซื้อที่ดินก็ ใช้เงินมหาศาล ค่าก่อสร้างอีกเยอะเยอะ สวยสดงดงามจนกระทั่ง เขาแต่งเพลงเชตวันว่า งดงามราวกับสวรรค์ เป็นศูนย์กลางในการ เผยแผ่พระพุทธรศาสนาที่ยิ่งใหญ่

๓. วัดบุพพาราม สร้างโดยนางวิสาขา วัดนี้ก็สร้างใหญ่โต โอฬารเช่นเดียวกัน ใช้เงินซื้อที่ดิน ๙ โกฏิ ก่อสร้างอีก ๙ โกฏิ เฉลิมฉลองอีก ๙ โกฏิ รวมเป็น ๒๗ โกฏิ เมื่อสมัย ๒,๕๐๐ กว่าปี ก่อน ถ้าเทียบมูลค่าสมัยนี้นับเป็นเงินมหาศาล

นอกจากนี้ยังมีอีกหลายวัด เป็นที่เผยแผ่พระพุทธรศาสนา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จประทับกลับไปกลับมา เข้าอยู่วัดนี้

บายไปวัดโน้น อย่างนี้ถือว่าพระพุทธองค์ติตวัดตุหรือเปล่า แล้วสร้างทำไม ทำไมไม่ปล่อยให้ญาติโยมอยู่โคนไม้ นั่งอยู่ท่ามกลางแสงแดด ท่ามกลางความสว่างของดวงอาทิตย์ เวลาฝนตกลงมาก็เย็นฉ่ำ หรือให้พระอยู่โคนไม้ตลอดไปเลยอย่างนั้นหรือ อย่างนี้เรียกว่าติตวัดตุ หรือว่ามันจำเป็นต้องสร้าง

แล้วเราได้รู้ประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา เพราะมีร่องรอยของศาสนวัตถุที่หลงเหลืออยู่ว่า ณ สถานที่นี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยประทับ ตรงนี่คือพระคันธกุฎี ตรงนี่คือมหาวิหาร ตรงนี่คือสถานที่ต่าง ๆ ที่มีร่องรอยจากศาสนวัตถุที่ปรากฏเกิดขึ้นมา ซึ่งมันก็ผูกพันไปตามกาลเวลา แต่ก็ยังมีร่องรอยหลงเหลืออยู่

ทีนี้ถ้าหากไม่สร้างให้แข็งแรง สมมติท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีสร้างอารามใหญ่โต เอาไม้ไผ่ทำเป็นเสาเพื่อความเรียบง่าย มุงด้วยจากและหญ้าแฝกอย่างดี ตอบคำถามสิว่า จะมีร่องรอยจากกับไม้ไผ่เหลือมาให้ป็นพยานทางวัตถุว่า เคยมีพระพุทธศาสนาเกิดขึ้นตรงนั้นไหม

อีกอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสรรเสริญมากในการสร้างวัดว่า วัดเป็นที่อยู่ของพระภิกษุผู้ประพฤติพรหมจรรย์ เป็นแหล่งแห่งเนืองนาบุญ เป็นสถานที่ประพฤติปฏิบัติธรรม เป็นที่แสวงหาความรู้ความจริงของชีวิตอันยิ่งใหญ่ ผู้นำอิฐสักก้อนไม้สักแผ่น ตะปูสักตัว มาสร้างวัดด้วยจิตที่เลื่อมใส จะเป็นรหัสผ่าน

ไปสู่สุคติภพ พระองค์ตรัสถึงเรื่องราวเหล่านี้ตลอดเลย ในพระไตรปิฎก ถ้าหากว่าเป็นวัตถุนิยม ท่านก็จะบอกว่า ภิกษุ อุบาสก อุบาสิกาที่รักทั้งหลาย พวกเธออย่าสร้างวัดเลย มีอย่างไรเราก็อยู่กันไปอย่างนั้นเถิด

เพราะฉะนั้น ที่วัดสร้างศาสนสถานต่าง ๆ ขึ้นมาก็เพราะมันจำเป็น เขาไม่ได้สร้างขึ้นมาเพื่อแข่งขัน อย่างน้อยสิ่งที่สร้างก็เป็นของกลางใช้เป็นสาธารณประโยชน์ เป็นพยานทางวัตถุ และที่สำคัญเป็นจุดรวมของกุศลจิตที่เอาชนะความตระหนี่ในตัวของแต่ละคน ที่ค่อย ๆ ก่อตัวกันขึ้นมา

ส่วนมากพวกที่ทำการวิจัยพวกนี้มักไม่ค่อยทำบุญ พวกไม่ทำมักจะมีปัญหากับพวกทำ ไม่รู้เป็นยังไง มันแปลก และพูดเก่ง โมเม แล้วก็ออกกฎขึ้นมาบีบบังคับเพื่อให้พระพุทธรศาสนาหมดไปเร็วขึ้น แล้วเลือกบีบบังคับเอาเฉพาะพระพุทธรศาสนาเท่านั้นนะ

ทีนี้ถ้าเกิดไม่ให้อำนาจศาสนวัตถุขึ้นมา เพราะอ้างว่าเป็นวัตถุนิยม เฉพาะพระพุทธรศาสนา แล้วที่ไม่ใช่พระพุทธรศาสนาเขาสร้างอาคารต่าง ๆ ขึ้นมาใหญ่โต มีป้ายขึ้นทุก ๆ ๑ กิโลเมตร ซึ่งมีแล้วทางภาคใต้ไปถ่ายภาพดูเถอะ แล้วอย่างนี้เขาจะมองเมืองไทยว่าเป็นเมืองพุทธ หรือเมืองอะไร ไปคิดเอาในใจไม่ต้องบอก อย่างนี้ติดวัตถุหรือเปล่า

แล้วก็ห้ามซ่อมด้วยนะ เขาบอกมีการปฏิสังขรณ์ ก็ร่างกาย
เรายังพัง เสื้อผ้าก็พัง รถก็พัง บ้านก็พัง วิหารก็พัง พังแล้วไม่ซ่อม
เหวอ พอซ่อมกลายเป็นว่า ติดวัตตุนิยม ติดเปลือกนอก มันไม่ใช่
เรื่องติดวัตถุ แต่เป็นเรื่องว่า ต้องทำ ต้องซ่อม เพื่อกันแดด กันฝน

ลองไปอ่านอานิสงส์ของวิหารทาน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสเองเลยนะ มีไว้เพื่อกันเหลือบ ยุง รื่น ไร กันลม แดด ฝน มีเอา
ไว้เพื่ออาศัย สร้างแล้วมันเสื่อมก็ต้องซ่อม ถ้าซ่อมแล้วมากล่าวหา
ว่าติดวัตถุ อย่างนี้ไม่ถูกนะ

ไม่ซ่อมมันก็พัง แล้วพอไม่ส่งเสริม ไม่สนับสนุน ในที่สุดก็
จะกลายเป็นวัดร้าง พอเป็นวัดร้างก็เอามาจัดสรรละสี เอามาแปลง
เป็นทุน เป็นโน่น เป็นนี่ เป็นอะไรก็ไม่รู้ เรียกไม่ถูก ทั้ง ๆ ที่เจตนา
เดิมของผู้สร้างต้องการให้เป็นวัดรุ่ง เป็นที่อยู่ของพระ เป็นที่พระ
แสวงหาพระนิพพาน มาศึกษาพระธรรมวินัย เป็นที่เผยแผ่ธรรม
เป็นแหล่งแห่งื่อนาบุญ เป็นแหล่งปลูกศีลธรรมแก่ชาวโลก

แทนที่จะแก้ปัญา “วัดร้าง” ให้มาเป็น “วัดรุ่ง” ด้วยการ
เอาพระมาอยู่ เป็นวัดร้างเนื่องจากไม่มีพระ จึงเรียกว่า วัดร้างพระ
เราก็เอาพระมาอยู่ ก็เป็นวัดมีพระ เพราะฉะนั้นแทนที่จะจับพระสึก
น่าจะจับฆราวาสมาบวช วัดร้างก็จะเป็นวัดรุ่ง โดยเฉพาะคนที่เขียน
ว่าวัดติดวัตตุนิยม เห็นคุณค่าแค่เพียงเปลือกนอก น่าจะลองมาบวช
มาลองเป็นสมภารดู แล้วจะเข้าใจ

ข้อ ๒. วัดหลงการปรุงแต่งวัตถุภายนอกให้ใหญ่โต สวยงาม

ไม่ทำให้สวย แล้วจะทำให้ ugly อย่างนั้นหรือ หรือให้
ซ่อมซ่อม จะให้ ugly หรือไม่ให้สวย เชื่อไหม คนที่เขียนว่า เขาไม่ได้
ร่วมบุญเลยสักบาท

มีคน ๒ ประเภทนะ ยากจน กับ อยากจน

คนยากจน คือ อดีตคนเคยรวย มีความตระหนี่ ไม่ทำทาน
ชาตินี้เลยเป็นคนยากจน

คนอยากจน คือ คนรวย แล้วมีความตระหนี่ ไม่ทำทาน
ต่อไปก็จะเป็นคนยากจน

“ยากจน” กับ “อยากจน” มันเหมือนกันนะ มันเชื่อมกัน
ด้วยความตระหนี่

รวยแล้วอยากจนก็ให้ตระหนี่ หรือเห็นใครจะมาสร้างทาน
กุศลก็ไปห้ามเขา ไปเบรกเขา พวกนี้ต่อไปจะกลายเป็นคนเคยรวย

เพราะฉะนั้น การก่อสร้างอะไรขึ้นมาสักอย่างหนึ่ง
ในพระพุทธศาสนาเป็นทางมาแห่งสวรรค์นะ คุณครูไม่ใหญ่ว่า
ท่านดอกเตอร์คิดไม่ถูก ต้องไปคิดใหม่นะ แต่ครูไม่ใหญ่ไม่ได้จับนะ
จับแค่ฉันทธรรมตรี

ข้อ ๓. วัดลัทธิสร้างสรรค์คุณค่าจิตวิญญาณของความเป็น พระพุทธศาสนา

วัดไม่ได้สอนเรื่องนี้จริงหรือ ๑๙๘ วัด ไปเดินทั่วถึง
หรือเปล่า ลองไปเดินให้ครบ ๓๐,๐๐๐ วัด เราจะเห็นว่าวัดที่
เขาปฏิบัติธรรมอยู่ หลวงปู่หลวงตาตั้งเยอะแยะท่านปฏิบัติธรรม
เอาแค่วัดขาน ๆ กรุงเทพฯ นี่ มีอยู่วัดหนึ่งเขาก็กังปฏิบัติธรรมอยู่

คฤหัสถ์มุ่งในการทำมาหากิน จู้ ๆ จะชวนให้มานั่งหลับตา
ชวนให้รักษาศีล ไม่ค่อยมา จึงต้องเริ่มต้นจากการทำบุญกุศลอย่าง
ง่าย ๆ ก่อนให้ทำทานก่อน โดยให้มาทอดกฐิน ทอดผ้าป่า เมื่อมา
แล้วก็จะได้มีโอกาสรักษาศีล อย่างน้อยชั่วโมงหนึ่ง หรือหลายชั่วโมง
หรือครึ่งวัน ก็ต้องรับศีลจากพระ แล้วก็มีโอกาสได้เจริญภาวนา ได้
ทั้งทาน ศีล ภาวนา จิตก็ถูกขัดเกลาให้บริสุทธิ์ผ่องใสขึ้นเรื่อย ๆ
เมื่อจิตผ่องใสก็จะเป็นรหัสผ่านไปสู่สุคติภพ

เพราะฉะนั้น การสร้างอะไรต่าง ๆ โดยเอาถาวรวัตถุที่เป็น
ประโยชน์และมีความจำเป็นจะต้องสร้างเป็นตัวตั้ง แล้วไปชวนให้
โยมมาทำบุญ โยมก็จะมีโอกาสได้ทั้งทาน ได้ทั้งศีล ได้ทั้งภาวนา
มันอย่างนี้นะ

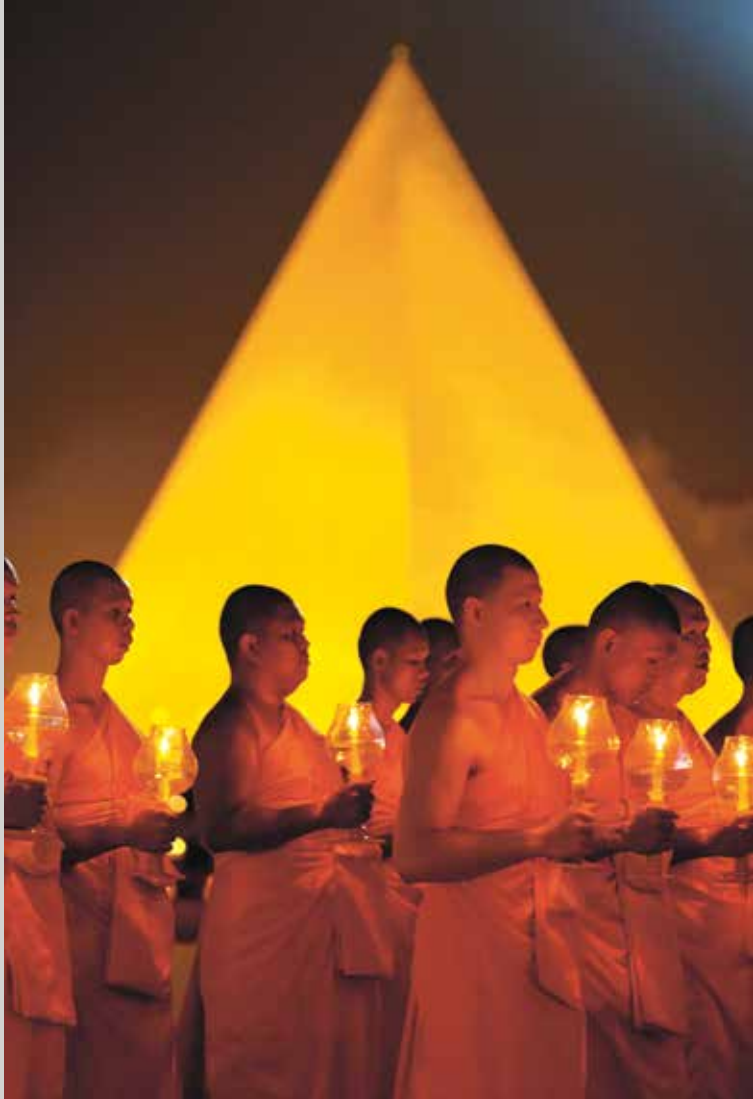
เพราะฉะนั้น ไม่ใช่ติดวัตถุนิยม แต่เป็นเครื่องอาศัยที่จำเป็น
ต้องทำ สร้างแล้วก็ต้องสร้างให้สวยงาม ให้คงทนถาวรเหมือนวัด
ในสมัยพุทธกาล ความสวยงามจะทำให้จิตประณีต ความคงทน

ความแข็งแรงจะได้ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ และเป็นพยานทางวัตถุ
นี้แสดงว่าผู้ทำวิจัย ท่านคงไม่ได้ไปอ่านวัดพระเชตะวันว่างดงาม
ขนาดไหน ลองไปศึกษาดู ถ้าท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีทำแบบ
ไม่สวยก็ไม่สมฐานะท่านนะ เรื่องมันเป็นอย่างนี้

ในฐานะที่เราก็คือเป็นวัดหนึ่ง ก็เลยต้องพูดให้ฟังบ้าง เพราะ
เขาพูดถึงวัด

๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

รายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา (DMC)

เมื่อ : วันอังคารที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗

ขอแสดงอาบัติ

มีพระกัลยาณมิตรรูปหนึ่งเขียนจดหมายมา ท่านใช้คำว่า “ขอแสดงอาบัติ” กับคุณครูไม่ใหญ่ ที่จริงอยากอ่านตามลำพัง แต่มีหลายข้อที่ท่านเขียนมาอาจจะไปตรงกับใจใครบางคน จะได้ถือโอกาสตรงนี้ชี้แจง ทำความเข้าใจกันสักนิด

ที่จริงถึงไม่ได้แสดงอาบัติ หรือขอขมาก็ให้อโหสิไปหมดแล้ว เพราะครูไม่ใหญ่อยากจากโลกนี้ไปอย่างใจใส ๆ ไม่มีเวร ไม่มีภัย กับใคร แต่นี่เป็นความงามของพุทธบุตรที่ท่านเมื่อมีความรู้สึกที่ดีเกิดขึ้นแล้ว ท่านจะแสดง ไม่ปกปิด จะเปิดเผย เพื่อความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ เพราะท่านมีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย

นี่ก็เป็นสิ่งที่ท่านเขียนมาย่อ ๆ ว่า

ท่านเคยมีอคติในใจ ที่ยังไม่กล้าบอกกับใครในส่วนลึกกันบ้าง หัวใจซึ่งอาจจะไปตรงกับความคิดของคนอื่น ๆ ที่มีต่อวัดพระธรรมกาย ก็พุดง่าย ๆ กับครูไม่ใหญ่นั่นแหละ แต่เขามักจะเหมารวม ๆ เป็นวัดพระธรรมกาย ไม่รู้เป็นยังไง

ที่จริงว่าครูไม่ใหญ่โดยตรงจะดีกว่า เพราะว่า “พระธรรมกาย” บาปนะ เพราะคำว่า “ธรรมกาย” เป็นคำสูง หมายถึง

พระพุทธเจ้าที่อยู่ภายในตัว หมายถึง พระรัตนตรัย เพราะฉะนั้น ถ้าใครรู้สึกไม่ชอบหน้าครูไม่ใหญ่ ก็ขอให้ใช้ตรง ๆ เลย อัมมชโยบ้าง อย่างนั้น อย่างนี้ อะไรก็ว่าไปเถอะ ครูไม่ใหญ่ไม่ถือ ไม่เอาเรื่อง เอาเราวกับใคร มันไม่มีเวลาจะไปคิดเรื่องเหล่านี้ เวลาที่เหลืออยู่ อยากจะได้บุญ อยากจะทำงานพระศาสนา

คำถามของท่านมี ๓ ข้อ

ข้อ ๑. วัดพระธรรมกายเป็นวัดทุนนิยม เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ทางวัดจะหาวิธีแก้ด้วยเงินอย่างเดียว

วัดพระธรรมกายไม่ใช่วัดทุนนิยมนะ เป็นวัด “บุญนิยม” คือ นิยมเรื่องสร้างบุญ สร้างบารมี ชวนเขาไปเรื่อย ๆ นั่นแหละ

ข้อ ๒. วัดพระธรรมกาย เป็นวัดไม่ทรงเอกลักษณ์ความเป็น พุทธ เช่น สร้างโบสถ์ไม่เหมือนวัดทั่ว ๆ ไป ผมคิดว่า เมื่อรวม คนได้มาก ๆ ก็กลายเป็นคริสต์เอาไม้กางเขนไปปักกลางข้อฟ้า

ตอนที่ให้สถาปนิกออกแบบ บอกวัตถุประสงค์ไปว่า อยากได้โบสถ์ที่แข็งแรง ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ เสร็จเร็ว ประหยัด ถ้าพัง

ก็ซ่อมง่าย ถ้าสร้างโบสถ์ที่วิจิตรงดงาม มันก็ดีนะ ใจประณีต แต่จะเสียเวลานาน ใช้เงินเยอะ ใช้ประโยชน์ได้ไม่เต็มที่ เวลาพังก็ซ่อมยาก เพราะช่างที่เกิดมาสร้าง ไม่เกิดมาซ่อมอีก ทีนี้ถ้าเอาคนรุ่นหลังมาซ่อม มันก็หวัมงกุฏท้ายมังกร กลัวจะต่อกันไม่ติด เขาก็เลยออกแบบมาให้ดูหลายแบบ ก็เลือกเอาแบบนี้ ตรงสเปกเร็ว เรียบง่าย ทำความสะอาดง่าย พังซ่อมง่าย ใช้เงินไม่เยอะ ใช้ประโยชน์ได้เยอะ จึงได้โบสถ์แบบนี้มา

ข้อ ๓. วัดพระธรรมกายเป็นวัดที่จัดหาเงินเข้าวัดแบบแชร์ลูกโซ่
คนไปหาเดินสายจะได้ค่าตอบแทนเป็นเปอร์เซ็นต์ให้หัวหน้า
สายแต่ละคนที่มีเงินเข้าวัดเยอะ

ขอกราบเรียนพระเดชพระคุณให้ทราบเลยว่า อย่าว่าแต่วัด
ไม่ให้เงินสักสลึงเลย เขายังต้องเสียเงินมหาศาลเพื่อทำบุญเสียอีก
บางคนเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปทำงานสร้างบารมี บางคนถึงกับเสียชีวิต
บางคนบาดเจ็บ แต่ส่วนใหญ่จะเสียชีวิตแล้วก็จะไถ่เยอะแยะไป
หมดเลย ถ้าได้เห็นวิธีการทำงานของทีมงานแต่ละคนที่กระจายกัน
อยู่ทั่วประเทศมีแต่จะชื่นชมอนุโมทนา

ผู้เฒ่าผู้แก่นั่งซ้อนรถมอเตอร์ไซด์ไปบนถนนลูกรังที่เป็น
หลุมเป็นบ่อ ทั้งฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว ตากแดดกันหัวแดง บางที

นั่งรถไปหล่นลงมาก็มีย บ้างก็เดินฝ่าเปลวแดด ใบหน้าไม่ได้สวยเลย
สักคน ทั้งร้อน ทั้งเหนียว แต่ทุกคนก็หยัดสู้ เพราะอยากได้บุญ

บางคนไม่สบาย ก็ยังออกไปทำหน้าที่ ป่วยเป็นมะเร็ง
ให้ศิโม ผนว่ง หนึ่งศึระะไม่มีผมมาปกป้อง ระหว่างแดดที่แรงกล้า
กับหนึ่งศึระะ ผิวหนังลอกไปหลายสิบแผ่น เหนือโถมกาย แต่
ดวงใจเบิกบาน ยิ้มแย้มแจ่มใส

บางคนต้องขำมน้ำขำมทะเล ไปเกาะกลางทะเลก็มี บ้างก็
ขึ้นเขาลงห้วย ลำบากทั้งลูกพระ ลูกเณร ลูกอุบาสก ลูกอุบาสิกา
แล้วก็ลูกทุก ๆ คนที่ออกไปทำหน้าที่อย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
ไม่ได้เห็นแก่ความยากลำบาก เพียงเพื่อจะไปบอกให้ผู้มีบุญที่
กระจัดกระจายกันว่า มาสร้างบุญกันเถิด เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี
มาทำพระนิพพานให้แจ้ง ชวนทุกคนให้มาถึงธรรม ไปบอกเขาว่า
ในตัวเรามีพระรัตนตรัยในตัว ให้แสวงหาพระในตัว อย่าตายฟรี
เลย เพียงเพื่อจะไปบอกเขาอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ไม่ใช่แบบแชร์ลูกโซ่ และแชร์เป็นยังง
ครูไม่ใหญ่เล่นไม่เป็น ไม่รู้จัก ได้ยินแต่เขาลงหนังสือพิมพ์ แล้วเขาก็
ถวายเป็นทานอย่างนี้มาให้ เรื่องโซ่ตรวนนี้ ไม่ชอบเลยจริง ๆ จะเป็น
พ่อโซ่ แม่โซ่ หรือลูกโซ่ก็ตาม

เงินที่ได้มาก็นำมาทำงานพระศาสนา เพราะทุกอย่างมีค่า
ใช้จ่ายทั้งนั้น นั้งเฉย ๆ แคเราหายใจเข้าออกก็เสียค่าใช้จ่ายแล้ว
เพราะเราจะต้องมีชีวิตอยู่จึงหายใจได้ จะมีชีวิตอยู่ได้ต้องมีอาหาร
อาหารไม่ได้หล่นลงมาจากฟ้า มันก็มีค่าใช้จ่าย กว่าจะมาถึงมือ
ถึงท้องได้ มันจ่ายกันมาตลอดสายเลย

ท่านถามมา ๓ ข้อ ก็เลยถือโอกาสตอบตรงนี้

๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗

วัดคือโรงเรียน

วัดคือโรงพยาบาล

○ เขาว่าพระชี้เกียจ

เขาว่าพระชี้เกียจ แต่ครูไม่ใหญ่ว่า ชี้เกียจเป็นพระไม่ได้หรอก เขาไม่มาเห็นตอนพระทำงานนะ แต่ครูไม่ใหญ่ไม่ได้ถูกกล่าวหาว่าชี้เกียจนะ เขาบอกว่าขยันเกินไป ทำอะไรก็ไม่รู้เยอะเยอะไปหมด ที่ทำก็ทำเพื่อส่วนรวม เราก็ได้ ส่วนรวมก็ได้ เพราะการเกิดมาเป็นมนุษย์ มันเกิดยาก แต่ตายง่าย มีบุญมากเกิดมาเจอพระพุทธศาสนา เจอวิชาธรรมกายด้วย เพราะฉะนั้นมีโอกาสดำรงตักตวงบุญ เราก็เลยลุยสะบัดพันแหวก ทั้งทำด้วยตัวเองด้วย และชวนคนอื่นเขาทำด้วย ที่จริงไม่ได้ขยันเกินไปนะ ยังมีสิ่งที่อยากจะทำอีกเยอะเยอะ แต่ทำได้เท่าที่เห็น

○ วัดพระธรรมกายทำไมสร้างใหญ่โต

มีคนถามว่า ทำไมต้องสร้างวัดใหญ่ ที่สร้างใหญ่ ๆ ก็สร้างให้เขาละ ลำพังตัวเองอยู่เล็ก ๆ แต่ที่สร้างใหญ่ เพราะคนมาเยอะสร้างเล็ก ๆ สถานที่ไม่พอรองรับ เขาต้องไปนั่งตากแดด ตากฝน

ตั้งแต่ศาลาจากตุ่มหาราชิกาในวัด จุได้ ๕๐๐ คน ก็คิดว่าจะเอาแค่นั้น ก็มากขึ้น ๕,๐๐๐ คน ก็ต้องไปเช่าเต็นท์เป็น ๑๐๐ เต็นท์มาเรียงต่อ ๆ กัน อยู่ใต้เต็นท์มันก็ไม่ค่อยสบาย ทั้งร้อน ทั้งอบ แต่เขาก็มากขึ้น จนกระทั่งล้นเต็นท์อีก เอากลดไปปัก นั่งในกลด เอาร่มชูชีพที่เขาไม่ใช่แล้วมากาง ก็อยู่กันไปอย่างนั้น เห็นแล้วก็สงสารพุทธบริษัทญาติโยมที่เขารักการปฏิบัติธรรมต้องมาลำบาก ตากแดด ตากลม ตากฝน แต่ทำไมเขามากันได้ ก็คิดจะอนุเคราะห์เขา

ต่อมาก็ขยับมาสร้างสภาลังคาจาก จุได้ ๑๐,๐๐๐ คน สร้างคร่อมเนื้อที่ ๑๐ ไร่ คิดว่าแค่นี้น่าจะพอ แต่ตอนหลังเต็มอีกแล้ว ก็นำปิตินดินะ ที่เห็นพุทธบริษัท ๔ ทั้งพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกาทั่วประเทศสนใจการปฏิบัติธรรมมาก อยากมาศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยากเข้าถึงพระในตัว เพราะครูไม่ใหญ่ก็เฝ้าเพียรบอกว่า ในตัวของเรามีพระรัตนตรัยเรียกว่า “พระธรรมกาย” พุทธรัตนะสวยงามมาก เขาก็เกิดการตื่น

ตัวกันทั้งพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา คราวนี้มากันใหญ่เลย จะมาปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว

ต่อมอลันอีกแล้ว ภาพเดิมกลับมาใหม่ ต้องไปเช่าเต็นท์มาเรียงต่อกันยาวเป็นพืดอีก เพราะงานบุญใหญ่คนมาประมาณ ๓๐,๐๐๐ คน แต่สภาพหลังคาจากजूได้แค่ ๑๐,๐๐๐ คน การที่จะเรียนธรรมะ จะปฏิบัติธรรมให้ได้ดี สถานที่ต้องสัปปายะ ต้องสบาย ๆ เหมือนผู้มีบุญที่ไปปฏิบัติธรรมที่เชียงใหม่ สถานที่สัปปายะบรรยากาศสบาย ๆ อย่างกับเทพบุตรเทพธิดาจุติมาสร้างบารมี แต่พอนั่งได้เต็นท์ทั้งอบ ทั้งร้อน ทั้งฝุ่น บางทีฝนก็มา ๓ ฤดูเลย เอายังไงดี

อัยยาศัยของคุณยายท่านจะสมณะ สันโดษ มักน้อย ชอบนั่งหลับตา ท่านบอก “พอทีเถอะท่าน อย่าสร้างอีกเลย ท่านมานั่งหลับตาดีกว่า” แต่พอเห็นครูไม่ใหญ่จะสงเคราะห์ญาติโยม ท่านก็ตามใจ ตอนหลังท่านอ่อนใจบอกว่า “ก็แล้วแต่ท่าน” แล้วก็ลงมือช่วยเต็มที่ แล้วท่านไปแอบกระซิบกับหลวงพ่อตัตตชีโว “อีกหน่อยแก่แล้วหมดแรงก็เลิกเองแหละ” เอ้อ รู้สึกจะเป็นอย่างนั้น

ต่อมาก็ได้มาสร้างสมาธิธรรมกายสากลหลังนี้ สร้างคราวนี้สร้างใหญ่ให้สะใจไปเลย มี ๒ ชั้น จุคนได้ ๓๐๐,๐๐๐ ขึ้น สร้างครอบสนามหลวง สนามหลวงมีเนื้อที่ ๗๐ ไร่ เราสร้าง ๑๐๐ ไร่เศษ คิดว่าแค่นี้เพียงพอ ต่อมาพอถึงวันงานบุญใหญ่ล้นอีกแล้ว ก็ไม่รู้

จะอย่างไร สงสารปนปีติ สงสารกลัวเขาจะตากแดด ตากลม ปีติใจว่า ชาวพุทธสนใจการปฏิบัติธรรม เพราะเหตุนี้จึงสร้างขึ้น สุดท้าย มหารัตนวิหารคดรอบพระมหาธรรมกายเจดีย์ ส่วนตรง ลานธรรมจู้ได้สักล้านคน

หลังจากนี้ขยายธรรมะทางจानดาวธรรมดีกว่า พุดผ่านจาน ดาวธรรม (สัญญาณโฑรทัศน์ผ่านจานดาวเทียม ช่อง DMC) ชักชวน ผู้มีบุญมานั่งธรรมะพร้อมกันทางจานดาวธรรม ส่วนวันอาทิตย์ ผู้ที่ไม่ติดภารกิจอะไร ก็มานั่งธรรมะด้วยกันที่วัดก็ทำกันมาอย่างนี้

○ ไม่ชอบมาวัดพระธรรมกายเพราะคนเยอะ

บางคนบอกว่าไม่ยอมมาวัดพระธรรมกายเพราะคนเยอะ ก็แล้วแต่รสนิยม ใครชอบวัดไหนก็ไปวัดนั้น ซึ่งก็ยังมีหลายวัดนะ วัดร้าง ไม่มีคน วัดนั้นคนน้อย ชอบวัดไหน เราก็ไปวัดนั้น แต่ การที่คนเยอะ เราควรจะได้ใจว่า ชาวพุทธเกิดการตื่นตัวมาศึกษา คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะถ้ามาเห็นบรรยากาศ ของวัดพระธรรมกาย เราจะเห็นว่า แม้คนเยอะ แต่เขาเงียบ สงบ เวลานั่งธรรมะ เราได้ยินเสียงนกคุ้ยกันในห้องเลยนะ (เสียงห้องร้อง) แสดงว่า เงียบมาก คนมาเยอะ แต่เหมือนคน ๆ เดียว

○ วัดพระธรรมกายทำไมสร้างใหญ่โต
น่าจะนำเงินไปสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล
หรือสงเคราะห์โลก ช่วยเหลือคนยากจนบ้าง

ที่นี้ พอสร้างใหญ่ก็มีคำถามอีกแล้ว ทำไมไม่ช่วยคนยาก
คนจนบ้าง ก็ถามว่า เราจะช่วยแบบยั่งยืน หรือว่าช่วยแบบชั่วคราว
มันต้องดูตรงนี้ด้วย

จริง ๆ แล้วการสงเคราะห์เพื่อนมนุษย์ ครูไม่ใหญ่ได้ชวน
คนไปช่วยสงเคราะห์เวลาที่เห็นเขาตกทุกข์ได้ยากก็ดี หรือประสบ
เหตุเภทภัยต่าง ๆ น้ำท่วม ไฟไหม้ที่เกิดขึ้นทุกแห่งหนก็ทำมาอย่าง
ต่อเนื่องนะ แต่เขาไม่เห็นเท่านั้นเอง เพราะไม่ได้เอามาให้เขาเห็น

เมื่อก่อนไม่เข้าใจนะ ไปต่างจังหวัดเห็นป้าย เอ๊ะ! ทำบุญ
๑,๐๐๐ บาท ทำไมต้องขึ้นป้าย โดยผู้ทรงเกียรติท่านนั้น ท่านนี้
ต้องขนาดนี้เลยหรือ หรือไปช่วยทีเดียวนะ คุยกหลายทีไปแจกเสื้อผ้า
แจกอาหาร แจกทีเดียวนะ แล้วก็ย้ายทีไปทีโน่น ที่นี้ ตอนหลังเพิ่ง
เข้าใจว่า มือหนึ่งถือขวาน อีกมือหนึ่งต้องตีฆ้องร้องป่าว ไม่อย่าง
นั้นเขาไม่รู้เราทำงาน อ้อ ชาวโลกเขาชอบแบบนี้กันนะ ตอนนี้มี
จานดาวธรรมแล้ว ๑ บาท ก็ต้องประกาศ ตอนนี้อย่างนั้น อย่างนี้
ต้องเก็บให้หมดเลย

เพราะฉะนั้น สงเคราะห์โลกที่จริงก็ทำมาตลอด แต่การ
สงเคราะห์อย่างนั้นก็ช่วยเขาได้แค่ชั่วคราวช่วยคราวเท่านั้น
ไม่ได้ช่วยเขาอย่างยั่งยืน สุดท้ายเขาก็ตกทุกข์ได้ยากเหมือนเดิม
ไม่ได้แปลว่า ช่วยให้เขาหายจน เขาก็ยังจนเหมือนเดิม ได้แค่
อาหารไปมื้อ ๆ มีเสื้อผ้าใช้เป็นครั้ง ๆ ก็แค่นั้น

แต่ตรงนี้สิ ที่ขาดแคลน ไม่ค่อยจะมีคนช่วย คือ การขยาย
ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะต้องขยายความรู้นี้ออกไป
การที่ชักชวนสร้างสมาธิธรรมกายสากลหลังนี้มาก็เพื่อจะขยาย
ความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เหมือนสร้างทั้งโรงเรียนและ
โรงพยาบาลในที่เดียวกัน

ทางโลก เขาสร้างโรงเรียนเพื่อขจัดความไม่รู้ในทางโลก โดย
ให้วิทยาทาน แต่สร้างวัดวาอารามก็คือสร้างโรงเรียนสอนศีลธรรม
ขจัดความไม่รู้ของชีวิต เรียกว่า การให้ธรรมทาน

ทางโลก เขามีโรงพยาบาล ไว้รักษาอาการเจ็บไข้ได้ป่วย
ทางกาย

ทางธรรม สร้างวัด ไว้รักษาโรคทางใจที่เกิดจากกิเลสอาสวะ
โลภะ โทสะ โมหะ

โรคที่เกิดจากเชื้อโรค หรือโรคอย่างอื่น ไม่ทำให้โลก
ใบนี้พินาศได้

แต่โรคที่เกิดจากโลภะ โทสะ โมหะ ทำโลกนี้พังได้

เดี๋ยวนี้เขารบกันสะบัดหันแหลก ทรัพยากรมีอย่างจำกัด
ทุกคนอยากครอบครองหมด อยากเป็นหนึ่งเดียว เจ้าของที่มีอยู่
ก็หวงแหน ก็ต้องป้องกัน ต้องต่อสู้กัน แกร่งแย่งกัน

วัดรักษาโลกใบนี้ ด้วยการรักษาโรคที่เกิดจากโลภะ โทสะ
โมหะของมวลมนุษยชาติ เพราะฉะนั้นวัดจึงเป็นทั้งโรงเรียน
โรงพยาบาลเช่นเดียวกัน มันต่างกันตรงไหนแค่นั้น แต่ตรงนี้ไม่เอา
ไปพูดไปคุยกัน ที่สร้างวัดก็เพื่อวัตถุประสงค์นี้

พระกับโยมต้องเกื้อกูลกัน พระต้องทำหน้าที่สอนศีลธรรม
ต่อชาวโลก ซึ่งชาวโลกไม่ถนัด ไม่มีเวลาและอารมณ์ รวมทั้งข้อมูล
หรือความรู้ก็ไม่ค่อยมี เพราะลำพังแค่ทำมาหากินอย่างเดียวก็หมด
เวลาแล้ว ถ้าครองเรือนก็ต้องคอยแก้ปัญหาครอบครัวอีกสารพัด

พระบวชมาแล้ว ปลอดภัยกังวลเรื่องการทำมาหากิน
ไม่ต้องครองเรือน เราเอาเวลานั้นมาศึกษาคำสอนของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ศึกษาแล้ว เราก็มาฝึกฝน มาปฏิบัติจนกระทั่งมี
ประสบการณ์ภายใน ที่เรียกว่า ปฏิเวธ แล้วก็นำมาสั่งสอนอบรม
ต่างต้องเกื้อกูลกันระหว่างพระกับโยม ถ้าขัดกันก็บรลัย เพราะ
ฉะนั้นเราต้องรักกันนะ ทำความเข้าใจใหม่

ดังนั้น การที่สร้างใหญ่ ๆ ก็เพื่อส่วนรวม เพราะสร้างเสร็จ
แล้ว ครูไม่ใหญ่ก็เอาไปขายไม่ได้ แม้ขายก็ไม่มีใครซื้อ มันเป็น
สาธารณประโยชน์

แค่คิดโปรเจกต์ที่จะทำงานสาธารณประโยชน์ก็ยากแล้ว
กะโหลกบานสติเฟื่อง กลางคืนเป็นคว้น กลางวันเป็นไฟ ไปชวน
คนให้มาสร้างความดี ให้เขาเอาชนะความตระหนี่ในใจ เพราะเขา
หวงแหนทรัพย์สินนะ กว่าที่จะชวนมาได้แต่ละคน ไม่ใช่่ง่าย เพื่อให้เขา
ได้มาช่วยกันสร้าง บอกอานิสงส์ บอกประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับ
ตัวเขา และส่วนรวมจะเป็นอย่างไรทั้งชาตินี้ชาติหน้า เผื่อเพียร
บอกเขาไป

ชวนเขามาช่วยกันสร้างว่ายาก ยังต้องตามดูแลรักษาอีก
เพราะโยมมาช่วยสร้างเสร็จ มาใช้เสร็จก็กลับบ้าน แต่พระต้องมา
นั่งดูแลรักษาทุกวัน นาน ๆ โยมก็เอาปัจจัยให้สักทีหนึ่ง มันเป็น
อย่างนั้นะ

เพราะฉะนั้น ต้องทำความเข้าใจ พอเราทำความเข้าใจ
แล้ว ความรู้สึกที่ไม่ค่อยดีก็จะหมดไป เหมือนเวลาเราดูดวงอาทิตย์
มีแว่นกันแดด ดูแล้วสดใส สบายตา เหมือนดูดวงตะวันแก้ว
ไม่เคืองตา อย่างนี้ไง เราจะได้ปิติใจ ปลื้มใจ

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง ที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตประจำวันอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติ สัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่าย ๆ ดังวิธีปฏิบัติที่พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจ ให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุณเข่าหรือนั่งพับเพียบสบาย ๆ ระลึกถึงความดีที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนวนรากับว่า ร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วน ๆ

๓. นิ่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นิ่งให้อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืนร่างกายมากเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ

หลับตาพอสบายคล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึก ให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบ สบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิต เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่า แก้วตาดำ ไสบริสุทธ์ ปราศจากรอยตำหนิใด ๆ ขาวใส เย็นตา เย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้ เรียกว่า บริกรรมนิมิต นึกสบาย ๆ นึกเหมือนดวงแก้วนั้น มานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ นึกไป ภาวนาไปอย่างนุ่มนวล เป็น พุทธศาสนติว่า “สัมมาอะระหัง” หรือค่อย ๆ น้อมนึกดวงแก้ว กลมใสให้ค่อย ๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดย เริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบาย ๆ ใจเย็น ๆ ไปพร้อม ๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้วางอารมณ์สบาย ๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่า ดวงนิมิต เป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียดาย ให้วางอารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่น ที่มีใช่ ศูนย์กลางกายให้ค่อย ๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป

ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้ายมีดวงดาวดวงเล็ก ๆ อีกดวงหนึ่ง ซ่อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิมแล้วสนใจ เอาใจใส่แต่ดวงเล็ก ๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อย ๆ ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์ และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่ ดวงนี้เรียกว่า “**ดวงธรรม**” หรือ “**ดวงปฐมมรรค**” อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

การระลึกรู้ถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะเป็นนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจใด ๆ

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อย ๆ ทำอย่างสบาย ๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แคไหน ให้พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ “**ดวงปฐมมรรค**” ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ดิตสนิท มันคงอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่นตรึงระลึกนึกถึงอยู่เสมอ

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช่กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตาเพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำให้ใจให้เป็นกลาง ประคองสติมิให้เผลอจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง “**อาโลกสิณ**” คือ กสิณความสว่างเป็นบทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย
ทีเดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือ
นั่ง อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรม
ภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กัน
ตลอดไป

๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย
ทั้งหมด ถ้านิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนา
ประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏ
ขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็น
ปัจจัยให้เกิดความสุขได้ เมื่อชักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอ ๆ ไม่ทอดทิ้ง
จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรค
นั้นไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลัก
ประกันได้ว่า ได้ที่พึงของชีวิตที่ถูกต้องดีงาม ที่จะส่งผลให้เป็น
ผู้มีความสุข ความเจริญ ทั้งในภพชาตินี้และภพชาติหน้า เด็ก
เคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็น
น้ำหนึ่งใจเดียวกัน หากสามารถแนะนำต่อ ๆ กันไป ขยายไป
ยังเหล่านมนุษย์ชาติอย่างไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์
สันติสุขอันไพบูรณ์ที่ทุกคนใฝ่ฝันก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

- ส่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง โล่ง เบา สบาย มีความจำและสติปัญญาดีขึ้น
- ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว ถูกต้องและเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

- ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า มีความองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส
- มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น และเชื่อมั่นในตนเอง
- มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

- ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน
- ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจ ย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

- ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื่อกฎแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้ความประพฤติทางกาย และวาจา ดีตามไปด้วย
- ทำให้เป็นผู้มีความมกน้อย สันโดษ รักสงบ และมีขันติเป็นเลิศ
- ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นผู้ที่มีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ ทำให้ครอบครัวมีความสุขเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอกหนักแน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ ทำให้สังคมสุขสบาย ปราศจากปัญหาอาชญากรรม รวมถึงตลอดจนปัญหาสังคมอื่น ๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจสิ่งชั่วร้ายหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึก

สมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด ซึ่งผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองของเราสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมกง่ายทิ้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้ามเป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณเวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุขส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคม จะมายุแหย่ให้เกิดความแตกแยก ก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคมเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พ้นทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งเป็นทนายแก้ต่างให้กับพระพุทธศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓ เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบไต่ที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรมเจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั่น

๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

